

ОТКРИЙ
ИСТИНАТА
СРЕД ВСЕЛЕНАТА ОТ
МНЕНИЯ

АДАМАНТ

ЛИЗА БИВИЪР

АВТОР НА БЕСТСЕЛЪРИ НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

Скъпоценни мои,

Искам да ви поведе на пътуване до „Планината на Господа“, единственото място, където можете да се научите не само да пребъдвате в непоклатимата Божия истина и любов, но и където да вземате решение да сте непреклонни – хора непоклатими, решителни и устойчиви.

Ако някога е имало подходящ момент да сме непреклонни за любовта и истината, то това е сега. Бог е любов. Бог е истина. И любовта и истината са вечни и преминават отвъд съвременните тенденции и мнения.

Божият план за нас се разкрива, когато обитаваме в Него и именно там Той ни изгражда, изковава и оформя. Моля се, скъпи приятели, да пребъдвате в Христос, вашия Крайъгълен камък и да се формирате като непреклонни хора.

Бъдете верни. Бъдете истинни. Бъдете силни.

Лиза

LisaBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Скъпи мои,
Моля се, докато търсите истината да откриете любовта.
В свят, изпълнен с грубост, трябва да имате смелостта
да сте нежни като цвете и твърди като диамант.
Бъдете верни. Бъдете истинни. Бъдете силни.
С думи и дела осветявайте пътя към Канарата
и прибежището ни.
Бъдете уверени. Не можете да се провалите.
ако сте изсечени от непобедим камък.

„Няма по-здрава основа от Канарата, върху която сме призвани да изградим живота, брака и мечтите си. Новата книга на Лиза „Адамант. Непобедимият“ ще ви накара да откриете повече за Бога и на свой ред - повече за себе си.“

Стивън Фъртик, пастор, „Елевейшън Чърч“, (Elevation Church)
Автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

„Днес в света ни има толкова несигурност. Трудно е да разберем на кого и в какво да вярваме. Затова новата книга на Лиза Бивийър „Адамант. Непобедимият“ е толкова навременна. Лиза пише уверено, точно и с благодат и ви повежда на духовно пътуване към непоклатимата истина. Думите ѝ са вечни и навременни и ни приканват да се върнем към святост, стабилност и истина, основана на Христос.“

Крейг и Ейми Грошел, пастори на „Лайф Чърч“, (Life.Church)
автори на „От този ден нататък“

„Важна. С тежест. Изобличаваща. Лиза Бивийър неуморно отстоява и защитава истината. Нейният звънък глас ни напомня, че Истината има Име и можем да Го познаем. Ако копнеете да откриете непоклатим пристан за живота си (а това важи за всички ни), „Адамант. Непобедимият“ ще ви отведе до единствената неизменна Канара – Исус. Дръжте тази книга близо до себе си и често отваряйте страниците ѝ, изпълнени с убеждение.“

Луи и Шели Джилио, основатели на „Пашън Конференсис“,
(Passion Conferences)

„Еха! Скъпата ми приятелка Лиза отново отбеляза точка: „Когато истината стане променлива, губим контакт с отговори, по-големи от самите нас. Истината е Канара. Непреклонна. Неделима. Непоклатима. Непобедима.“ При поколение и култура, в които истината се променя с модата, имаме силна нужда от библейските истини, които Лиза споделя в тази книга.“

Кристин Кейн, автор на бестселъри и основател на “Кампания А21”.

„Като красив goblen, елегантно изтъкан от фини конци, „Адамант. Непобедимият“ съчетава неоспоримата страст на Лиза Бивийър, нейната уязвимост и божествения дар като вятъра да освобождава всеки читател. С любов и разбиране Бивийър ни повежда на пътешествие, което ще преобрази ума ви, ще изцели сърцето ви и ще изпълни духа ви с откровението на съвършения Божии план за живота ви.“

Сара Джеймс Робъртс, автор на „Не се задоволявайте с безопасното“

„Тази книга е изпълнена с дълбока мъдрост и същевременно много лична. Лиза е талантлив писател и доверен приятел, който ще ни води до стабилно и непоклатимо знание за истинската ни идентичност в Христос.“

Шийла Уолш, автор на „Сред бъркотията“

„Когато прочетох първите страници на тази смела книга, две изречения станаха отражение на опита ми с Христос и Неговото царство. „Когато съблечем страхопочитанието и благоговението, оставаме облечени в объркване и постоянно сравнение с останалите“ и „когато истината стане променлива, губим контакт с отговори, по-големи от самите нас.“. Това са две изключително дълбоки истини, що се касае до състоянието на човека. Вълнувам се какво ще предизвика, утвърди и запали тази книга. В свят, който се стреми към истинска реалност, дано намерите мъдрост за това пътуване, увереност в убежденията си, благодат да бъдете детето, което сте и дързост да се превърнете в светлина за останалите.“

Боби Хюстън, главен пастор на „Хилсонг Чърч“ (Hillsong Church)

„Много проповедници и писатели говорят за „непобедим“ живот в Исус, но Лиза Бивиър дава истинско определение на това понятие. Тази книга е вдъхновена от Святия Дух и помазанието върху живота ѝ чрез тази книга е очевидно.“

Хедър Линдзи, писател и проповедник

„Никога няма да забравя момента, когато Лиза сподели плановите си да напише новата си книга „Адамант. Непобедимият“. Седях в колата си, а по лицето ми течаха сълзи и бях поразена от тази вълнуваща и толкова навременна тема. В свят, който смята истината за относителна, Лиза майсторски се справя с трудните теми, дава отговор на дълбоки въпроси и изгражда библейска основа, на която можем да се опрем за идните години. Лиза отново успя! Тя пише книгите, които всички ние четем, защото ни харесват и същевременно изпитваме нужда да го правим.“

Хавила Кънингтън, съосновател на „Истината на масата“

„Толкова се вълнувам заради новата книга на Лиза! Тя е наша скъпа приятелка и носи толкова навременно послание за нашето съвремие. Дватама с Джон са невероятни приятели и водачи в живота ни и много ни харесва всичко, което Бог прави в и чрез тях.“

Брайън и Джен Джонсън, основатели на „Bethel Music“

Адамант

ОТКРИЙ
ИСТИНАТА

СРЕД ВСЕЛЕНАТА ОТ
МНЕНИЯ

Лиза Бивиър

Adamant (Bulgarian) by Lisa Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as
Adamant: Finding Truth in a Universe of Options
ISBN 978-0-800727-25-3
Additional resources in (Bulgarian) by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org
To contact the author: LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE!

Адамант от Лиза Бивийър
Непобедимият
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Оригинално заглавие на английски:
Adamant: finding truth in a universe of opinions
ISBN 978-0-800727-25-3

Издава ИК "Игъл"
Гр. Силистра, 2019,
Адамант от Лиза Бивийър, първо издание на български език
Преводач: Мария Стефанова
Редактор: Любомир Добрев
Коректор: Николай Марков

Допълнителни материали на български от Джон и Лиза Бивийър
могат да бъдат изтеглени безплатно на: CloudLibrary.org

За контакт с автора LisaBevere@ymail.com

Тази книга е подарък от Messenger International и НЕ СЕ ПРОДАВА!

Отпечатано в "Игъл", гр. Силистра,
eagle_2001@abv.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Адамант	9
2. Неизменно близки	25
3. Твърди в постоянството	41
4. Непоклатими в любовта	51
5. Твърдо решени да обичаме	67
6. Твърди в омразата	93
7. Непоклатими в истината	117
8. Непреклонни в Словото	129
9. Безвъзвратна трансформация	151
10. Непреклонни в светостта	175
11. Аз съм адамант	191
Приложение 1	203
Приложение 2	207
Бележки	212

БЛАГОДАРНОСТИ

Раби Брайън Билеси: благодаря за прозренията ти като равин и пророк.

Скот Линдзи от „Faithlife“: винаги ми помагаш да бъда умна.

Андреа Дуъринг: работата с теб е мечта.

Екип на „Messenger International“: не бих постигнала нищо без вас.

АДАМАНТ

Погледнете към канарата, от която сте отсечени, и към дупката на рова, от който сте изкопани!

Исая 51:1

Повече от година размишлявах върху този стих и бях в плен на представата за тази канара, този камък, този... *адамант*.

Знаем, че тази дума означава непоклатим, непроницаем, непреклонен, неотстъпчив в мненията и позицията си. Сама по себе си думата „непреклонен“ изразява упорство, по-голямо от реалното. Но прилагателните и наречията, които като правило свързваме с понятието „непреклонен“, не са оригиналното значение на думата. В началото „непреклонен“ е било съществително – адамант, и в много отношения е било просто мечта.

**Адамант (от старогръцки адаμας, букв. знач. „несъкрушим, непобедим, непокорим“) на английски е едновременно прилагателно със значение твърд, непреклонен и съществително със значение на диамант или митичен свръхтвърд материал – бел. прев.*

Адамантът има древна и митична история. Първоначално той е имал значението на камък и по-точно непознат камък. С думата се обозначавал неуловим минерал, за чието съществуване древните гърци само предполагали. Именно там математици, философи и мистици за пръв път предположили, че съществува камък, който се различава от всеки друг, с толкова плътна структура, че би бил едновременно непробиваем и нечуплив.

Предполагало се, че този камък има способността да привлича и отблъсква предметите. Привличал, но бил неподатлив на привличане, бил магнит, но не помръдвал. Камъкът бил свързан със светлината по уникален начин. Можел да събира лъчите, да ги фокусира и да ги пренасочва. Огънят не можел да проникне през повърхностния му слой и щом бъдеде отстранен от пламъка, бил хладен на допир.

Това са само някои от теоретичните свойства на адамантовата руда. Проблемът бил как да го открият. Дали се намирал в тъмното сърце на земята? Дали тези камъни се раждали от огъня и изригвали от сърцето на вулканите? Или се криели в морските дълбини? Дали не били награда за заслуги от боговете?

Гърците нарекли неизвестния камък *адамас*, което в превод означава *непобедим*. И макар да нямало никакви доказателства за съществуването му, те си мечтаели как да вкарат в употреба непобедимия камък.

Можело да изковат оръжия от този минерал. Адамас щял да роди мечове, брадви и ножове, които нямало да се чупят в битка и щитове, които нямало да се огъват. И най-тънките глави на стрели, направени от адамас щели да пронизват дори най-защитените цели с лекота. А доспехите? Воини, облечени в непробиваеми доспехи от адамас, щели да бъдат считани за непобедими. Тъмнината нямало да ги спира, защото лъчите, които адамас щял да улавя, щели да заслепяват враговете им, а камъкът щял да осветява пътя им към победата.

Вратата в този камък била толкова силна, че теорията за съществуването му се разпространила на север в Европа и накрая стигнала до бреговете на Великобритания. Именно

там гръцката дума *адамас* се превърнала в познатия ни адамант. И там очаквал разкриването си.

С откриването на диамантите около 400 г. пр. н. е. в Индия, хората решили, че най-накрая са открили дълго търсения адамант. Никой друг камък не можел да се сравни по сила с диаманта. Всяка скала, родена от по-нисш огън, се разпадала под напора на диаманта адамант. Тези скъпоценни камъни се раждали в утробата на толкова силен огън и налягане, че всички по-второстепенни компоненти бивали погълнати и оставал един елемент: въглерод, свързан в кристална решетка на диамант.

Векове наред думите *адамант* и *диамант* били взаимно-заменяеми и с тях се описвало всичко непобедимо, твърдо и неразрушимо. Както царят на проповедниците Чарлз Спърджън, така и легендата сред пуританите Джон Бъниан повторили думите на пророк Захария, с които оплаквал състоянието на закоравените сърца, неподатливи на Божието слово и по-твърди от кремък:

И направиха сърцето си твърдо като адамант, за да не слушат закона и думите, които ГОСПОД на Войнствата беше изпратил чрез Духа Си чрез предишните пророци; поради което дойде голям гняв от ГОСПОДА на войнствата (Захария 7:12).

По-съвременни преводи на този стих заменят думата адамант с диамант:

И направиха сърцето си твърдо като диамант, за да не слушат закона и думите, които ГОСПОД на Войнствата беше изпратил чрез Духа Си чрез предишните пророци; поради което дойде голям гняв от ГОСПОДА на войнствата.

Едва в края на XVIII век френският учен Антоан Лавоазие открил, че ако има наличие на достатъчно топлина и кислород, диамантите всъщност могат да се изпарят. С това

откровение думите диамант и адамант били разделени и търсенето на неразрушимия, твърд и непобедим адамант престанало. Думата останала като описание на нещо нереално. Но хората продължили да мечтаят. Почитаният аркенски камък от книгите на Дж. Толкин е реверанс към митичния произход на адаманта. Повече от две хилядолетия хората търсили адаманта, но не го намирали.

Но все пак се питам...

Какъв е произходът на това търсене? Дали концепцията на адаманта не се е родила от семенце, посято от Божие вдъхновение? Защо мечтаели за нещо, което никой не бил виждал и говорили за нещо непознато? Дали този камък не е сред нас, останал неразпознат? Може би адамантът никога не е бил замислен като помощник във война и разрушение, а за убежище и снабдяване. Не би ли трябвало камъкът, който търсим, да приветства всички? Възможно ли е целта на адаманта да е да изкопае скритото в нас? В свят, където истината се изплъзва и се наглася според последната мода и съвременна култура, няма ли да е хубаво да имаме нещо постоянно?

Нещо непоклатимо?

Нещо непобедимо?

Нещо, което не се променя?

Може би тези размишления са просто глупави въпроси за несъществуващ камък. Все пак живеем във времена, в които никой не търси *камъка на силата*. Ние сме реалисти, които са научили, че звездите не са нищо повече от светещ газ. Стъпвали сме на пустата луна и сме изпращали сонди в дълбоките, тъмни недра на океанското дъно. Отнели сме тайнствеността на много от нещата, които някога са били смятани за чудо.

Но загубили благоговението си, се оказваме обзети от объркване и подтикнати да правим сравнения.

Високообразованите често са лишени от цел и възможности.

Обвързали сме се с кредитна монетарна система, създадена за да вкара в дълг онзи, който реши да купува.

Политическата система, създадена от дедите ни да обединява хората, сега ни разединява.

Мрежите ни са всеобхватни, а връзките ни – повърхностни и лишени от истинска близост.

Избрали сме да се идентифицираме с работата си, но оставаме неудовлетворени.

Използваме технологията, за да хвърляме камъни по хора, които никога няма да видим.

Когато истината стане променлива, губим контакт с отговори, по-големи от самите нас.

Истинската истина е скала. Непоколебима. Неразрушима. Непоклатима. Непобедима.

Исус е истината. И предполагам, че Исус е Адамантът.

Исус – Адамантът

Никой камък, роден от земята, не може да устои на живия Камък. Христос е отговор на търсенията на всички гърци и

**Възможно ли
е целта на
адаманта да
е да изкопае
скритото в нас?**

мистици. Той е нашата Канара, нашият Крайъгълен камък, и дългоочакван Адамант. Единствен Христос е неизменният Камък със силата да промени всичко. И Вечната Канара е била дълго сред нас. Докато израилтяните се скитаха в пустинята в наглед безцелно търсене, Моисей обяви присъствието на тази Канара:

Той е Канарата, делото Му е свършено, защото всичките Му пътища са прави. Бог на истина и в Него няма неправда; праведен и прав е Той (Второзаконие 32:4).

И след известно време в пустинята, Давид извика към Бога в деня на избавлението си:

Любя Те, ГОСПОДИ, сила моя! ГОСПОД е скала моя, крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на когото се уповавам, щит мой и рогът на спасението ми, висока моя кула (Псалм 18:1-2).

Старозаветната еврейската дума за скала тук означава „недостъпно убежище“. Скалата е нашата сила, стабилна основа в свят, покрит с чакъл. Исус е наша крепост, когато враговете ни се опитват да ни задушат. Скалата е наше спасение, защита и отбранително оръжие. Христос ни помазва с мирото на Духа Си и обявява спасението Си пред нашите клеветници.

В много отношения сме изгнаници на тази земя, които търсят високо, сигурно и свято място. Копнеем за сигурността на един свят, управляван от неопетнена справедливост. И ние като израилтяните сме оставили зад гърба си египетските господари, но още предстои да се справим със заробващите гласове, с които тяхната жестокост е белязала сърцата ни. Но все пак, без да знаем, нашата Канара ни е придружавала, докато сме се скитали в пустинята на намеренията и приготвянията. Време е да признаем, че сме съкрушени и отново трябва да стъпим на Канарата, за да се възстановим.

И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже (Матей 21:44).

Стихът се отнася за Исус, който е едновременно Камъкът и Синът. И двете бяха отхвърлени от хората, макар да идваха от Бога. Синът беше Канарата, която дойде, за да смаже тираничните човешки царства и да се превърне в Крайъгълен камък, който утвърждава Божието царство. Н. Райт хвърля светлина върху тази дълбока връзка:

И както на английски буквите в думата „син“ са същите като в думата „камък“, с прибавени още две, така на еврейски буквите на думата бен (син) са същите като на думата ебен (камък) с прибавена още една.¹*

Толкова съм благодарен на Христос, че сме добавени и към Камъка, и към Сина. В Христос самотните и изолираните намират своя дом и многото стават едно. Христос е Камъкът,

**На английски син е son, а камък – stone.*

образуван от Божията планина, но недокоснат от човешка ръка. Той е Канарата, пред която няма да устои никое земно царство. Даниил пророкува тази конфронтация с Христос – нашият Адамант, когато описва както скрития сън, така и тълкуванието му пред цар Навуходоносор:

Ти, царю, си видял, и ето, един огромен образ. Този образ е бил велик и блясъкът му е бил превъзходен. Стоял е пред теб и видът му е бил страшен. Главата на този образ е била от чисто злато, гърдите му и мишците му – от сребро, коремът му и бедрата му – от бронз, подбедрениците му – от желязо, краката му – отчасти от желязо, а отчасти от глина. Ти си гледал, докато се е откъснал камък, но не от ръце, който е ударил образа в краката му от желязо и глина и ги е разбил. Тогава едновременно желязото, глината, бронзът, среброто и златото са се разбили и са станали като прах от летните хармани; и вятърът ги е отнесъл и никакво място не се е намерило за тях. А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил цялата земя (Даниил 2:32-35).

В Христос семето стана камък, а Той се превърна в планина. Планината, която изпълни цялата земя, е Сион, а първоначалният камък е Христос. Ако глупаво се опитаме да изградим живота си с материали, които не могат да издържат на удара на Камъка, усилията ни ще бъдат подкопани, а след това и разрушени, отнесени от ветровете на времето. Исус разтърсва всичко, което може да се разтърси, за да може да остане само истинското и непоклатимото. Приемете това разтърсване, приятели. Оставете сърцето ви да бъде разтърсено, защото Той ви обича прекалено много, за да позволи отново да бъдете хванати в капана на полуистини и фалшиви основи на Царството. Идеята никога не е била да строите със земни метали и кал. Вие сте създадени да бъдете живи камъни.

Живи камъни

При Него като идвате, като при жив камък, от хората отхвърлен, но от Бога избран и скъпоценен, вие също като живи камъни се съграждате в духовен дом, свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос (1 Петрово 2:4-5).

В Христос
самотните и
изолираните
намират своя
дом и многото
стават едно.

В превода Message, този пасаж започва с „Добре дошли при живия Камък, извора на живот“. В Христос сърцата ни оживяват и ние също се превръщаме в живи камъни, поставени в Тялото, за да осъществим целите си. Ние сме тук, за да предложим сърцата си в служение за изграждането на духовен дом или убежище. Ние не сме строители. Ние сме суровият материал, който Христос използва, за да изгради Църквата Си.

Обичам думата *убежище*. Това е подслон, пазилище, безопасно пристанище, защита и недосегаемост. Каква великолепна картина на живота ни като адаманти на сигурността! Това не е една мъртва сграда. Това е прибежище, кипящо от живот, където предлагаме живота си на Отец, както са правили свещениците в храма. Петър продължава да рисува подобна картина в 1 Петрово 2:6-8:

Оставете сърцето ви да
бъде разтърсено, защото
Той ви обича прекалено
много, за да позволи
отново да бъдете хванати
в капана на полуистини

Защото е писано в Писанието: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ За вас обаче, които вярвате, Той е скъпоценност, а за

тези, които не вярват: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“, и „Камък на препъване и канара на съблазън“, защото се препъват, бивайки непокорни, за което бяха и определени.

Знам, че понякога се казват и правят неща, заради които не искаме да споделяме, че сме християни, които ходят на църква, но и за миг не бива да се срамуваме от нашия Крайъгълен камък. Исус е без никакъв недостатък. Ние сме диаманти с недостатъци, които често намаляват Неговата светлина с участието си, но нашият Майстор–Строител ни вплита заедно така, че най-доброто във всеки от нас се увеличава, а недостатъците намаляват.

Хората ни разочароват.

Хората не ни виждат.

Ние разочароваме хората и не се виждаме един друг както ни вижда Исус.

Но през целия си живот трябва да почитаме Исус, защото Той никога не ни разочарова. Той беше изпитан и нямаше грехове или недостатъци. Исус е решен да обича несъвършената Си Невяста, Църквата, докато тя не започне да излъчва светлина и не бъде готова. Не трябва ли и ние да правим същото?

В книгата Исая четем:

Затова, така казва Господ БОГ: Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа; който вярва в Него, няма да бърза страхливо (28:16).

Еврейската дума за *бърза страхливо* не е просто да се движи бързо, а означава и „притеснен, обезпокоен“. Това е обещание към нас – към вас и мен: ние вярващите нито ще се притесним, нито ще се обезпокоим. Ще бъдем опазени в съвършен мир, докато умовете ни са върху непобедимия ни Крайъгълен камък (Исая 26:3).

При Исус центърът се измести и отхвърленият (Исус) стана дом за прокудените.

Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестяват добродетелите на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина, които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ, не бяхте получили милост, а сега сте получили (1 Петрово 2:9-10).

Преди не бяхме Негови, а сега сме. Преди бяхме отхвърлени, а сега сме приети. Преди бяхме разделени, сега в Христос сме едно.

Но вие... аз... ние, многото аутсайдери... бяхме избрани от Бога и призовани да бъдем свещеници, свят народ. Ние свидетелстваме за нещата, които е направил в живота ни. Замени нашето старо естество с Неговото ново и нашата смърт с Неговия живот. Ние приемаме

Камъка и застанали сред парчетата на разбития си живот призоваваме нашия Крайъгълен камък да ни изцели. В Христос биваме приети, макар преди да сме били отхвърлени. В Него ние, които бяхме нищо, влизаме във всичко.

Нашият Крайъгълен камък не е погребан остатък от миналото. Исус не е мъртъв камък, изкопан от дълбините на разтопената земя. Христос е живият Камък и като такъв е Архитект на новото ни начало. Той е неизменният Камък и има силата да ни промени.

Камъни и семена

В древната архитектура крайъгълният камък се считал за *семето*, от което се раждала цялата сграда. Той задавал модела, който следвали останалите камъни. Било много важно крайъгълният камък да бъде поставен точно на мястото си, затова строителите използвали звездите, за да го подравнят

◆

Исус е решен
да обича
несъвършената си
Невеста, Църквата,
докато тя не започне
да излъчва светлина
и не бъде готова.

според посоките на компаса. Колко е прекрасно, че звездите обявявали идването на нашия Крайъгълен камък!

Съвременната ни архитектура не използва крайъгълния камък за семе на сградата. Нашите крайъгълни камъни са просто декоративни и се прибавят едва след построяването на сградата, за да се отбележи датата на строежа. Тези камъни нямат структурна функция, те са просто възпоменателни. Исус, точно обратното, не е декоративна добавка в живота ни. Той е нашият модел и семето, от което идва животът ни.

Той е не само наше прибежище и семе на нашите основи, но и ни освежава.

В Него ние, които
бяхме нищо,
влизаме във
всичко.

С идването на Исус Христос Павел обяснява на коринтската църква за Канарата на изхода: *Защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше – и тази Кана-*

ра беше Христос (1 Коринтяни 10:4). Когато израилтяните следваха Моисей в пустинята се освежаваха с вода от една Канара, която ги следваше. Христос беше тази Канара. Още тогава нежната любов и снабдяване на Бога присъстваха и Исус беше тяхна стража.

Колко любопитно.

Този камък не само осигури вода за милиони, но и се движеше заедно с тях. Бог се появи като облак през деня и огнен стълб през нощта и през цялото време тази канара ги следваше. Това е изключително красива картина на постоянно присъстващата Божия грижа към израилтяните, докато пътуваха през пустинята. Според някои равински традиции това е била истинска канара, наподобяваща сито, която се е търкаляла заедно с тях и се е спряла край шатъра за срещане, когато са се установили.²

Независимо дали тази канара ги е следвала буквално или преносно, Павел казва, че тя е предварителен образ на Христос, постоянно присъстващия им Охранител. Канарата е предзнаменование за Емануил, вечно присъстващия ни Господ. Дори сега Христос е Канарата, която постоянно пъ-

тува с нас през пустинята на живота и ни освежава с жива вода.

Отвори канарата и бликна вода, потече в безводните места като река (Псалм 105:41).

Животът ни може да е изпълнен с пустини, но те разкриват извора ни на живот. Някои суши траят седмици, други – месеци, а други обхващат в напуканите си ръце цели години. Но независимо колко пусто може да ви се струва обкръжението ви или колко ви се струва, че трае, в пустинята има скрита река. Ако сте жадни, ако животът ви е пуст, извикайте към Канарата.

На кръста тази Канара – Исус, отново се отвори и този път от Него изтекоха кръв и вода... вода, която умива и кръв, която изкупва.

Добротата на нашата Канара не държи сметка колко сме ужасни. Когато нашият Адамант се сблъска с недостатъците ни, те стават на прах пред Неговото съвършенство. Той е напълно наясно с прегрешенията ни. Вижда болката и срама, които съзнателните ни решения донасят както на нас, така и на останалите. Но Той просто не може да е по-различен... Той е добър и милостив. Той е наш Господ и Спасител и всеки, който остави разрушения си живот на непобедимата Му милост, бива преобразен.

Ново име

Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. А и аз ти казвам, че ти си Петър и на тази канара ще съградя Своята Църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят (Матей 16:17-18).

„Ти си Петър.“

Новият живот изисква обновена природа. Новата природа изисква ново име.

Това изречение сигурно е отекало дълбоко в душата на Симон. Как ли се е почувствал да бъде отделен от останали-

те и наречен канара, след като е прекарал целия си живот под друго име?

Симон. В това име нямало нищо лошо. Просто не било достатъчно голямо. По-скоро говорело за това, което е бил, вместо за онова, в което щял да се превърне. Когато говорим

Но Той просто
не може да е
по-различен...
Той е добър и
милостив.

и кажем нещо различно, започваме да приемаме нещата по различен начин. Петър било ново име, което пасвало на определената му от Бога цел.

Симон означава „изслушвам, чувам“. Може още да означава „подобен на тръстика, отстъпчив и гъвкав по природа“. Когато свържем двете неща откриваме име, което може да означава човек, който се накланя в посоката

на това, което чуе. В този смисъл всички сме симоновци, които чакат да бъдат прекръстени в съответствие с новата си съдба, защото и ние като него сме склонни да се движим по посока на нещата, които чуем.

В този разговор със Симон промяната в името му беше предзнаменование за позицията ни в Христос, защото Той превръща всеки от нас от люлееща се тръстика в укрепление от адамант.

Симон трябваше да направи прехода от рибар към ловец на човеци. Неговото преименуване затвори страниците на старата книга така, че Бог можеше да вземе химикал и хартия и да напише нова.

Чудя се дали първоначално името Петър му е звучало непривично. Или е било име, което цял живот е копнеел да носи? Дали същото ще важи и за нас? Знаете ли, че на Небето ще получим камък с най-истинското си име върху него? Исус обеща:

На този, който победи, ще дам да яде от скритата манна; ще му дам и бяло камъче, и на камъчето написано ново име, което никой не познава освен този, който го получава (Откровение 2:17).

Това ново име прогласява победи. То е изгравирано с победата ни над страховете и превръщането ни в това, което Бог ни е създал да бъдем. Струва ми се завладяваща мисълта, че името ни е записано на камък. Това означава, че онова, което сме били, се променя, но това, в което се превръщаме, е вечно. Живея, за да заприличам на новото си име.

Нещо се променя, когато онова, което Исус казва за нас, става част от нас. В такива моменти виждаме частица от това какво означава да познаваш, както ти си познат. Това е една от причините, поради които ми е приятна мисълта, че именно Петър – канарата ни, посреща при Крайъгълния ни камък.

Това не е първият случай, в който Исус работи с камък. Като кажем дърводелец мислим за човек, който обработва дърво, но по времето на Исус дърводелците били и „майстори на камъка, желязото и медта, както и на дървото“.³ Нашият Крайъгълен камък е бил запознат с камъните.

На земята ни познават под името, дадено ни от родителите ни. За вечността ще имаме ново име, познато само на нас. Дотогава, докато не бъдем известени за неизвестното, имаме привилегията да живеем в чудото на Исусовото име.

В Христос скалите се свързват и превръщат в свята планина.

В Христос малкото семе израства в голямо дърво.

В Христос каменните сърца се превръщат в живи камъни.

В Христос многото стават едно.

На сигурно място в Него

Нашата позиция в Христос не се основава на способността ни да издържаме. В момента, в който се скрием в Него, сме в безопасност, заради способността Му да ни държи здраво. В Христос, нашата Канара, нашия Адамант, нашия Крайъгълен камък, сме в безопасност.

Наскоро летях до Чикаго и по време на едночасовото си пътуване с такси до хотела шофьорът-мюсюлманин се опита да ме убеди да приема исляма. Увери ме, че ако се моля всеки ден и живея според

◆

**Живея, за да
заприличам на
новото си име.**

принципите на исляма ще имам шанс да отида в рая. Това беше определено може би. Без гаранция, но имаше шанс. Той любезно ми предложи място на някаква скала, но без обещания. Болезнено осъзнавах, че може да се подхлъзна и да падна от тази скала. Предпочетох да остана в Христос – ще падна, но никога извън Него.

Ние падаме в Него, а не от Него.

За да пребъдваме в Него, Бог поставя в нас определена мярка вяра. Когато положим вярата си в някого, се препъваме. Никога няма да се препънем, когато вярата ни е в Бога. Нека вярата в Бога влезе в живота ви. Поканете я. Опитали сте и сте се провалили със собствени сили. Гледали сте как други се препъват, докато се опитват да се изкачат със собствени сили по обсипаната със сипеи канара на вярата. Само защото вярата е невидима не означава, че тя не съществува или няма да дойде. Вярата е скритото насърчение за надеждата, което се раздвижва в нас, за да ни помогне да повярваме, че има нещо повече. Вярата ни дава смелостта да искаме повече, да се осмеляваме да мечтаем, че в Христос и ние можем да сме твърди, непоклатими и непобедими.

Планини

Поканени сме да се изкачим в планината на живота си чрез Божията сила, като следваме Неговите стъпки. Наскоро записах следното в дневника си:

Те ме зоват, тези планински висоти: ела и стани моя радост. Примамяват ме с тайнства несравними, познати само на дръзките. Но аз съм стара и не така силна. Защо призивът ти дойде толкова късно? А Той ми отвърна: „Да, изкачването е трудно и пътеката е стръмна, но аз съм силен. Младостта ти се обновява, когато следваш пътя, на който съм те поставил.“

Живея в Колорадо с изглед към планините по цял ден. Затова за мен Божият прошепнат призив да Го последвам в планината е съвсем смислен. Не знам на какво място жи-

веее, но знам следното: и вие сте поканени да се изкачите в планината. Не в Синай, каменната планина, чиято основа не можеше да бъде докосната. Поканени сте в Сион, живата планина, пълна с чудеса.

А пристъпихме при хълма Сион, при града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди ангели, при празничното събрание и при събранието на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници, при Исус, Посредника на нов завет, и при поръсената кръв, която говори по-добре от тази на Авел (Евреи 12:22-24).

Когато приемем чудото на тази покана, се случва нещо.

Джон Мюър, уважаван естественик, който отстоява нуждата от диви пространства, е казал: „Сега ние сме в планините и те са в нас, разпалват ентузиазма ни и изпълват всяка наша пора и клетка.“⁴ Тези думи са описание на планините Сиера Невада, верига характерна със специфична природа и див живот. Колко по-добре биха послужили за описание на живата планина, в която можем да влезем, докато тя влиза в нас! Защото не само ние сме в Христос, но и Христос е надеждата в нас. Надеждата ни идва от хълма Сион, когато Го поканим да властва в нас.

Нека тези страници послужат като покана за всички, които някога са се чувствали отхвърлени и като прибежище за всички, които треперят от страх. По пътя си може да влезете в чудото и солидарността на истината и да избегнете капаните на объркването и светските мнения. Нашият Адамант не си е отишъл, Той винаги е с нас.

Небесни Татко,

Аз реших да приема всичко, което е свързано с живот като жив камък и царски свещеник. Бъди мое прибежище и моя сила, мое освежаване и надежда. Изгравирай името, което си ми дал, на сърцето ми. Христос е моят Крайъгълен Камък и Адамант, непоклатимият и непобедимият извор на живот и падам върху Теб. Направи каквото пожелаеш в живота ми.

НЕИЗМЕННО БЛИЗКИ

Ние не сме човешки същества с духовни преживявания. Ние сме духовни същества с човешки преживявания.

Пиер Теяр дьо Шарден

Аз бях проблемно дете. Бях решителна и упорита. Понякога бях меланхолична, затворена и лесно се разсейвах. Ако ме изпратеха в стаята ми да я изчистя, в рамките на няколко минути забравях за какво бях отишла. Когато вратата се затвореше си пусках музика и въображението ми заработваше. Вместо да подреждам си пренареждах мебелите. Друг път си слагах сламена шапка и си представях, че съм Лора Ингълс Уайлдър. В едно чекмедже стоеше кубче синя глина, която ме молеше да направя от нея кон или куклите, които баба ми беше донесла от далечни места, имаха нужда от преподреждане. А винаги имаше и някоя книга, която изискваше да ѝ обърна внимание. В стаята си губех чувството си за време. Един час ми се струваше като 15 минути.

Едва когато чуех майка ми да ме вика си спомнях, че бях изпратена там с някаква цел. Но просто не помнех каква беше тя. Затова, когато майка ми дойдеше да види какво правя, не

се виждаше никакъв напредък в работата. Стаята ми даже изглеждаше по-зле, вместо да е по-добре.

Причината не беше, че исках да съм непослушна, просто така се случваше. Това поведение съвсем разбираемо ядосваше и разстройваше майка ми безкрайно. Опитвах се да уталожа гнева ѝ като я привлека в моя измислен свят, но мама живееше в истински кошмар, от който не можеше да избяга. Беше хваната в капана на един цикличен хаос, разбираем единствено за брачния партньор на един прелюбодеец или алкохолик.

Тъй като бях най-голямата и единствена дъщеря, гневът ѝ се изливаше върху мен. В много отношения изглеждах и се държах като баща си. Тя ми каза много неща, които сигурно не искаше и направи неща, които би върнала назад – неща, за които простих преди много време и не си струва да ги споменавам. Но думите, които си разменяхме и нещата, които се вършеха, ме накараха да си пожелаая никога да нямам дъщеря. Споделям това само за да разберете колко прекрасна всъщност беше срещата ми с Исус.

Когато бях бременна за четвърти път мнозина смятаха, че детето ще е момиче. Все пак на кого му се раждат 4 момчета едно след друго, нали? Бяха още първите месеци и се борех със страха, че е неизбежно да родя дъщеря.

Майка ми толкова пъти ме беше мъмрила с думите: „Надявам се един ден да имаш дъщеря точно като теб!“.

А аз толкова пъти бях отговаряла предизвикателно: „И аз се надявам!“.

Може би в един момент тези думи бяха верни, но с течение на времето се превърнаха в лъжа. Не исках тази дъщеря ни най-малко. Вече бях претоварена със съпруг, който пътуваше постоянно и трима малки сина. Как ли щеше да изглежда прибавянето на дъщеря към тази луда смес? Не знаех как да се оправя с момиче!

По време на молитва поставих нещата напълно откровено пред Господа.

Прошепнах Му всички страхове, които ми минаваха през ума. Казах Му, че ако ми даде дъщеря, това ще е огромна грешка. Не исках да я нараня, както майка ми нарани мен и

нейната майка – нея. Боях се, че няма да успея да общувам с нея. Като своенравна девойка бях казвала неща, които не мислех. Не исках дъщеря като мен.

След известно време потокът от думи пресъхна и над мен се спусна усещане за спокойствие. Със затворени очи поех дълбоко дъх и издишах.

В ума си се видях в края на широка ливада, обсипана с цветя и смарагдова трева, които леко се поклащаха под златните лъчи на слънцето. Беше от типа полета, които те приканват да се втурнеш през тях. В далечината се виждаше самотна кула. Чувствах подтик да отида там. Кулата имаше един вход и спираловидно по височината ѝ бяха разположени високи, тесни прозорци. (Сега знам, че това са бойници.) Отворих вратата. Вътре беше сумрачно, за разлика от ярката светлина отвън, но не беше тъмно или зловещо. Прозорците разкриваха стълбище, което се виеше нагоре. Започнах да се качвам, като спирах при всеки прозорец. Докъдето ми стигаше погледът не се виждаха нито хора, нито къщи. Всеки прозорец ми показваше различна част от ливадата.

Когато стигнах края на стълбите се озовах в кръгла стая с прозорци под стрехите. До отсрещната стена беше поставена голяма дървена ракла. Отидох да видя какво има вътре. Очаквах да намеря оръжия, припаси или дори някакво съкровище. Коленичих на пода и повдигнах незаклучения капак. И това, което открих, силно ме изненада. Раклата беше пълна с мои детски снимки.

Имаше снимки, на които ми липсваха зъбчета. Снимки преди и след отстраняването на окото ми. Снимки от летни ваканции, Коледи, рождени дни и усмихнатите ми родители. Държах в ръцете си всички снимки, изгубени преди десетилетия при наводняването на мазето ни. А сега бяха тук в стражевата кула, скрити на сигурно място в ракла. Изпълнена с радост от откритието си задържах една снимка, за да я огледам по-отблизо. На нея бях не повече от 5-годишна, лицето и косата ми бяха огрени от слънчева светлина. Бях заела позата на Попай и се усмихвах накриво на баща си, докато той запечатваше мига. Още я виждам пред очите си.

Мъжки глас прекъсна замечтаното ми състояние: „Винаги съм смятал, че си забавна.“

Обърнах се, но Исус го нямаше. Знаех, че Той беше изрекъл думите, защото топлината на осезаемото Му присъствие още се усещаше във въздуха. Божията любов се носеше над мен, докато плачех като малко дете.

Именно в този миг всяка дума, заради която се бях почувствала ужасно дете, отлетя като птица. Показателно беше, че тези образи се съхраняваха в оръжейна, защото това бяха оръжия за изцеление.

Интимност

Нашият Бог е дълбоко интимен. Той познаваше страховете ми и говори директно в духа ми. По същия начин иска да говори и с вас. Помни миговете, които са Го накарали да се усмихне, онези, които сме забравили. Забравил е греховете и срама ни и е погребал прегрешенията ни в морето на забравата. Държи ни близо, за да изцелява и поправя.

Ние губим от поглед идентичността си, когато я прикрепим към неправилните образи. Губим способностите си, когато позволим на страха и чуждата болка да погребат дарбите ни. Но можем да избягаме и да се скрием в Него и Той ще ни говори истината в най-съкровеният кътчета на сърцата ни. Той копнее да залюлее отхвърлените в ръцете Си и след това ни посява в истината Си.

Надявам се вече да знаете това:

Вие сте много повече от това, което вие и останалите виждат и докосват.

Вие сте много повече, отколкото знаете или вършите.

Вие сте много повече от това, което мислят останалите и дори от начина, по който собствените ви възприятия оформят образа ви.

Никога не може да бъдете точно измерени по това, което притежавате или което ви липсва.

Вие сте много повече от продължителността на годините ви и затова не можете да бъдете асоциирани с обичайните изрази за младост или старост.

Вие сте дете на вечна страна.

Вие сте много повече от необвързани, разведени, вдовци/вдовици или женени/омъжени.

Божията любов се
носеше над мен,
докато плачех като
малко дете.

Вие сте много повече от пола си.

Тези характеристики са осезаемите изражения на структурата, която е дом на истинския живот на личността ви. Това са взаимовръзки, динамика и материални притежания. Те са като дрехи, които

ни покриват и тела, които ни дават подслон. Те представят външния образ на живота ни, но не са неговият източник.

Ако пожар унищожи дома ми и погълне всичко в него, но аз избягам през пламъците, животът ми ще остане непокътнат.

Дух

Аз съм жив дух.

Вие сте живи духове.

Ние сме създадени по Божия образ, а Бог е дух. Макар да е невидим, този дух е реален и близък като всеки дъх, който си поемаме. Но същевременно е нещо по-дълбоко от преминаването на въздуха през дробовете ни. Това е раздвижването на Бога, който живее в нас. Бога на огъня и любовта поглъща всичко, което възпрепятства изразяването и приемането на любовта Му.

Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят (Йоан 4:24).

Бог е дух. Бог е истина. Затова Му се покланяме както с дух, така и с истина.

Понастоящем несъвършените ограничения на човешките ни тела са странно облекло за духа ни. Често именно напрежението между копнежа за освобождение и реалността на земните ни ограничения е онова, което пробужда желанието ни за нещо повече.

Когато сме били млади, това разочарование ни е тласкало напред. Точно онова нещо, останало извън обхвата ни, ни е карало да се търкаляме и пълзим. Не след дълго движението само по себе си не е било достатъчно. Защо да прекарваме дните си като се взираме в пода? В отговор на това сме загърбили сигурността и скоростта на пълзенето, за да се изправим. Изправеното ни положение е разширило кръгозора ни и за кратко сме били доволни да седнем, да се отпуснем и да продължим напред. Но е настъпил ден, в който не ни е било достатъчно да се отпуснем на 4 крака, след като сме били изправени и сме стояли на 2 крака. Вдигнали сме глави, за да вървим изправени.

Стари и млади сме разочаровани от ограниченията и същевременно предадени. Защо някой би предположил, че физическите ни преживявания биха имали силата да изцелят човешкия дух? Може емоциите ни да бъдат докоснати, а телата – удовлетворени, но покриването на плътта не може да докосне духа.

Макар самият дъх на Божия Дух да задвижва всичко, което може да бъде докоснато и ни дава капацитет да чувстваме.

И духът е този, който задвижва тялото, както казва Яков:

Тялото без дух е мъртво... (Яков 2:26).

Щом духът напусне тялото, то бива привлечено към земния свят, от който е направено. Духът е давал на тялото живот и цел и в негово отсъствие тялото е обречено на разложение. Но има друг вид смърт, за която говорят Яков и Павел – мъртва вяра.

Така и вярата без дела е мъртва (Яков 2:26).

Буквата убива, а Духът оживотворява (2 Коринтяни 3:6).

Не се задоволявайте с религия, лишена от Божието присъствие или разгръщане на страниците на Библията без вятъра на Духа. Гласът Му говори живот. Ограниченията на буквата на закона не са просто непосилните за човека правила на религи-

ята – законът включва още и онова, което културата ни е изписала по телата ни, етикетите, които ни насърчават да носим.

Докато не видим ясно, че живот подчинен на етикети и правила е смърт, ще продължаваме да се обръщаме към неправилния извор за правилните неща. Нужен ни е някой, който да говори на духа ни, в дълбините на копнежите ни и да внесе яснота в човешкото ни объркване. В нашия свят има прекалено много игри на „изкривено огледало“. Хората се разсейват от илюзии, докато някой зад завесата контролира какво виждаме и чуваме. Може би и вие се криете зад тази завеса и придавате на нещата определен вид, докато всъщност отчаяно искате да ви видят. Наистина да ви забележат. Нашият Бог вижда.

Бог, който се носи

В начало Бог създаде небесата и земята. А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху бездната, и Дух Божи се носеше над водите (Битие 1:1-2).

От самото начало нашият Бог беше Създател. Когато земята беше пленница, облечена в безформена бездна от вода и тъмнина, която криеше дълбините... Бог се приближи. Вместо да се отдалечи разочарован или да се дистанцира от безформената, празна бездна на тъмните води, Божият Дух се носеше.

Искам да спрем и да нарисуваме едно изображение на думата *нося се*.

— ◆ —
**Гласът Му
говори живот.**

На еврейски *нося се* – *рачаф* – събужда изключително красива асоциация и може да се преведе най-добре като „оставям за дълго или плавам едновременно нежно и грижовно“. Равинската нотация, съпровождаща думата за „нося се“, е „като гълъб“.¹

Рачаф означава още „прелитам, кръжа над“. Думата се среща отново в следния контекст:

Той го намери в пустинна земя и в пустошта, във воя на пустинята. Обгради го, настави го,

пази го като зеницата на окоето Си. Както орел разбутва гнездото си и кръжи над малките си, разпростира крилата си и ги вдига, носи ги на крилата си (Второзаконие 32:10-11).

Този цитат сравнява начина, по който Бог защитава и се грижеше за израилтяните и как орел се държи с малките си. Божият Дух се носеше над тях и ги защитава, като ги отведе от пустошта в обещаната земя.

Не мога да не си представя нежността на майка, която спира до леглото на спящото си дете, което се мята в лапите на кошмар. Искаме ли да се събудим?

И докато Божият Дух се носеше и покриваше, Той говореше. Думите Му бяха внимателно подбрани. Той не повтаряше и не отразяваше реално съществуващата, безформена, пуста тъмнина. Той освободи онова, което щеше да й придаде форма. В лицето на хаоса и тъмнината Бог призова пробуждане. Изправен лице в лице с тъмните води, Бог изговори утро, ново начало, ден. Бог изговори светлина.

*И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина.
И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината (Битие 1:3-4).*

Светлината се появи и беше добро. Еврейската дума за светлина произхожда от Бог, което не е изненада, защото Бог е светлина без никаква сянка. Тук не се говори за поставянето на слънцето. Това се случи по-късно при сътворението. Тази светлина произлизаше от Бога и освети тъмните земни недра. Едно е да имаме фенер в ръката и съвсем друго да бъдем източник на светлина. Ние носим светлина. Но Бог е светлина. Във всеки Негов дъх има животворяща светлина.

Затова Той изговори самата си същност в земята и това беше добро, защото... *Бог е добър.*

Еврейската дума, която се използва в Битие 1 за добро обхваща много английски думи: „желано, ефикасно, мило, морално и с повишаваща се стойност“ са само малка част от тях. Когато светлината беше освободена, земята се изпълни

с всички тези качества и с още много. Това начало превърна земята в привлекателна, продуктивна среда, която беше добра и морална към обитателите си и с всяка изминала година щеше да става все по-ценна. Беше задействан моделът на Божията добрина.

Няма как да знаем със сигурност дали този произход на земната светлина е бил резултат от експлозия или силата ѝ просто се е увеличила постепенно като началото на нов ден. Но със сигурност знаем, че Бог е бил източникът на светлина, тя е била добро и е била разделена от тъмнината.

И Бог нарече светлината ден, а тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро: ден първи (Битие 1:5).

Щом светлината беше освободена, нещата започнаха да се случват. След това Бог раздели водите с простор и така създаде атмосферата и възглавницата на космоса, обкръжаващ Земята. Щом тази защитна среда беше поставена на мястото си, нещата, потопени и скрити в дълбоката тъмнина, се издигнаха към светлината и излязоха на повърхността.

И Бог каза: Да се съберат на едно място водите, които са под небето, и да се яви сушата! И стана така. И Бог нарече сушата земя, а събраните води нарече морета. И Бог видя, че беше добро (Битие 1:9-10).

Бог е
светлина
без никаква
сянка.

Скритото беше разкрито. Земята винаги беше съществувала, покрита от дълбоки, тъмни води, очакваща излизането си наяве. Представям си как земята е затаявала дъх и е гледала с надежда как светлината се появява през развълнуваните води. Земята е чакала Божието слово да я призове. И в нея изведнъж е избухнал изобилен живот.

И Бог каза: Да произрасти земята зелена трева, трева, която дава семе, и плодносно дърво, ко-

ето да ражда плод според вида си, чието семе да е в него на земята! И стана така (Битие 1:11).

На следващия ден са определени господарите на деня и нощта – слънцето, луната и звездите. Това означава, че всичко живо първо е растяло под топлината и златните лъчи на Божията светлина. Той е бил източникът на светлина, както ще бъде отново един ден.

Нощ няма да има вече и няма да имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ще свети над тях. И те ще царуват за вечни векове (Откровение 22:5).

След като били установени управлението и царствата на слънцето и луната, Бог говорил на владенията на водата и небето и призовал рибите и летящите създания. Дълбините на океаните и небесният простор се изпълнили с ритъма и полета на живота в тях. Там където някога се носел Божият Дух, сега летели същества. Следващият ден бил посветен на създанията, които бродели по сушата.

И Бог каза: Да произведе земята живи същества според видовете им: добитък, пълзящи и земни животни според видовете им. И стана така (Битие 1:24).

Морето, въздухът и земята родили същества според вида и природата си. Било време Създателят да роди същество според Своя вид.

И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде (Битие 1:27).

Човечеството е създадено по Неговия образ. Питам се дали разбираме каква привилегия е да сме оформени като отражение на изкусния ни Създател.

Можем само да гадаем колко великолепно е било всяко създание преди падението. Но пак не биха могли да стигнат

образа, който Бог е вплел във вас. Това не са просто думи. Знам, че е истина. Съмнявате се, защото не можете да видите кои сте в действителност. Мъжът и жената са създадени като великолепни творения.

И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа (Битие 2:7).

Бог първо образува, после вдъхна. Като използва пръстта на оживотворения от светлината свят, Творецът даде на човека способност да задържи в себе си собствения Му дъх. „Аз съм, Който съм“ вдъхна живот в човека от пръст и мъртвата обвивка оживя. При създаването си Адам беше едно цяло. Беше съвършен във физическата си форма и духът, и душата му бяха единни. Адам и Ева бяха съвършени.

Не се плашете от онова, което току-що казах. Не позволявайте и на гордостта да ви завладее. Понесете върху плещите си царското си назначение като носители на образа на Всевишния според първоначалното Божие намерение. С прегрешението на Адам и Ева паднахме по-ниско отколкото можехме да се избавим сами. Сега, скрити в непобедимото си убежище – Христос, нашият Крайъгълен камък, отразяваме смътно това, което сме били и очакваме славната надежда на това, което един ден ще бъдем. Както проникателно отбеляза К.С.Луис:

“Ти произлизаш от лорд Адам и лейди Ева“, каза Аслан. „И това е едновременно чест, която да накара и най-бедният просяк да изправи глава и срам, който да накара и най-великият император да сведе рамене. Бъди доволен.“⁴²

Вие сте създадени за близка, духовна връзка с Отец. Ние сме деца на пръстта, оформени от земен прах дълго след като падението е завладяло света. Нашият дух се е съживил, когато сме били новородени, но умовете и телата ни имат нужда от убежище и обновяване.

Той открива дълбоките и скрити неща, Той знае онова, което е в тъмнината, и светлината обитава с Него (Даниил 2:22).

С прегрешението на Адам и Ева паднахме по-ниско отколкото можехме да се избавим сами.

При падението, това дълбоко впитане на душа и дух бе прекъснато. За да разберем по-добре, можем да направим сравнение със съд, който съществува, но е празен. Макар дъхът му да поддържа формата ни, ние носим в себе си съзнание за липсата, празнината си. Дишаме, защото Той съществува, но всеки плитък дъх, който поемаме, ни казва, че има и още, защото не ни изпълва изцяло. Без Божия Дух живеем като хора, които са на животоподдържащи системи.

Сега трябва да споделя защо отделих време и място да ви разкажа за сътворението по този начин. Имам усещането, че Божият Дух иска да се носи над някои области в живота ви. Иска да направи пълно преобразяване на Битие. Той иска:

Да огрее в сърцата ви (2 Коринтяни 4:6).

Да отдели светлината от тъмнината (2 Коринтяни 6:14).

Да създаде покров над живота ви (Римляни 4:7-8).

Да навие тъмното одеяло на водата и да разкрие нова земя (Евреи 11:29).

Да освободи семената, погребани в земята ви, за да поникнат и принесат плодове (Марк 4:20).

Да призове живот и чудеса в дълбоките ви води (Йоан 7:38).

Да освободи сърцата ви от страха, за да могат да прибегнат към вярата (Матей 6:22, Марк 6:50).

Да ви удиви с креативността на огромното Си творение (Псалм 19:1-6).

Да вдъхне живот, Своя живот, в пролуката, създадена от греха, да свърже в здрава тъкан духа и душата ви и да изцели всичко разкъсано (Йоан 20:21-22, Колосяни 2:2).

Дори сега Създателят ни копнее да се приближи и да се изправи лице в лице с всичко, обвито в тъмнина, мъгла или объркване и да излее светлината Си. Духът Му се носи над безформените, пусти места в живота ни. Той е наясно с болката ни и не се отвращава от състоянието ни. Вижда как се борим с объркването. Не се отдръпва, когато ни види да се борим. Духът Му се приближава, чака и носи толкова нежно, като майка край уплашеното си или несигурно дете, като орел, който кръжи над гнездото с орлета, докато се излюпват и гледа с очакване как се измъкват от ограниченията на собствените си черупки. По-късно орелът ще кръжи отново над тях докато се научат да летят. Това е дълбоко интимната, устойчива природа на нашия Създател, който е около и вътре в нас. В интимността няма място за сенки, затова не се крийте. Вашият Отец ви вижда и обича каквито сте. Повярвайте, че Онзи, Който ви е създал, ще вдъхне живота Си във вас.

Близостта изцелява

Бог не може да лъже.

Той няма да повтори лъжите, които другите са казали за вас.

Няма да позволи лъжа, която сте изrekli за себе си, да бъде наречена истина.

Няма да позволи да бъдете ограничени от етикети. В Негово присъствие всеки етикет пада, дори тези, които вие сами сте си прикачили.

Нарича ви по име, а не с имената, с които ви наричат други.

Нарича ви с името, което вижда Духът, докато се носи.

Бил е лице в лице с най-дълбоките копнежи и най-мрачните страхове.

Вижда недоразвитите и неоформени неща във вас.
Вижда разбитата надежда.
Вижда неясните облаци на объркването.
Вижда бушуващата буря на човечеството в криза.
Чува виковете на уплашените и самотните.
Усеща болката на отхвърлените и изолираните.
Вижда капана на греха и срама.
Вижда водите, които заплашват да ви погълнат.
Вижда през тъмнината, която оцветява света ви в сиво
със сенки.

Вижда всичко това и изговаря светлина.
Други може и да ви наричат момиче. Той ви нарича дъщеря.
Други може да ви наричат неудачница. Той ви нарича дъщеря.

Може да се наричате хетеросексуален, трансджендър, асексуален, лесбийка и да си лепите всякакъв друг етикет. Той ви нарича Свои.

Дъщеря е нещо по-висше и по-дълбоко от пола.
Дъщеря е нещо по-интимно от сексуалната ви ориентация.
За Твореца вие сте дъщери.
Бог не ни нарича момчета и момичета.
Нарича ни синове и дъщери.

Във всеки от нас има лични места, които само Той може да докосне. В нас има места, които са създадени да откликват на Божия Дух. Всеки път, когато изречем името на Исус, призоваваме Неговото докосване.

Не знам дали планетата ни е извикала, когато е била потопена в дълбините на водния си гроб. Не знам защо Божият Дух предпочете да се носи тогава. Знаем, че сега Духът е на прошепната дума разстояние и чака да ни обкръжи и събере в едно.

В Новия завет, сърцето на Създателя се отразява в думите на Исус:

*Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб!
Колко пъти съм искал да събера твоите деца,*

както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! (Матей 23:37).

Колко трагични са думите „но не искахте“.

Дори и сега Божият Дух се носи и чака да изговори мир над бурите и да заглуши виковете на плачещите пустини. Очаква с копнеж да ни ограда със Своята защита и топлината на крилете Си. А ние искаме ли? Ще поканим ли носещия се Свят Дух да се приближи? Ще Му позволим ли да ни покрие? Ще упорстваме ли в опитите си да се покрием сами, дори с това да разкриваме останалите? Ще се вслушаме ли в нашия Създател?

Близостта е част от дълбокото, отчаяно човешко желание да сме свързани с някого.

Ние копнеем да сме свързани с някого... защото така сме създадени.

Копнеем за близост... защото сме създадени за близост.

Имаме нужда да обичаме и да бъдем обичани... защото сме създадени за любов.

И сме създадени от любовта.

Истината е, че имаме склонност да опростяваме някои неща прекалено много и да усложняваме други. Когато се

В интимността няма място за сенки

—♦— касае до пол, правим и двете. Аз живея в женско тяло, но в края на краищата съм дух. Всички ние сме духовни същества, които имат доста трудни човешки преживявания. Земята не е наш дом, затова не бива да ни изненадва, че понякога

телата ни ни се струват странни и ограничаващи. Те никога няма да почувстват нещо по-различно, докато смъртната ни, тленна форма се облече в безсмъртно тяло. Ние сме семена, които чакат да покълнат. Само тогава ще открием кои и какво сме наистина.

Всички ние сме съкрушени. Връзката ни с други съкрушени хора няма да реши проблемите ни, нито сексът ще удовлетвори копнежа ни за близост. Ако беше така, проститутките и пристрастените към секса щяха да са най-удовлетворените

хора на планетата. (Мисля, че всички сме съгласни, че това не е така.) Но има Един, на Когото принадлежим, Един, Който може да изцели съкрушените ни сърца и да удовлетвори нуждата ни от близост. Именно Божият Дух се носи и ни изцелява.

Спомнете си стиха в Даниил 2, където камъкът, недокоснат от човешка ръка, стана планина? Тази концепция се повтаря в книгата Исаия:

*В последните дни хълмът на дома ГОСПОДЕН
ще се утвърди на върха на планините и ще се
възвиси над хълмовете, и всичките народи ще
се стичат на него. И много народи ще отидат
и ще кажат: Елате, да се изкачим на хълма ГОС-
ПОДЕН, в дома на Якововия Бог! Той ще ни пока-
же как работи, за да живеем по начина, за който
сме създадени. Сион е източник на откровение.
Божие послание идва от Ерусалим (2:2-3, пре-
вода на Message).*

Бог ще ни покаже как работи, за да живеем по начина, за който сме създадени. Създадени сме за непоклатима, непобедима близост и най-дълбоките ни копнежи няма да я спрат, а най-първичните ни страхове няма да я отблъснат. Ако поискаме, Той ще ни покаже светлината на добротата Си. Спрете, помислете и позволете светлината Му да ви съживи.

Небесни Татко,

*Осмелявам се да вярвам, че не си далеч и не проявяваш
неодобрение. Ти си близо. Има неща, потопени в дълбоки-
те води на живота ми, които вече не виждам. Давам Ти
разрешение да говориш в живота ми. Нека светлината Ти
огрее живота ми, отдели я от тъмнината и объркването
в живота ми. Приемам да ме наричаш дъщеря. Покажи ми
начина, по който работиш в живота ми, за да живея по на-
чина, за който съм създадена... за Твоя слава. В името на
Исус, амин!*

ТВЪРДО ПОСТОЯНСТВО

Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги.

Евреи 13:8

В живота си рядко имам свободен уикенд, а уикенд, в който да съм сама, е цяло чудо. Но дори и така си признавам, че се крия. Чух ли ви да питате от какво?

Ами всъщност от тази книга.

Не съм в безизходица само защото отлагам нещата, макар да си признавам, че това е умение, което съм усъвършенствала. Не, плаши ме нещо много по-застрашително от краен срок.

Мисля, че никога не съм усещала такава нужда от някое послание или тежестта му. Усещам, че е неотложно не само да намеря правилните думи, но и да ги запиша с правилния тон. Искрено се моля, когато откроя думите и Писанията, те да се обединят така, че не само да бъдат прочетени... но и приети,

защото са изречени от приятел и майка, която иска да знаете, че някой ви обича невъобразимо и неизмеримо силно.

Днес продължавам да развивам темата, която едва засегнах и от която на няколко пъти бяха. Сама съм с лаптопа си и нямам срещи или събития, зад които да се скрия. Събота е и офисът е затворен, а аз съм далеч от дома с единствената цел да пиша. По-рано сутринта отидох с велосипед до фермерския пазар да се запаса с прясна храна за следващите няколко дни. Имам пресен, хрупкав хляб с мащерка. Ще започна с това, което чувам в духа си цяла сутрин: „Аз съм Господ, твоя Бог и не се променям“.

Събудих се с тези думи. Цяла сутрин това изявление отеква в ума ми. Накрая го записах в дневника си. Обикновено щом запиша нещо и така го призная, настойчивостта му затихва. Но днес записването на думите не ги заглуши. Потърсих тази фраза в Писанието и най-близкото, което открих, беше в Малахия: *Понеже Аз, ГОСПОД, не се изменям, затова вие, синове на Яков, не се довършихте* (3:6).

Разбих това изречение на фрази и части, докато седях навън и изядох почти половината хляб.

Първо разгледах последните думи, които чух: „Аз не се променям.“

Бог не се променя. Няма нужда да се променя. Той е напълно ангажиран, изцяло въввлечен. Реакцията Му спрямо нас се базира на това кой е Той, а не на това кои сме или не сме ние. Благодаря на Бога, защото, ако Бог се променяше, щяхме да сме в голяма беда.

Утешително е да знаем, че Бог не се променя и е по-скоро стряскащо да осъзнаем, че ако се променяше... това щеше да означава пълно унищожение за нас.

Малахия е последната книга в Стария завет. Този стих следва непосредствено след първите 5 стиха от 3 глава, които описват как Бог ще изпрати посланик да подготви пътя Му като „огън, който пречиства, и като сапуна на перачи“. Образите както на огъня, така и на сапуна за пране показват агресивни средства, които поставят на изпитание и пречист-

ват. Макар Господ да не се променя, Той е решен да ни преобрази в това, което сме създадени да бъдем.

Самият факт, че Бог не се променя, би трябвало да ни дава смелостта да вярваме, че ние можем да се променим! Той е неизменно добър и верен.

Когато синовете ми бяха малки, те, естествено, се опитваха да изпитват своите и моите граници. Не винаги искаха да постигнат своето. Понякога просто искаха да разберат къде са им границите. Дали наистина имах предвид това, което казвах. Колко пъти щях да им кажа „Ако отново хвърлиш топката по къщата, ще я изгубиш“ преди наистина да им я взема? Щеше ли да има последствия или това бяха празни заплахи?

Когато бях непослушна, всички се объркваха. Ако кажех едно нещо, когато бях щастлива и друго, когато бях уморена, нямаше как да се знае какво щях да кажа, ако ме хванеха в друго настроение. Ако им кажех едно в присъствието на чужди хора и друго, когато бяхме насаме, те не бяха сигурни накъде отиваха нещата. Когато бях непостоянна и непослушна, те се колебаеха и дори бяха непослушни.

Наскоро говорех по телефона с човек, когото бяхме показали в нашия свят да ни помогне да направим повече място за други участници в организацията ни. Той ме попита защо ми липсва увереност в определена област на организацията ни, докато в друга бях напълно уверена. Осъзнахме, че всичко се свеждаше до липса на яснота. Каква беше моята роля? Не бях сигурна къде имам власт и къде не. Когато не знаеш какво да очакваш, не знаеш как да действаш.

Ние сме създадени за яснота. Бог знае това. Бог е постоянен и последователен по природа. Бог е добър. Бог прави добро. Бог ни дава добро. Няма причина да оставяме съмнението да хвърля сянка върху ума ни.

Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в което няма изменение, нито сянка от промяна (Яков 1:17).

Преводът *Message* перифразира втората половина от Яков 1:17 по следния начин: „в Бог няма нищо измамно, нищо двулично, нищо променливо“. Нашият Отец не се опитва да ни измами или да ни хване неподготвени и беззащитни като каже едно, когато всъщност има предвид друго. Няма да ни каже едно в очите и друго зад гърба. Нашият Бог е надежден и говори открито едно последователно послание на всички.

Друг пасаж от Писанието, който изразява неизменното Му постоянство, е Числа 23:19:

*Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син,
че да се разкае. Той каза и няма ли да извърши?
Той говори и няма ли да го извърши? Изговори и
няма ли да го утвърди?*

Бог не лъже. Не си променя мнението. Ще направи каквото е казал. Онова, което говори, ще бъде изпълнено изцяло. Нещо може да изглежда различно или да пристигне по-късно от очакваното, но ще се случи.

**Бог не се
променя. Няма
нужда да се
променя.**

Бог е нашият адамант, непоклатима планина, постоянна Скала, която стои високо и можем да издигнем поглед към Него, като знаем, че Той винаги е там. Тъй като е постоянен, Словото и пътищата Му са съвместими едно с друго. Той не може да каже едно, а след това да действа по съвсем различен начин. Всичките Му изражения са единни.

Буквата на казаното в Стария завет може да се различава на вид от приложението ѝ в Новия завет, но в „духа“ няма разлика. При завета на Авраам се е изисквало обрязване на всички от мъжки пол, но когато Благовестието е стигнало до езичниците, това вече не се е изисквало. Павел го обяснява по следния начин:

Понеже обрязването наистина ползва, ако изпълняваш закона, но ако си нарушител на закона, твоето обрязване става необрязване. И така,

ако необрязаният пази наредбите на закона, няма ли неговото необрязване да му се счете за обрязване? И онзи, който е в природното си състояние необрязан, но изпълнява закона, няма ли да осъди теб, който имаш писан закон и обрязване, но си пресътпник на закона? Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога (Римляни 2:25-29).

Самият факт, че Бог не се променя би трябвало да ни дава смелостта да вярваме, че ние можем да се променим!

Каква полза от външни знаци, ако не са съпроводени от вътрешна трансформация? А истинската вътрешна трансформация не изисква външно приложение на закона. В края на краищата, Бог винаги е търсил обрязано сърце. Това е личен въпрос, който вплита сърцето на Отец и духа на закона, което води до покорство. Духът на закона винаги ще замества изискванията към плътта. Духът ни овластява така, както законът не може. Бог не е променил мнението Си... Той промени сърцата ни. Прочетете думите Му към Моисей:

А изливам неизменната си любов към хиляди поколения на онези, които Ме обичат и спазват Моите заповеди (Второзаконие 5:10, NLT).

И пак:

Дано да имат такова сърце в себе си, че да се боят от Мен винаги и да пазят всичките Ми заповеди, за да бъде добре на тях и на синовете им до века! (Второзаконие 5:29).

По време на действието на завета, печелившата комбинация винаги е била любов и покорство. Любовта ни дава сили да се покоряваме. Бог винаги е копнял да ни обсипе с неизменна любов, а не да ни натовари със списък неизпълними закони. Ако Бог можеше да протегне ръка и да промени сърцата ни преди много време в полите на Синай, щеше да го направи. Вместо това изпрати Исус, за да ни покаже сърцето Си. Щом любовта Му към нас се разкри, единственият необходим закон стана законът на любовта. И отново четем:

Исус отговори: Първата е: “Слушай, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбим Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила!” А ето втората, (подобна на нея): “Да възлюбим ближния си като себе си!” Друга заповед, по-голяма от тези, няма (Марк 12:29-31).

Десетте заповеди в Стария завет са еволюирали в множество морални, официални граждански закони и все пак Исус каза: *На тези две заповеди висят целият закон и пророците* (Матей 22:40).

Аз съм

Следващата част от изречението, по която започнах да мисля, е „Аз съм“, което всъщност е пълно изречение само по себе си и отговаря на много въпроси, които си задаваме ние – хората.

„Господи, Ти ли си там?“

„Аз съм.“

„Ще се погрижиш ли за това?“

И Той отново ни уверява: „Аз съм.“

Той е едновременно нашето минало, настояще и бъдеще като „Аз съм“.

Той е верен, защото е верен. Ще бъде верен, защото е бил верен. Защото е... Аз съм.

Докато пишех „Живот, който няма равен“ бях завладяна и изумена от концепцията за Всевишния Бог, великия Аз съм. Във времена, когато мнозина са обзети от натрапчивата идея да открият себе си, би трябвало да е облекчение да разберам, че откриваме идентичността си в Онзи, Който е бил, е и ще бъде. Идентичността ни е като съкровище, скрито дълбоко в Него. Откриваме кои сме от откровението чии сме.

Аз съм дете на Аз съм.

Ти си дете на Аз съм.

Бог се представи на Моисей като „Аз съм, който съм“ (Изход 3:14), което все едно означава „Аз съм пълно въплъщение на всичко, което съм, без нищо частично и нищо липсващо.“

Преводът *Кинг Джеймс* гласи „Аз съм какъвто съм“ (Изход 3:14). Бог съществува, защото съществува. Аз съществувам, защото Той съществува. Тъй като съществува, Той е наясно. Бог се яви на Моисей, защото чу вика на едно поколение, заробено в жестокия плен на Египет. Тъй като беше наясно, Той се намеси:

Посетих ви и видях онова, което ви правят в Египет, и казах: Ще ви изведа от египетското страдание (Изход 3:16-17).

Когато чета и мисля за нашия Бог - „Аз съм“, виждам 3 неща: Бог вижда, Бог знае, Бог отговаря. Тези три точки казват: „Аз съм наясно“. Не знам къде сте, но дори в този момент Аз съм ви вижда, знае какво става и обещава да ви избави както от страданията, така и от робството ви.

Той е всичко. Той е началото и краят, но същевременно е без начало и край. Той обхваща всяка буква от алфа до омега, но същевременно не може да бъде описан с никакви думи, дори създадени от всички букви взети заедно. Той е Аз съм. Бог е причина за причината.

Всяко творение идва от Твореца. Защото Той е... Аз съм. Защото Той е... вие сте. Нашият Творец е произходът и авторът на нашата

Вместо това
изпрати Исус,
за да ни покаже
сърцето си.

идентичност. Това означава, че никой не може да открадне идентичността ни, скрита в Него. В Христос, нашия Адамант, ние сме Негови, не поради естественото си раждане, а заради милостивия дар и право на новородението

Следващата част от изречението, която стоеше пред мен, беше „Господ“.

Тази терминология придава превъзходство и господство на Аз съм както в „Господ, Всевишния“ (Псалм 7:17). Това е терминът, използван за Йехова, име, което евреите са считали за прекалено свято, за да го изговорят. Това свято и превъзходно име е Неговата идентичност, обвита в състрадание и милост.

Благодарна съм, че Господ, който е възвишен и свят, е едновременно състрадателен и милостив. Какво щеше да стане, ако Онзи, Който разполага с най-висшата власт, беше коравосърдечен, безмилостен диктатор? Истината е, че по-неже е Господ на всичко, Той е достоен за всичко мое. Тъй като е милостив и състрадателен, Той разбира, че за всички нас животът е пътуване.

Когато се предадем на всичко, което Той е (Господ), животът ни се разширява с владенията Му. В Него не ставаме по-малко себе си, а получаваме свобода да станем такива, каквито ни е създал. Трудно е да си представим думата *господар* извън понятието ни за човешка йерархия. Познаваме земните господари, които са се възползвали от положението си на власт и сила за лична изгода. В човешката история господари–отстъпници са използвали онези, над които се е простирала властта им. Исус предупреждава учениците Си за тази реалност в Матей 20:25-28:

Но Исус ги повика и каза: Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас няма да бъде така; а който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат,

а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.

Господството на Исус ни издига вместо да ни потиска. Всеки аспект от Исусовия живот служи и изкупва.

Нашият Господ беше съблечен, за да бъдем ние покрити.

Исус беше посрамен, за да получим ние обещаното.

Нашият Господ беше предаден, за да бъдем защитени ние.

Исус беше възкресен от мъртвите, за да бъдем и ние възкресени.

Следващата част от изречението, която разгледах, беше „твоя Бог“.

Не съм сигурна защо в духа си чух стара форма на думата „твой“, вместо съвременната. Може би дойде от това, че в живота си бях изричала „Отче наш“ безброй пъти. Или беше препратка към безвремието на това изявление.

Тук думата *Бог* обозначава *Елохим*, Създателя, Съдията и Воина. Истината е, че Той не стана Бог, когато аз Го признах за такъв. Той винаги е бил моят Създател Бог. Не Му е било нужно моето признание, за да ме познава. Познавал ме е преди и ме познава и сега много по-добре, отколкото аз се познавам. Създал ме е тайно и потайно се опитва да ме спечели. Като мой Съдия, Той ме е оправдал от греха и е премахнал беззаконията ми. Псалм 103:10-12 казва:

Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е отплатил според беззаконията ни, защото, колкото са високо небесата над земята, толкова е голяма любовта Му към онези, които Му се боят; колкото е далеч изтокът от запада, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни.

Божията любов е неизмерима и непоклатима, неразгадаема и непроницаема. Което ни отвежда пряко до фразата „Не се променям“.

Както Бог е непоклатим в любовта, така е непоклатим в милостта Си. Той се кълне в неизменната Си природа, вмес-

В Него не ставаме
по-малко себе
си, а получаваме
свобода да станем
такива, каквито ни
е създал.

то в нашата изменчива същност. В Псалм 103:17 четем, че любовта Му е обещана на онези, които се боят от Него. Бог не търси съвършенство, защото извън Христос, нашия непоклатим Крайъгълен камък, няма бегрешни хора! Но Той търси онези, които се боят от Него. Защо? Какво значи да се боим от Бога в сегашните времена на фамилиарност и непочтителност?

Един от начините да се боим от Бога е да се отдалечим от злото. В Притчи 3:7 четем: *Не бъди мъдър в очите си, бой се от ГОСПОДА и се отклонявай от зло.* Преводът Пашън гласи: *Защото мъдростта идва, когато Го обожаваш с пълно посвещение и избягваш всичко погрешно.*

Ако съчетаем значенията на тези два превода, стигаме до заключението, че ако гледаме на Бога със страхопочитание и почуда, се отвърщаме от всичко зло и грешно. Чудото на Неизменния ни променя.

Понеже ни обича, Той се грижи за нас. Понеже Го е грижа, Той е постоянен.

Небесни Татко,

Ти си верен и любящ, дори когато се страхувам и ми липсва вяра. Моля се в един изменчив свят да Те познавам като своя константа. Промени ме, за да отразявам Твоята устойчива природа и търпелива любов. Искам да съм постоянна в свят на непостоянство.

НЕПОКЛАТИМИ В ЛЮБОВТА

Върховното щастие в живота е убеждението, че сме обичани; обичани заради самите нас или по-скоро въпреки самите нас.

Виктор Юго

Преди повече от 35 години Джон ми подари диамантен годежен пръстен. Искаше да заяви официално, че съм негова и той е мой. (Макар много преди това да беше казал на всички, че съм негова!) За да ми купи пръстен, Джон яде само картофи и скъпернически спестява месеци наред. На 6 юни 1982 г., на 22-рия ми рожден ден, седяхме край фонтан в Далас и Джон ми подари кадифена кутийка. Ръцете и сърцето ми трепереха, докато я отварях. В черната кутийка открих диамант с формата на сълза, поставен върху семпла златна халка. Беше великолепен. По мое мнение това беше най-красивият диамант на света. Очите ми се напълниха със сълзи докато казвах “да” и бързо плъзнах пръстена на пръста си.

Помня, че беше много голям, но никой не можеше да ме накара да го сваля. През нощта спях с усмивка на лице и с пръстен на пръста. Бяхме сгодени!

На следващата сутрин се събудих и първо погледнах годежния си пръстен. Диамантът, който блестеше на утринната светлина и рисуваше дъги върху тъжната стена на апартамента ми, ме увери, че предишната вечер не беше сън. В годините преди годежа ни, между мен и Джон се беше разиграла истинска драма. След като няколко пъти късахме още в началото на връзката ни, беше хубаво да знаем, че вървим напред и си обещаваме любов. Когато с Джон отидохме на църква сутринта, много хора ни поздравиха. Бях много щастлива, че мога да разперя пръсти и да покажа пръстена, но всъщност се хвалех с любовта ни.

Сигурна съм, че макар да съм деснячка, лявата ми ръка започна да играе главната роля, когато бях с някого. Живеехме в Далас, което означаваше, че винаги имаше по-големи и по-блестящи диаманти от моя, но това не бяха моите диаманти. Моят диамант разказваше историята на твърдото ни посвещение и обещание да се обичаме един друг. Бяхме се заклели да бъдем заедно и да се грижим един за друг в добри и лоши времена, в бедност и богатство, в сила и слабост, докато смъртта ни раздели. Той казваше, че е започнала една нова любовна история. И за всички нас Бог е направил същото.

Бог е любов.

Любовта е в природата на нашия Баща. Той не ни обича, защото Му се налага, а защото не може да *не* ни обича. Не че Бог ни търпеше в Стария завет, а реши да ни обича в Новия. Той не взе решение да ни обича, защото Исус Му каза. Любовта Му към нас задвижи спасението ни. Той даде Сина Си, за да изрази любовта Си към нас. Любовта Му не може да бъде победена от отхвърляне или себеомраза. Никога не можем да Го убедим да спре да ни обича, защото преди много време, още преди да кажем каквото и да е по темата, Той разпротря любовта Си върху нас като знаме и ни покани на трапезата Си.

Бог не *изпитва* любов към нас. Бог е любов към нас. Неговата любов към нас е твърда, непобедима, устойчива и по-силна от смъртта.

Кой е подобен на Теб, ГОСПОДИ, между боговете? Кой е подобен на Теб, славен в святост,

страхопочитаем, че да Те възпяват, правещ чудеса? Ти простря десницата Си и земята ги погълна. С милостта Си (букв. прев. с постоянната си любов) Ти води народа, който си изкупил, със силата Си води го към свящото Си обиталище (Изход 15:11-13).

Бог води с любов.

Любовта Му е истинският север, единствената константа, по която можем да ръководим живота си. Без увереността ни в тази любов, е лесно да изгубим пътя си и да се отклоним от курса. В края на краищата, именно Неговата любов ни отвежда у дома.

Псалмът на Моисей в Изход 15 е написан след като Бог избави по величествен начин народа Си след стотици години египетско робство. Ние знаем историята, но искам да обърна внимание върху прилагателното „постоянна“, свързано с Божи-ята любов. Това дава допълнителна увереност, че любовта Му не се променя. Пламъкът на любовта Му не трепти от вятъра на нашето непостоянство. Любовта Му остава, когато сме безотговорни, неотзивчиви и непокорни. Той не може да благослови подобни действия, но дори и когато се случват, добротата Му ни води към покаяние, а любовта Му не се колебае.

Любовта Му към нас не зависи от нас. Привързаността Му към нас не се променя в съответствие с поведението ни. Той винаги ни е обичал. Винаги ще ни обича. Не можем да заслужим онова, което никога не сме заслужавали, както не можем да платим за онова, което ни е било дадено.

Защото, ако и да се отдръпнат планините и да се поклатят хълмовете, пак Моята благост (букв. прев. постоянна любов) няма да се отдръпне от теб и Моят завет на мир няма да се поклати, казва ГОСПОД, който ти оказа милост (Исая 54:10).

Любовта Му няма да ни напусне. Хората може да идват и да си отиват, но постоянната Му, твърда и непоклатима лю-

бов ще остане. И тъй като тя е непоколебима, сме обвити в завет на мир. Исус, нашият непобедим Крайъгълен камък, е Князът на мира. От света Си, в който притежава върховната власт, Той прошепва мир над всяка буря в телата ни и над всеки ураган, който бушува в умовете ни. Състраданието Му към нас не познава граници. Можем да имаме мир, защото любовта Му към нас не може да се отрече. За да отрече любовта Си към нас, Бог ще трябва да отрече любовта Си към собствения си Син.

Поради непоколебимата Му любов към нас сме изкупени в Христос, нашия Адамант. Може да попитате: „Как да съм сигурен, че това е вярно?“ Любовта Му към нас се вижда: *Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас* (Римляни 5:8).

Любовта е избор

Диамантите улавят повече от потенциала на съпружеската любов; те са изражение на качествата на самата любов. Подобно на диамантите, любовта е зачената в утробата на огъня и налягането. Може да има месеци, години и дори десетилетия, в които любовта остава погребана дълбоко под повърхността като невидим поток, но знаете, че е там. Още преди години е посята дълбоко в почвата на живота ви, но не можете да видите красотата ѝ или да почувствате огъня... усещате само скрития шепот.

Любовта в най-истинската си форма не е чувство. Тя е избор. Любовта е причината изтощената майка да става от сън, за да отвърне на изплашения плач на детето си. Любовта е причината бащата да работи дълги часове, за да осигури хляб за децата си. (И, да, любовта изисква понякога ролите да се разменят.) Основната идея е, че любовта дава, дори когато не получава нищо насреща.

Щом Любовта направи своя избор, Той не промени мнението Си.

Ние обичаме, защото Любовта ни избра. Вие обичате, за-

**Любовта Му
към нас не
зависи от нас.**

щото Бог ви избра (1 Йоан 4:19). И нашият Баща обича, дори когато ние не Го обичаме.

Първата любов

Бог винаги ще бъде първата ни любов. Той пръв ни обикна и тази първа любов не е незряла, а непобедима. Той не ни обича с надеждата да заприличаме на някой друг. Той никога не ви сравнява с никого... винаги вие сте били в центъра. Той винаги е обичал всички нас като едно цяло. Макар първо да сме обикнали някой друг, първо Той ни е обикнал. Но накрая всеки от нас открива колко твърда е първата ни любов, тази устойчива, непобедима любов.

Може би има области, в които смятате, че действията ви са променили чувствата на Бог към вас? Може би има неща и модели, в които сте си създали навик да не се покорявате и да не сте постоянни?

Разбирам. Твърде много пъти съм бягала от любовта Му. Не разбирах как изглежда тя. Твърдых, че ако Той наистина ме обича, ще ми даде каквото искам. Представях си, че любовта на един от синовете Му ще ме направи щастлива тук и сега. Честно казано, имах ужасен вкус за мъже. Избирах онези, на които трудно можеше да се угоди и впоследствие трудно можех да задържа. Бог виждаше отвъд желанията ми и отговаряше на най-голямата ми нужда. Неговата любов.

Даде ми по-голяма любов от онези, които могат да бъдат спечелени и изгубени.

Още помня кристално ясно момента, в който любовта Му дойде на фокус. Видях я пред мен. разпознах лъчите ѝ все едно гледах през фасетите на диамант, всяка от които сочеше към момента, когато съм била новородена и сгодена за Жениха Исус Христос.

Божията любов към нас е по-твърда от диамант. Тя няма да се изпари във вакуум на интензивна светлина. Годежът Му с вас е нещо повече от пръстен. Той никога не би поверил толкова скъпоценно обещание на вещ, която може да бъде изгубена или открадната. Обещанието Му е скрито и пазено внимателно като печат върху любимата Му част от вас... сърцето ви.

В стихове от Песен на песните можем да чуем интимен разговор, който обрисова безкрайна страстна връзка между любовници:

Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си – защото любовта е силна като смъртта, ревността е жестока като Шеол; пламъците ѝ са огнени пламъци, като ГОСПОДНИЯ пламък. Дори и много води не могат да угасят любовта, нито порои да я потопят. Ако човек би дал цялото богатство на дома си за любов, съвсем биха го презрели (8:6-7).

Тази любов кара ли ви да се чувствате неудобно? Може да ви е трудно да си представите, че сте достойни някой да ви обича толкова силно. Може би се съмнявате дали сте способни да отвърнете на такава любов. Тези думи не са записани, за да ви накарат да се съмнявате в любовта, която сте преживели или в способността си да обичате. Този интимен момент ни е показан, за да разкрие страстта на любовта, за която сте създадени.

Невъзможно е да измерим Божи-
ята любов към нас по човешките си
преживявания. След падението нямаме база за сравнение. Късметливите в любовта познават искрите, които водят до нежна топлина. Други познават искрици, които накрая са ги предали през годините, в които огънят е бил пренебрегнат и въглените на човешката любов са се превърнали в пепел.

Рядко се среща човешка любов, която може да се опише като поддържан огън. Но въпреки това копнеем за него. Ако сме честни, ще разпознаем шепота в сърцата си и ще признаем, че искаме да усетим подобна сила с интимен партньор.

Понякога дори ми става неудобно от страстта, запечатана в Песен на песните. След това си спомням, че ролята ми е просто да реагирам, а не да разсъждавам. Щом оставя на-

**Божията любов
към нас е по-
твърда от
диамант.**

страни въпросите и призная, а след това и приема Божията ревнива, силна, целеустремена любов, това подклажда огъня на любовта ми към Бога.

Този пасаж е, в края на краищата, описание на Христос и Неговата Невяста. В тази земя на сенките знаем нещата само отчасти. Във вечния свят, когато ще знаем и ще бъдем познати, любовта ще се разкрие в цялото си огнено великолепие.

Огънят на Божията любов към нас не може да бъде угасен. Силните води на живота ни може да заплашват, но не могат да удавят Божията любов към нас.

Божията любов не се продава. Той не би разменил за нас нищо, считано за богатство.

И макар този пасаж да се отнася за Божията любов към Христовата Невяста, която е Църквата като цяло, тази любов е покровителствена и лична като майчината и интимна като съпругеската. Нашият Баща не би могъл да обича цялото, ако първо не възлюби отделните части.

Печатите

Не можем да заслужим сами подобна всепоглъщаща любов, затова Бог е свършил работата заради нас.

А Този, Който ни утвърждава заедно с вас в Христос, и който ни е помазал, е Бог, който ни е запечатал и е дал в сърцата ни Духа в залог (2 Коринтяни 1:21-22).

Не мога да утвърдя себе си и вие не можете да утвърдите себе си. Членството в църквата няма да ни утвърди в единство. Неговият Дух ни прави единни.

Чуйте същите стихове в превода Пашън:

Сега, сам Бог ни е помазал. И постоянно ни дава сили както на вас, така и на всички ни в единство с Христос. Знаем, че сме Негови, тъй като е поставил печата Си на любов върху сърцата ни и ни е дал Святия Дух както годежен

*пръстен се дава на булка – авансово плащане за
бъдещите благословения!*

Виждате ли? Дори да не сте го знаели, вие определено сте сгодени!

Съвременните ни печати са като тънките опаковки на витамини или хранителни продукти. Те само държат опаковката и потвърждават, че не е отваряна и същевременно са направени така, че да се разкъсват лесно. Този тип печат се различава от печата, описан във 2 Коринтяни. Този печат идва от гръцката дума *сфрагизо* и обозначава седемкратния печат, който включва следното:

1. Печатът на сигурността (Бог ни държи здраво в любовта Си).

2. Печатът на идентичността (маркирани сме като принадлежащи на Бога).

3. Печатът на оригиналността.

4. Печатът на собствеността.

5. Печатът на одобрението.

6. Печатът на праведността.

7. Печатът на обещанието.¹

Тези печати са нещо повече от видими знаци. Те предупреждават силите на мрака, че не бива да се занимават с нас. Самите ние не можем да разчупим нито един от тези печати, защото те са обвързани с Христовото, а не с нашето покорство. Тези печати са не само послание „долу ръцете“, но и божествено потвърждение за Неговия годеж. Не можем сами да ги поставим в сърцата си. Любовта ни е докоснала и ги е поставила до деня, в който тя ще ни разкрие.

Вечните дарове на любовта

Вие и аз сме родени от Духа, запечатани с Духа, обитавани от Духа, кръстени в Духа, обединени в едно в Духа, дадени са ни дарби от Духа и сме ръкоположени в служение от Духа. Всичко нужно ни е осигурено от Бога, Който ни обича безкрайно.

Поради същата тази причина Ефесяни ни уверява за следното:

Пиша това писмо до всички отдадени вярващи, които са осветени като са едно с Исус, Помазаника. Нека сам Бог, небесният Отец на нашия Господ Исус Христос, да освободи върху вас благодат и да вложи пълно благоденствие в живота ви (1:2, букв. прев. ТРТ).

Виждате ли личното участие на небесния ни Баща в този процес? Като даваме сърцата си, казваме “да” на живот, изпълнен с искрена вяра. На свой ред Бог ни награждава с пълнотата на божественото Му снабдяване в живота ни. По-нататък в Ефесяни се казва:

Те предупреждават силите на мрака, че не бива да се занимават с нас.

Всичко, което има в Небето, вече е изляно върху нас като любовен дар от прекрасния ни небесен Баща, Баща на нашия Господ Исус Христос - и всичко е защото ни вижда скрити в Христос. Затова Го възхваляваме с целите си сърца! (1:3 букв. прев. ТРТ).

Празнуваме и Го възхваляваме сега с надежда за *после*. Именно във вечността започва истинският живот. Именно там цялата пълнота на Небето очаква Неговата Невяста като постоянен сватбен дар. Ако се боите, че този превод преувеличава даровете на любовта, които ви очакват, прочетете стиха в *Стандартната версия*:

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места.

Не е изпуснато или задържано нито едно от небесните благословения. Разточителните дарове за Невястата Му са в съответствие с пълнотата на любовта Му към нея. И вие сте част от “пълния пакет”.

Като Негова Невяста, вие и аз сме обвити в Христос, Помазаника. Както стореното от Него покрива направеното от нас, така смъртта и възкресението Му ни дават сили и власт да вършим онова, което трябва в Него. Покорството Му покри дълга и наказанието за нашето непослушание и ни даде сили да бъдем покорни. Ако вярвате искрено в това, тогава това Павлово послание е написано за и от вас.

Като вярващи в Христос, ние – многото, сме обединени в неразрушимия крайъгълен камък на Святия. Не само сме скрити в Христос, но и животът ни е удостоен с подаръка “благоденствие”.

В много отношения благодатта е пословичната панделка, която украсява подаръка с обещанието. Бог ни е запечатал в сърцето Си и е подпечатал сърцата ни в непоклатимия крайъгълен камък на любовта Си.

Чуйте ме, прекрасни мои. Вие не живеете в някаква издълбана дупка в Христос, изкопана едва-едва да ви побере. В Христос, непоклатимия Крайъгълен камък, имате достъп до цялото. Вие не сте натрапници. Не сте гости... вие сте част от семейството. Всъщност, семейство не е достатъчно лично. Ние сме едно в Исус, както Той е едно с Отец. Той е част от всичко във всичко.

За нас е подготвено снабдяване и място. Това изобилие включва всички плодове на Духа, дарбите ни в Духа, мира, праведността и радостта. Нека пазим сърцата и съкровищата си където трябва. Нека ги поверим на горното, където няма да бъдат покварени или откраднати.

Като знаем за тази любов, защо някой от нас би си помислил дори да заглежда ухажорите от този свят? Князът на въздушната власт не ни предлага любов.

Той ни мрази... непреклонно.

Всяко обещание на тъмния княз е лъжа. Всяка власт, която ни дава, е свързана с този крехък и грешен свят, който е обречен на гибел. Всеки дар или талант, който сатана ни подарява, се оказва кражба. Той не може да дава, може само да взема. Може единствено да поквари и изкриви всичко, до което се докосва.

Ние вече не сме поданици на неговата страна и знаем, че всеки добър и истински дар идва от нашия Отец. Знаем още, че нищо не може да ни отдели от Христовата любов.

В безопасност в Христовата любов

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или страх, или гонение, или глад, или голоота, или беда, или меч? Както е писано: „Заради Теб сме убивани цял ден; считани сме като овце за клане.“ Но във всичко това сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито което и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ (Римляни 8:35-39).

Князът на въздушната власт не ни предлага любов.

Нищо не може да ни отлъчи от непоколебимата Христова любов. Никой и нищо. Любовта Му не може да бъде отнета, защото сме поставени в Христос. Жестоките конфликти и опасностите на войната не могат да Го накарат да застане против нас. Никой провал не може да е достатъчно голям, за да ни отнеме любовта на Княза на мира. Любовта Му е по-сигурна от смъртта и по-реална от живота. Любовта Му към нас надхвърля ангелските и демоничните владения. В цялото творение не е имало и няма да има нищо, което да ни отдели от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ. Любовта Му към нас е неизменна като любовта Му към Исус. Бог ще трябва да отхвърли Сина Си, за да отхвърли нас.

Обикнати преди началото на времето

И Той ни избра да бъдем Негови, като ни присъедини към Себе Си дори преди да положи основите на Вселената! Заради огромната Си любов, Той ни предопредели да сме едно с Христос от началото, за да бъдем святи в очите Му с неопетнена невинност (Ефесяни 1:4, букв. прев. ТРТ).

Винаги се вълнувам, когато показвам на хората децата си, снаха си и внуците си. Когато чета тези думи усещам как Бог се вълнува за вас още по-силно, отколкото аз за семейството си. Поглежда ви и с гордост заявява „Този е Мой!“. Той се сгоди за вас и после създаде Вселената, за да живеете с Него завинаги.

Не сте били избрани в деня, когато сте повярвали в Христос – това е денят, който вие сте избрали. Не, приятели, вие сте избрани в Христос много преди да са били формирани дълбоките извори. Били сте създадени в Христос, за да може чрез силата на трансформацията да бъде Той създаден във вас. В деня на новораждането ви сте оживели за тази истина. Чрез смъртта на Божия Син любовта не просто ви е избавила, а и сте били възстановени в първоначалната Му надежда.

Вие не само сте сгодени, но и сте предопределени или определени да сте едно с Христос. Никой не може да накара подобна любов да замълчи!

Заради непоклатимата Си любов Бог ни обви в неопетнената невинност на Христос много преди Адам и Ева дори да са имали възможност да се лишат от светлината и истината и да се облекат в одеждите на греха и смъртта, които им подаде змията.

Като познавам сама себе си, бих предложила на Бог да ме облече в черно, вместо в искрящо бяло. Един цитат от Коко Шанел перфектно описва избора ми на дрехи: „Когато намеря цвят, по-тъмен от черното, веднага ще го облека. Но дотогава ще нося черно!“

Когато си в черно няма нужда да се притесняваш за петна.

Може да ги има, но никой не ги вижда. По тази причина пътувам облечена преобладаващо в черно. Когато нося черно, мога уверено да се придвижвам през летищата всеки уикенд. Когато съм облечена с черна блуза мога да се изпотя незабелязано, да ползвам черни маркери без страх и да прегръщам плачещи жени без да се притеснявам, че гримът им ще остави петна. Да опазиш черното черно... е лесно. Да опазиш бялото бяло... не е толкова лесно.

Наскоро забравих защо не пътувам в бяло. Зимата в Колорадо беше дълга и когато пролетта най-после дойде, облякох бели дънки за пътуването си през уикенда. Чувствах се много свежа и се отправих с бодра стъпка към колата. Любезният ми домакин ми подаде любимата ми напитка – късо, тройно кокосово еспreso с канела. С радостно очакване извадих бъркалката, която действа като тапа и моментално се появи петно. Останалата част от напитката изпих над основната конзола на наетата кола. Когато пристигнах в църквата, нападнах петното с избелваща писалка. Докато гледах как токсичните химикали проникваха през крачолата в бедрото ми видях, че белите ми дънки станаха сини. С надеждата, че химичната реакция означаваше, че петното е изчезнало, полях крака си с щедро количество вода. Трисантиметровото петънце кафе сега се беше превърнало в 15 см кръг, който покриваше по-голямата част от бедрото ми. Петното като че ли беше изчезнало, но човек не може да е сигурен, докато дънките не изсъхнат. Междувременно онази част от крачолата, която покриваше бедрото ми, беше станала прозрачна. Именно в този вид излязох на сцената.

Бог знае, че не можем да водим безупречен живот, затова той е очистен в Христос. В Христос няма скрити петна, няма писалки с белина; в Христос няма прозрачни панталони, които излагат на показ пълни бедра. В Христос има сила и светлина.

Защото част от съвършения Му план винаги е било да ни осинови като Негови любими деца, за да може огромната благодат, която се излива върху нас, да Му донесе слава – понеже изпитва към нас същата любов, която изпитва към

Възлюбения Си Син Исус! (Ефесяни 1:5-6, букв. прев. ТРТ).

Някога били ли сте поканени някъде допълнително? Аз съм била! Или сте получили покана за събитие, защото домакините ви са открили, че сте разбрали, че не сте били включени. И на мен ми се е случвало. Тук не става така. Вие не сте добавка, допълнително хрумване или включени в последния момент. Вие *винаги* сте били добре дошли!

Осиновяването ни в Божието семейство е планирано от самото начало. Той не ни е приближил към Себе Си защото се е съжалил над нас или защото никой друг не ни е искал. Той намира радост в нас, защото в Христос ни вижда такива, каквито ще бъдем, а не каквито сме били.

Харесва ми образа, нарисуван в този стих... „излива се върху нас“. Винаги си представям водопад. Стояли ли сте под водопад? Водата пада върху вас с необузdana сила и в неизмерими количества. Ако източникът е изобилен и височината е голяма, ще има дори мъгла. Мъглата на Божията огромна благодат помазва онези, които се приближават чрез любовта Му. И ако бъдем изкушени да си представим тази завеса като тънка струя, следващият стих веднага заличава подобни мисли:

Тъй като сега сме съединени с Христос, са ни дадени съкровищата на спасението чрез кръвта Му – пълно заличаване на греховете и всичко това заради изливащите се богатства на благодатта Му (Ефесяни 1:7, букв. прев. ТРТ).

В Христос
има сила и
светлина.

Изливаща се благодат. Извън Христос не бих заслужила и капка благодат и милост, а единствено пълната мяра и петно от много повече грехове, отколкото бих се сетила да изповядам. Такава съм извън Него.

И все пак...

Любовта Му към нас е интимна като дъха, който си поемаме и стига толкова далеч като вятъра, който обгръща земята.

Любовта Му към нас е изключителна и уникална.

Любовта Му към нас включва всичко. Никоя наша част не е изключена от нея. Той ни обича без изключения.

Любовта е връзката ни с вечните владения на Бога. Като наричам Божията любов непреклонна и твърда, искам да ви уверя, че тя е не само непоклатима, а и настояща. Божията любов остава постоянна. Бог не може да бъде разубеден. Той е на наша страна. Независимо колко разрушително е собственото ни поведение, любовта Му към нас е неразрушима. Може да воюваме срещу любовта Му, но накрая тя ще остане непобедена.

Любовта победи

В момента има много хаштагове “любовта побеждава” - #lovewins .

Любовта няма как да не победи, защото Бог е любов. Тъй като тази вечна победа вече се е случила, е по-правилно да се каже любовта победи - #lovewon. “Любовта побеждава” внушава сегашен или бъдещ триумф. Може да се запита- те защо се занимавам с глаголните времена. Когато изуча- вам случващото се по света, ми се струва, че подходящият хаштаг би бил “омразата побеждава” - #hatewins. Много ми е трудно да видя нещо повече от моментни изблици на любов. Но накрая омразата не може да победи, защото не е вечна... а любовта е. „Любовта побеждава“ внушава променливост, а всъщност победата на любовта е била фиксирана в наша полза преди началото на времето. „Любовта победи“ обявява победа, която се е случила много преди нашето съществува- не и затова е изобщо без наше участие. „Любовта победи“ не може да бъде отменено от нашите действия. Трябва само да бъде потвърдено от нашето поклонение.

Любовта ни спечели преди да сме обичали.

Думите на „Безразсъдна любов“ описват как действа Бо- жията непоклатима любов:

*Преди да изрека и дума
Ти пееше над мен.*

Беше толкова
добър към мен.
Преди да поема дъх
Ти ми вдъхна Твоя живот.
Беше толкова
мил към мен.
Изумителната, вечна, безразсъдна Божия любов
ме преследва, бори се да ме открие, оставя 99
Не можах да я спечеля.
Не я заслужавам.
Но Ти пак даваш всичко от Себе Си.
Изумителната, вечна, безразсъдна Божия любов!

Когато бях Твой враг, Ти пак се бори за мен.
Беше толкова
добър към мен.
Когато се чувствах безполезен
Ти плати за мен.
Беше толкова
мил към мен.

Ще осветиш всяка сянка.
Ще изкачиш планини
и ще дойдеш за мен.
Ще събориш всяка стена,
ще смажеш всяка лъжа
и ще дойдеш за мен.²

Скъпи небесни Татко,
Любовта Ти е необичайна. Благодаря, че си ме запечатал в Твоята любов, избрал си да ме обичаш и планираш живота ми от първия ми дъх. Нека днес избира да Те обичам, както ме обичаш Ти. Благодаря, че ме обичаш достатъчно, за да премахнеш твърдо всяка пречка между нас. Събори всички стени и премахни всички лъжи, които стоят между нас. Амин.

ТВЪРДО РЕШЕНИ ДА ОБИЧАМЕ

Любовта е единствената сила, която е в състояние да превърне врага в приятел.

Мартин Лутър Кинг Мл.

Искам да споделя с вас една история, която показва както интимната любов, така и постоянната грижа на Бог Отец.

Наскоро ходих в Ирак. Бях поканена да говоря на събитие в Дубай и реших, че това ми дава идеалната възможност да посетя служение, наречено *Превантивна любов* (Preemptive Love).

Първия ден следвах неотлъчно Джесика и Джеръми Кортни при посещенията им при групи бежанци – язиди, на които помагаша да възстановят живота си след опустошенията и прогонването им от ИДИЛ. Тъй като не говоря арабски или кюрдски диалект, можех само да гледам и слушам докато Джесика общуваше с жените и семействата, които беше настанила в предприятия за производство на сапун.

Още помня реакцията на тези прекрасни хора. Когато видяха Джесика, лицата им просто светнаха. За тях тя представляваше надеждата; беше човек, който вярва в тях. Поздравиха я топло и ѝ предложиха каквато храна и напитки имаха. Домовете им

бяха подвижни палатки, стаи от бетонови блокчета, контейнери и изоставени ремаркета. При последното си посещение отидохме при 14 човека, които се бяха подслонили в полуремарке. Децата изтичаха да посрещнат Джесика и я наобиколиха, като се опитваха да говорят на английски, за да я впечатлят.

Нямаше как да не забележа, че едното от момиченцата стоеше с лице, извърнато настрани. Когато Джесика седна, момиченцата се присламчиха към нея, докато тя разговаряше с жените и неколцината мъже. Но това дете седеше настрани. Разбрах, че ИДИЛ са убили баща ѝ, а майка ѝ била заминала. Усетих се привлечена от нея. Помолих Джесика да ми разкаже историята ѝ и научих, че е изгубила едното си око заради злокачествен тумор. Сърцето ми заби силно. Попитах Джесика дали ще повика момиченцето и дали ще ми превежда. Предполагах, че е 7-8 годишно. Приблжих се колебливо и неуверено, докато присъстващите я окуражаваха и ѝ говореха.

Сложих я да седне в скута ми, като осъзнавах ясно колко беше странно и плашещо да бъдеш забелязан от напълно непознат човек.

Но със Сара имахме много общо, за което тя не знаеше.

Казах ѝ как самата аз изгубих окото си заради тумор, когато бях на 5 години. Тя се обърна и ме погледна съсредоточено, като се опитваше да разбере дали ѝ казвам истината. После огледа лицата на останалите в ремаркетото. Чудя се дали си казваше: „Открих някой, който разбира“.

Носех айпада си в чантата. Показах на Сара семейни снимки, докато ѝ шепнех в ухото думи, които Джесика любезно превеждаше.

„Сара, можеш да мечтаеш. Можеш да имаш семейство. Сара, можеш да направиш всичко, което Бог постави в сърцето ти.“

Исках да знае, че загубата на око не се равнява на загуба на живот.

След всичко преживяно, за нея вероятно загубата на окото не беше голямо нещо, но не исках да я ограничава или определя.

Джесика не знаеше, че и аз бях изгубила окото си. Обясни колко е трудно да се поддържа окото на Сара чисто. Изкуственото око беше покрито с прах. Нежно се опитах да затворя клепача ѝ. Беше невъзможно. Окоето беше направено за възрастен и беше прекалено голямо, поради което клепачът ѝ не се затваряше. Джесика обясни колко усилия им е струвало да осигурят дори това око. Това било най-доброто, което открили в Ирак.

Държах ръката на Сара докато вървахме към колата.

И двете мълчахме.

Същата нощ лежах в мазето на дома на Кортни без да мога да спя и мислите ми се връщаха към нея. Не познавах болката да изгубиш баща, загинал така насилствено и безсмислено. Нито какво е да загърбиш всичко познато. Не можех да направя нищо за миналото, но може би щях да успея да помогна за окото ѝ.

Минаха няколко месеца и разбрах, че Джесика е в Щатите. Обадих ѝ се и открих, че ще бъдем на едно и също събитие в Калифорния. Очният ми лекар в Колорадо Спрингс, Мичъл Мейо, случайно беше работил с язидски деца и знаеше цвета на очите им. Беше много доволен, че може да помогне и ми даде няколко изкуствени очи с детски размер за Сара.

Свързах се с Джесика в Калифорния и записах поздрав за Сара, който Джесика по-късно щеше да преведе.

Същия следобед Джесика беше на събиране. Слушах и плаках, докато тя споделяше как посещението ми беше докоснало Сара. С вниманието си към изоставеното малко момиченце я бях издигнала до статус на принцеса.

Не е ли същото и с нашия Господ? Той избира онези, които не искат да бъдат виждани и дава на обезверените позволение да мечтаят.

Джесика се върна в Ирак с очи за Сара. Ще оставя думите на Джесика в Инстаграм да разкажат как този подарък промени живота на Сара:

Сара гледаше Лиза, докато тя ѝ казваше, че някой я помни, че е красива, че може да направи всичко, което иска и колко

много я обича Бог! Докато ѝ превеждах това послание, по бузите ѝ течаха сълзи и че запитах колко пъти е била наричана красива, скъпоценна, незабравима и позната.

После Джесика качи снимки на майката на Сара, която сменяше старото с новото око. Семейството ѝ се беше събрало около тях и чакаха да видят как ще изглежда. Чичо ѝ говореше за любовта и грижата им един към друг. Леля ѝ едва сдържаше вълнението си от огромната разлика, която беше настъпила заради този мъничък детайл. Последната галерия снимки разказваха цялата история: Сара с живото-застрашаващия тумор, Сара с пластмасовото око, което ѝ бяха намерили в Ирак, Сара с новото око и Сара заобиколена от семейството и приятелите си. И ето как Джесика описваше промяната:

Иска ми се всички вие да можете да видите каква промяна настъпи в това момиченце. Как държи главата си гордо изправена и не се срамува да я снимат както преди. Или как разговаряше свободно вчера, когато обядвахме с тях и как дори не я познах, понеже поведението ѝ е напълно различно. Любовта променя всичко, това малко момиченце и цели общности.

Божията добрина е постоянна и любовта Му трае довека. Изпитвам смирение, че Бог ми позволи да посетя Ирак, дори само за да се запозная с малкото момиче, изгубило окото си заради същия тумор като моя, за да може и то да познае любовта Му.

Моделът на любовта

С майка ми имавме меко казано някои проблеми във взаимоотношенията. Доколкото си спомням, между нас винаги имаше скрито напрежение. Пред последните 10 години, щом ѝ се обадох, разговорът бързо прерастваше в някакво недо-разумение. Но дори сега ми е трудно да си спомня острите думи, които си разменяхме.

Помня само думите, които не изрекох.

Иска ми се да ѝ бях казала и показала, че я обичам. Стигнаше ли се дотам да изразим любовта си, с майка ми все едно говорехме на различни езици - например английски и италиански. За жалост, отказах да стана двуезична, докато не стана късно. Да, в последните месеци от живота ѝ казах всичко, което исках. Казах ѝ, че я обичам. Помолих я да ми прости за всяко огорчение, голямо или малко. Лежах на болничното ѝ легло и държах слабото ѝ тяло внимателно, за да не размества тръбите и жиците, която я привързваха за металната рамка. Тя се наведе и прошепна, че прощава. И това отприщи бента. И двете се разплакахме, обзети от съзнанието, че имаме толкова кратко време да изживеем тази любов от тази страна на вечността. Тя си отиде след по-малко от месец.

Обещанието за вечността омекоти удара на реалността. Но дори и така съжалението е строг учител. В миналото бях реагирала на обвиненията и упреците като си измислях оправдания или хвърлях вината другиму. Но с течение на времето възприех различен и понякога по-труден подход: аз съм собственик на грешките си. Първоначално това се оказа много болезнен избор, защото изкарва раните на повърхността. Но дори и така... смелите го правят. Обещавам, че това ще ви спести много ненужна болка в дългосрочен план.

Истината е, че трябваше да покажа любовта към майка си по-добре и по-рано. Не го направих, а бях в по-силната позиция да обичам силно. Макар да не мога да променя миналото, ми остават решенията за бъдещето. Може да се чувствам зле и тъгата да остане в мен или мога да превърна грешките си в уроци за останалите. Разбирате ли, щом признаете грешката си, тя вече не ви владее. Поучете се от мен. никога няма да съжалявате за милите си думи, за топлината или щедростта си, ще съжалявате само за любовта, която не сте дали.

Обичайте добре, мили мои приятели, и ще живеете добре. Любовта е средството ни за трансформация. Небесният ни Баща, Който ни обича. Нашият Отец, който проявява непоколебима любов към нас, непреклонно заявява, че трябва да се обичаме един друг. Има много хора, които наричаме свои

врагове, но те са всъщност наранени и копнеят за любов. Като Христови последователи нямаме друг избор освен да ги обичаме. Да се обичаме един други е заповед, а не предложение: *Това е Моята заповед: да се любите един друг, както Аз ви възлюбих* (Йоан 15:12).

Предизвикателството се крие в последните 4 думи: както Аз ви възлюбих.

Исус е нашият модел.

Аз сгреших като обичах майка си според примера на нейната любов към мен. През по-голямата част от живота ми с нея изпълнявахме някаков странен танц в отношенията си – две напред, две назад, което накрая не ни доведе доникъде. Година преди смъртта си тя ми каза, че напрежението помежду ни не е било по моя вина. Обясни ми, че тя просто не е изградила връзка с мен. Думите ѝ ме нараниха, макар да смятам, че ги сподели, за да ми помогне. Мисля, че се надяваше това признание да ме освободи.

Сега знам, че тази липса на майчинска връзка е била без значение. Ние сме свързани в Христос.

Колко различни щяха да са нещата, ако обичах както ме обича Христос.

Какво означава да следваме определен модел? За да отговоря на този въпрос, ще се върна към училищните си години. Тогава имахме часове по домашен труд, което включваше и кратко обучение по шиене. Моделите, които използвахме, бяха направени от светлокафява хартия, очертани с непрекъснати и прекъснати линии, които обозначаваха къде се реже и къде се шие. Идеята беше да се напасне шаблонът според човека преди да се изреже платът.

По-късно, когато започнах да правя нещата сама, четях инструкции и изучавах моделите, за да

Помня само
думите, които не
изрекох.

Щом признаете
грешката си, тя
вече не ви владее

намеря най-лесния начин. Искях да свърша бързо, затова не довършвах тегелите. И можете да се досетите какво стана. За кратко дрехите изглеждаха добре, но скоро се разшиваха и се появяваха дупки. В любовта и шиенето няма преки пътища... трябва да следваме модела.

Когато се касае за любов към другите, прекалено много от нас не довършват шева си, защото не са пожелали да отделят време да подготвят „плата“ на взаимоотношенията си. Запълнили сме празнините и сме придали завършен външен вид, но отвътре всичко е издърпани конци и опънат плат. В стремежа си да намерим преки пътища сме си намирали извинения – „Не мога да обичам както трябва, защото не съм израснал в християнски дом“.

Обичайте както ви обича Исус. Понякога това може да ви се струва абстрактно. Трудно е да откриете конкретни библейски примери, които да приложите в ежедневието си. Ето какво научих аз: не греша много като обичам останалите така, както искам да обичат мен.

Не бива да се ограничаваме до това как са ни обичали родителите ни. Това е добра новина. В края на краищата, те не са ни пример за това как трябва да обичаме. Исус е нашият пример и можем да Го следваме. Исус е обичал хората като им е говорил истината, освобождавал е пленниците и изцелявал болните и така е разкрил сърцето на Отец.

Любов чрез говорене на истината

Има моменти, в които любов означава да кажеш на някого, че нещо му липсва. Всички ние имаме празноти в живота си и слепи петна, които не виждаме. Когато помолим Исус, Той ще ни каже истината за самите нас, за да може сърцата ни да са искрени.

Когато младият управник попита Исус какво да направи, за да наследи вечен живот, Исус му отвърна в любов:

*А Исус, като го погледна, го възлюби и му каза:
Едно не ти достига: иди, продай всичко, което
имаш, и дай на бедните; и ще имаш съкровище*

на небето. И ела и Ме следвай (Марк 10:21).

Това едно, което не достигаше, всъщност беше всичко. Исус знаеше какво е нужно, за да се отключи затвореното сърце на младежа. Вашето „едно“ може да е да простите на някого или да се доверите на Бог да се погрижи. Каквото и да е, Святият Дух знае какво е нужно, за да се отключи сърцето ви. Подобно на мнозина от нас, този млад богаташ имаше потенциал, но пазеше съкровището си не където трябва. То трябваше да бъде преместено на мястото, където сърцето му копнееше да отиде – във вечността. Исус го видя, възлюбих го, чу зова на сърцето му и му каза истината.

Любовта се проявява в думите ни; тя си личи както в това, което казваме, така и в онова, което премълчаваме. Любовта се вижда в тона ни. Всички сме казвали правилни неща в грешен дух. Дори съм успявала да кажа грешни неща в правилния дух, което пак не е добре.

Любовта говори, за да бъде чута.

Понякога тя е шепот, друг път – страстен вик. Когато обичаме... тя ще намери гласа си.

Любовта издига останалите

В други случаи любов означава да изобличите начина, по който религията е изкривила думите и намеренията на Отец. Нека погледнем Лука 13:

И една събота Той поучаваше в една от синагогите; и ето, една жена, която имаше дух на немощ от осемнадесет години; тя беше прегърбена и не можеше никак да се изправи (ст. 10-11).

В продължение на 18 дълги, потискащи години, дух на немощ беше изкривявал тялото на тази жена. Това не беше сляпо петно – тя знаеше, че е прегърбена. Може би са й казвали да се опитва по-усърдно, да се моли по-дълго, да се покае от греховете си. Тя се срамуваше. Отчаяно искаше да се изправи, но не можеше да го направи сама. Знаеше, че присъствието ѝ кара

лидерите в синагогата да се чувстват неудобно, но пак ходеше там, в продължение на цели 18 години. Знаеше, че Бог е единствената ѝ надежда. Може би и вие знаете как се е чувствала.

Младият равин Исус поучаваше. Тя чу думите Му макар поради стойката си да не можеше да Го види. Думите Му стигнаха до душата ѝ... сълзи потекоха по сведеното ѝ лице. Той замълча за миг. Тя не знаеше, но Любо-
вта току-що я беше забелязала. Какво ставаше? На нея ли говореше? Тя изкриви глава настрани, за да види. Очите Му проникваха до дълбочината на душата ѝ.

Любовта говори, за да бъде чута.

Хората около нея се разделиха, когато тя тръгна напред.

А Исус, като я видя, я повика и ѝ каза: Жено, освободена си от своята немощ. И положи ръце на нея; и тя веднага се изправи и славеше Бога (ст. 12-13).

Той не я попита дали иска свобода. Не поиска разрешение от религиозните водачи. Докосна сведения ѝ гръб. Сърцето ѝ заби бързо, когато силата се вля в тялото ѝ. Пое си дълбоко дъх, вдървеният гръбнак стана отново гъвкав, тя се изправи в пълен ръст и протегна ръце към небето. От устните ѝ се откъснаха спонтанни хвалебни думи.

Когато Любовта я видя, Тя я призова, изговори свобода, освобождение и надежда, а след това я докосна. Тъй като знаем, че Исус вършеше само онова, което беше видял да прави Отец, това изцеление е красива проява на Божието сърце. За жалост, не всички споделиха радостта на жената.

А началникът на синагогата, като недоволстваше от това, че Исус изцели в събота, заговори и каза на множеството: Има шест дни, в които трябва да се работи; в тях идвайте и се изцелявайте, а не в съботен ден (ст. 14).

Жената се радваше, а водачът недоволстваше. Работа?

Откога изцелението беше работа на хората? Това винаги е било работа на Бога! Какво по-добро място за изцеление от синагогата? Любовта наруши религиозния им модел. Исус отвърща на огъня:

А Господ му отговори и каза: Лицемери! В събота не отвързва ли всеки един от вас вола или магарето си от яслите и не го ли завежда да го напои? А тази жена, като дъщеря на Авраам, която сатана е държал вързана цели осемнадесет години, не трябваше ли да бъде развързана от тази връзка в съботен ден? (ст. 15-16).

Освобождението на тази дъщеря директно настъпи религиозните им пръстчета. Смятате ли, че Бог е възнамерявал воловете и магаретата да получават по-добро отношение от децата Му? Съботата е за почивка и възстановяване и всяка форма на потисничество противоречи на тази Божия цел! Това е Авраамова дъщеря. Божието сърце се задейства, защото Той е непреклонен по въпроса за освобождаването на поробените Си деца.

И като каза това, всичките Му противници бяха засрамени и цялото множество се радваше за всичките славни дела, които се вършеха от Него (ст. 17).

За жалост, има моменти, когато е трудно да обичаме едновременно религията и хората. Ако се озовете на този кръстопът, изберете да обичате хората вместо догмите и доктрините. Любовта може да побеждава лъжите и измамите, но омразата и осъждението към хората ще ги отблъснат. Вярата работи чрез любов. Има моменти, когато любов означава да кажете истината и други, в които означава да бъдете истината. В този пасаж Исус направи и двете. Като освободи жената, Исус даде пример за Божията любов към хората, която е по-високо от религиозната политика или практика.

Както вярата без дела е мъртва, така делата без любов са безсмислени.

Дела без любов

Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздавам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва (1 Коринтяни 13:1-3).

В горните стихове се споменават много добри неща, които не са пълни без фактора любов. Това включва глас, знание, вяра и щедрост. Всяка дарба или талант, които притежаваме, трябва да насочва хората към Господа, а не към нас. Ако получите възможно най-големия подарък – къща, кола или пълно изплащане на студентския ви кредит, как ще се чувствате или реагирате, когато ви подадат ключовете или парите? Няма ли да е естествено да прегърнете и да благодарите на онзи, който ви ги е подарил? Имаме ли нещо добро, което да не ни е дадено от Бога? Не. Затова реакцията ни е благодарност, даване на всичко, което имаме... дори живота си. Но без любов дарбите ни не носят нищо.

Нека поговорим за дарбите, споменати от Павел, като започнем със силата на гласа.

Глас

Както вярата
без дела е
мъртва, така
делата без
любов са
безсмислени.

Живеем в дни, наситени с динамични, убедителни и обаятелни пропагандатори на различни идеи. Има ги във всякаква форма и предназначение; много гласове се надпреварват да бъдат чути на различни фронтове. Трудно е да разберем какво се крие зад различните изговорени, написани или медийно разпространявани послания.

Започваме да ги разпознаваме, когато първо се погрижим за почвата в сърцата си. Когато говорим трябва да си зададем няколко трудни въпроса.

„Защо говоря: понеже обичам или защото искам да бъда чут и видян?“ Всички ние искаме и имаме право да бъдем чути. Но ако говорим водени от обида, гордост или стремеж да придобием популярност, това, че сме чути, става награда само по себе си.

Да се погрижим за сърцата си означава, че любовта като мотивация няма да се „изгуби в превода“. Павел ни предупреждава, че независимо колко дълбоки или боговдъхновени изглеждат думите ни, без фактора любов те ще се окажат недостатъчни, като безочлив и дразнещ шум.

Само Бог знае по какъв начин говорим. Както вижда отвъд външния вид, в сърцата ни, така чува повече от думите ни... чува източника им. Чува мелодичните или нехармонични тонове. И най-простите изречения, изтъкани от любов, са като симфония. Дори една дума – съжалявам, е несравнимо по-прекрасна за Него от най-сладкодумните речи, съчетани с гордост – те са като звука на нокти по дъска или вой на призраци.

В следния пасаж от Деяния 12 се говори за това:

И в един определен ден Ирод, облечен в царска одежда, седна на престола и държа реч пред тях. А народът извика: Глас Божи, а не човешки! И веднага един Господен ангел го порази, понеже не въздаде слава на Бога; и той беше изяден от червеи и умря (ст. 21-23).

Олеле! Поклонението и славата са запазени единствено за Бога. Когато облечения в царски одежди Ирод направи грешката да сподели Божията слава, всичко свърши. За миг беше поразен от ангел и изяден от червеи. Каква ужасна смърт! Много здравни специалисти казват, че в повечето от нас живеят някакви паразити... знам, съжалявам. Ако това е вярно, значи невидимото в него го е надвило. В светлината на това не е чудно, че апостолите бързо раздраха дрехите си

и разкриха, че са хора, когато ги объркаха с богове. В Деяния 14:14-15 четем:

Като чуха това, апостолите Варнава и Павел раздраха дрехите си и скочиха сред народа, като извикаха: Мъже, защо правите това? И ние сме хора със същото естество като вас и ви благовестяваме да се обърнете от тези суети към живия Бог, който е направил небето, земята, морето и всичко, което е в тях.

Интересно е да се отбележи, че ако се върнем малко назад, в Деяния 12, и погледнем контекста на речта на Ирод виждаме, че той не само произнесе прекрасна реч, но и обяви действие на добра воля. Ирод беше във вражда с Тир и Сидон и в резултат от това прекъсна снабдяването им с храна. Беше дошла делегация от Тир и Сидон, за да договори мир и беше открила съюзник в лицето на Власт, царския камериер. Двата града отчаяно се нуждаеха от храна. Речта на Ирод обяви мир. Промяната означаваше мир и връщане към благоденствието. Ирод беше убедителен, но мотивите му не бяха чисти.

Знание

Следващата дарба, спомената в 1 Коринтяни, е чудната дарба да се пророкува бъдещето, да се разкрият тайните на живота и да се притежава цялото знание. Колкото и чудесно да е това и колкото и полезно да са за света като цяло, то няма стойност за онзи, който не обича. Първо Коринтяни 8 описва напрежението, което може да възникне между любовта и познанието:

Знанието възгордява, а любовта изгражда. А ако някой мисли, че знае нещо, той още не е познал нищо така, както трябва да познава. Но ако някой люби Бога, той е познат от Него (ст. 1-3).

И за да подчертая колко релевантна е тази борба, искам да представя същите стихове от превода ТРТ:

*Колко лесно се възгордяваме от мненията си!
Но любовта изгражда структурата на новия
ни живот. Ако някой се смята за всезнаещ, има
още много да учи. Но ако човек обича пламенно
Бога, ще притежава Божието знание.*

Ако притежаваното от нас знание не изгражда останалите, е време да проверим мотивите си. По-голямото знание е възможност да обичаме повече. Доброто познаване на Бога трябва винаги да се превръща в любов и към хората.

През последните няколко години към мен се обърнаха няколко духовни дъщери. Не търсеха връзките ми и не ме канеха да изнасям проповеди. Поканиха ме да говоря в живота им за любовта и живота. Нямаше защо и те да допускат грешките, които бях направила аз. И затова използвах знанието, което бях придобила, за да ги издигна на по-високо ниво. Любовта издига сърцето... без да замайва главата. Образованието и опитът не са медали за заслуги, които ни разрешават да караме другите да се чувстват по-ниско от нас. Така учителите на закона и фарисеите са ползвали знанието си. Знанието без любов не дава големи заслуги.

Доброто
познаване на
Бога трябва
винаги се
превръща в
любов и към
хората.

По-висшето знание за това кои сме в Христос работи в самите нас, докато издигаме останалите. Но „да познаваш, както трябва да познаваш“ означава да обичаш останалите както ги обича Христос.

Любовта никога не унижава.

Любовта никога не парадирва.

Любовта атакува крепости, в които се държат пленници.

Любовта не напада пленниците, а ги освобождава.

Можем да имаме познания за любовта без да бъдем обичани, както можем да приемем концепцията за любовта без да прегръщаме хората.

Призовани сме да обичаме *всички*. Не можем да обичаме само онези, които изглеждат и се държат като нас. Трябва да обичаме онези, които не са съгласни с нас. Това не означава, че правим компромис с вярата си или объркваме останалите с поведението си. По някакъв начин културата ни е поставила знак на равенство между любовта и одобрението. Има моменти, в които най-любящото нещо ще е да проявим несъгласие с любов. Това е трудното в наши дни. Трябва всеки ден да живеем като усещаме и зачитаме останалите.

Любовта трябва да се показва, вместо да ѝ се дават определения. Не е трудно да я разпознаем, когато я видим. Любовта не е чувство, тя е начин на живот. В много отношения любовта е най-големият навик, който можем да си създадем.

А един от книжниците, който дойде и ги чу, като спореха, като видя, че им отговори добре, Го попита: Коя е първата от всички заповеди? Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила!". А ето втората, (подобна на нея): "Да възлюбиш ближния си като себе си!". Друга заповед, по-голяма от тези, няма. Книжникът Му каза: Правилно, Учителю! Ти говори според истината, защото Бог е един и няма друг освен Него; и да Го люби човек с цялото си сърце, с целия си разум и с цялата си сила, и да люби ближния си като себе си – това е много повече от всичките всеизгаряния и жертви. Исус, като видя, че той отговори разумно, му каза: Не си далеч от Божието царство. И никой вече не смееше да Му задава въпроси (Марк 12:28-34).

Дори и днес в много отношения не сме далеч от Божието царство. Виждаме го в далечината, но съществува зееща бездна между онова, в което вярваме и поведението на Църквата. Любовта е отговорът, който слага край на всички

въпроси. Тя е решението на всички проблеми.

Не дължете на никого нищо освен взаимна любов; защото, който люби другия, е изпълнил закона (Римляни 13:8).

Любовта изпълнява закона. Любовта ни освобождава от всички емоционални, физически и социални дългове. Дължим само това, което ни е давано като подарък... любов.

Бъдете! Стойте твърдо във вярата! Бъдете мъжествени! Бъдете силни! Всичко у вас да става с любов (1 Коринтяни 16:13-14).

Идеите в тези два стиха от 1 Коринтяни са свързани. Нужна е зрялост, вяра, постоянство, бдителност и сила, за да сме сигурни, че правим всичко в любов.

Любовта ни кара да действаме. Наскоро бях на концерт, където имаше възможност да се спонсорира дете чрез служението „Къмпашън“. Като организация ние редовно се занимаваме със сираци. Този път усетих необходимост да откликна лично. Вдигнах ръка и ми дадоха пакет. Погледнах надолу и видях, че държа в ръцете си снимката на малко момиченце, което има рожден ден на същата дата като мен. Какво съвпадение! Сега снимката ѝ стои на рафта над лаптопа ми. Тази проява на любов беше като целувка по бузата от Отец.

Всеки ден ни дава нов шанс да обичаме.

И тъй като Бог обича хората, Той не иска свободата ни да пречи на любовта Му да стигне до тях. Любовта си дава сметка за това как решенията ни влияят върху останалите. В 1 Коринтяни 8 глава, Павел обяснява надълго откровението, че макар идолите да са нищо, яденето на идоложертвено потенциално може да засегне новоповярвалите, които все още нямат това откровение. В стихове 11 и 12, той обяснява плодовете на откровението без любов:

Затова всъщност като упражнявате разбирането си за свобода, сте съсипали този слаб вяр-

ващ, брат, за когото Христос е умрял. И когато засегнете по-слабите вярващи като нараните съвестта им по този начин, засягате и Помазания! (ТРТ).

И каква е реакцията на любовта към всичко това?

Затова заключавам, че ако яденето на определена храна засяга брат ми дълбоко и спира напредъка му в Христос, никога няма да я ям отново. Не искам да нося вина за това, че съм станал причина брат ми или сестра ми да бъдат наранени или победени (1 Коринтяни 8:13, ТРТ).

Този стих изразява как любовта решава да живее заради другите. Знанието би казало: „Тъй като идолите са нищо, мога да ям каквото пожелая. Не отговарям за реакцията на брат си.“ Когато знанието е съчетано с любов, то търси начини да води до напредък в живота на останалите и би казало: „Знам, че идолите са нищо, но за брата или сестрата са нещо. Повече ме е грижа за тях, отколкото за правото ми да упражнявам свободата си. Не искам свободните ми действия да ги изложат на риск.“ Любовта си поставя граници, за да изгражда останалите.

Като имаме това предвид, любов не означава да живеем *контролирани от* страховете и мненията на останалите. Тя просто е нащрек и наясно с всичко. За нашата култура

— ♦ — темата за яденето на идоложертвено е непозната, но за Ранната църква тази тема била много реална и чувствителна. Новоповярвалите в Гърция изпитвали трудности да примирят старите си ритуали с новия живот. Получилите откровение за истинския Бог осъзнали, че любов е да уважаващ чувствата на останалите. Любовта никога не използва свободата си, за да наранява слабите.

Всеки ден ни
дава нов шанс
да обичаме.

Вяра

К.С.Луис казва: „Не си губете времето да се чудите дали

обичате ближния си; действайте все едно го обичате. Направите ли това, ще откриете една от най-големите тайни. Когато се държите все едно обичате някого, скоро ще го обикнете“¹

Когато обичаме чрез вяра и обичаме във вяра, нараненият свят вижда сърцето на Отец. По-важно е да обичаш, отколкото да си обичан. Най-истинската мяра на вярата ни не се крие в това колко ни обичат, а колко обичаме. Да, всички искаме да бъдем обичани. Когато получим непобедимата Божия любов към нас, вече заемаме добра позиция в Него, от която да обичаме останалите. Подобна любов изисква вяра. Знаем, че вярата е същината на нещата, за които сме се наядвали. Всички се надяваме да обичаме и да бъдем обичани, но никой не може да обича истински без вяра. Галатяни 5:6 ни казва: „Понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, а *вярата, която действа чрез любовта*.“

Безполезно е да се опитваме да отделим вярата от любовта... те са завинаги неразривно преплетени. Бог знаеше, че ще е невъзможно да следваме Христос и да обичаме като Него със собствените си сили или способности, затова даде на всеки от нас мярка вяра. Любовта не е за хора със слаби сърца. Вяра означава да обичаме дори когато не усещаме любов.

—◆—
**Любовта никога
не използва
свободата си,
за да наранява
слабите.**

*Чули сте, че е било казано:
„Обичай ближния си, а мрази
неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: обичайте не-
приятелите си и се молете за онези, които ви
гонят (Матей 5:43-44).*

На пръв поглед старозаветният подход има смисъл: мрази врага си и обичай ближния си. Става. Но нека навлезем малко по-дълбоко. Ако сте били женени повече от година вероятно знаете, че има моменти, когато е нужна вяра, за да обичате партньора си. Когато се оженихме с Джон, се карах-

ме за смешни неща до късно през нощта. Изтощени си легнахме, максимално далеч един от друг и завършвахме деня с „Прощавам ти чрез вяра!“.

По онова време така си казвахме: „Знам, че трябва да ти простя, но не съм готов да оставя нещата така и затова го правя чрез вяра“. Не действах чрез вяра, това не беше нищо повече от религиозно „ръгване“ на съпруга ми. Сърцето ми не беше на правилното място, но може би принципът беше правилен.

Да простиш на някого чрез вяра е вот на доверие, че предстоят по-добри дни и същевременно капитулация. Получили сме прошка чрез вяра, затова можем да простим чрез вяра.

Ако имате семейство, ще има мигове, когато ще се наложи да обичате братята и сестрите си чрез вяра. Ако ходите на църква, която и да е, където и да е, ще има хора от паството, които ще трябва да обичате чрез вяра. Имам приятели, които обичам чрез вяра! (И за щастие те ме обичат по същия начин.) Но любовта на Исус не приключва с ближните.

Исус излезе извън трудностите и отвори широко вратата към невъзможното. Каза ни да обичаме враговете си.

Всички имаме врагове. Искане ми се да не беше така, но враговете са част от живота. Това, че го знаем, не означава, че ни е по-лесно да ги обичаме. Да обичате врага си определено изисква вяра. Не е лесно да обърнете другата буза, когато ръката на врага се вдига, за да ви удари отново. Първият удар може да е бил неочакван, но когато знаете какво предстои, е нужна вяра, за да не блокирате следващия удар или да не отвърнете – особено ако сте половин сицилианец.

Нужна е вяра, за да говорите благословения на онези, които от завист или злоба ви проклинат, злословят по ваш адрес или ви критикуват. (Тези принципи се отнасят за реалния живот и за социалните медии!) Нужна е вяра, за да правите добро на хора, които ви мразят. Нужна е вяра, за да се молите с някаква искреност за онези, които злоупотребяват с вас и ви преследват. Не ви насърчавам да дадете достъп на насилниците – не го правете! Казвам ви да ги обичате от безопасно разстояние чрез вяра и в молитва. Исус обичаше

всички, но не бъркайте любовта с доверието.

Ще ни е от помощ да сме наясно, че всъщност не се борим с онова, което виждаме, а с невидимите тъмни сили. Ще ни е от помощ и да знаем, че не се борим сами.

Като разчитах на дълбоката мъдрост на софтуера ми „Логос“ успях да съставя доста добра работна дефиниция на любовта, която се означава с гръцката дума *агапе*: това е да избереш да действаш в любов, дори когато това не е заслужено или е съпроводено с отхвърляне и разочарование. Любовта работи независимо от нашите предпочитания или наклонности. Това определение обхваща основните елементи на любовта.

Хората усещат, когато ги обичаме и любовта ни отваря сърцата им за Божията любов. Те разбират кога ги гледаме с любов и кога просто искаме да ги променим. Ние сме получили непобедимата Божия любов и трябва да обичаме както сме обичани.

Безстрашно: защото в любовта няма страх.

Себеотрицателно: защото любовта не е егоистична.

Без обида: защото любовта не се обижда лесно.

Триумфално: защото любовта винаги побеждава.

Безкрайно: защото любовта е вечна.

Ако цели народи обичаха съседите си както себе си, те нямаше да се изправят едни срещу други. Нямаше да има войни и дори слухове за сблъсъци. Повечето предизвикателства започват, когато се опитаме да установим мир без участието на Княза на мира.

Прекалено дълго време страната ни е разкъсвана от дух на расизъм. Предразсъдъците процъфтяват в атмосфера на гняв и невежество, но не мислете, че духът, който стои зад тях, е глупав. Той има стратегическа цел и е по-стар от Едемската градина. Когато Адам и Ева съгрешиха, действията им пуснаха в ход разделението. Едното е заставането на брат срещу брата. Расизмът е замисъл на змията. Той не трябва да бъде толериран и не бива да има място сред нас. Всеки християнин трябва да се отрече от всяка форма на расизъм и да направи всичко възможно, за да го прекрати.

Щедрост

Накрая в 1 Коринтяни 13:3, Павел изброява действия, които дават израз на абсолютната щедрост, като например раздаване на всичко на бедните и немислимото – предаване на телата ни на пламъците на ужасяващо мъченичество. Той казва на Църквата, че ако подобни действия не са мотивирани от любов, те не са от полза за даващия.

Павел обяснява посланието си така:

Всичко – любов = нищо

**Любовта ни
отваря сърцата
им за Божиата
любов.**

Без любов сме нищо.

Без любов нищо не ни ползва.

Бог непреклонно изисква любовта да е причината за всичките ни дела.

Картината е доста отрезвяваща. Честно казано, само вечността ще претегли точно мотивите ни. Признавам, че в живота ми може би са се натрупали стряскащи количества думи и дела без вечна стойност. Няма причина да не се поучите от моите грешки. Подобно на диамантите, изпарили се под интензивното влияние на топлината и кислорода, делата ни също един ден ще бъдат пречистени от интензивната светлина на Божието присъствие, когато ще се разкрият и мотивите ни.

Диамантите не са завинаги

Дори и сега, докато пръстите ми се движат по клавишите, на лявата си ръка нося нов диамантен пръстен. В някакъв момент от лудия си живот успях да счупя първия. Затова в Сицилия, за 48-мия ми рожден ден, Джон ме изненада отново, този път с овален диамант.

В капковидния камък накрая се появи дефект. Щеше да падне от обкова, когато го предадох на застрахователната компания. Но изпитвах толкова силни сантиментални чувства към диаманта, че си откупих разцепения камък. Надявам се един ден да дам повредения диамант да го срежат и преправят за някоя от внучките ми, за да започне живота си отново.

Тридесет и пет години са много време за брак.

Няма да се преструвам, че съм обичала съпруга си съвършено... защото не съм.

Имаше трудни времена, когато и двамата губехме надежда. Разменяхме тежки думи и имаше моменти, когато любовта ни беше като счупен диамант. Времена, когато поглеждах любовта ни и не виждах светлина и обещания, а само остри ръбове. Но не се предадохме на отчаянието. Продължихме да растем.

Все още не сме съвършени, но сме силни и здрави. Твърдо сме решили да се обичаме както трябва. Молим за помощ и търсим съвет, за да се сдобим с инструментариум и проникновение. Тази концепция означава, че когато допускаме грешки продължаваме напред като се учим от тях. С придобиването на зрялост, сме се постарали отношенията ни да се определят от любов, а не от конфликти. Никой не печели ако смятаме, че си дължим нещо един на друг и изискваме плащане.

Бог непреклонно
изисква любовта да е
причината за всичките
ни дела.

С течение на годините сме научили уроците, които ни е преподала любовта чрез нашите грешки. Както във всяка връзка имаше моменти, когато Джон имаше по-голяма вина и други, в които аз бях по-виновна. Връзката не бива да се свежда до това да накланяме везните в една или друга посока, за да претегляме вината си. Едва ли има моменти или взаимоотношения, за които да бъда обвинена в проява на прекалено голяма любов. Що се отнася до любовта, винаги има накъде да растем.

Искам да обичам съпруга си повече или по-скоро да съм по-влюбена в него. (Това също би било добре!) Разбрах, че е опасно да позволявам на чувствата да ръководят действията ми. Те трябва да бъдат обучавани да следват действията никато куче на каишка. Което в края на краищата, означава, че любовта е въпрос на избор.

Джон иска да ме обича както трябва. С него искаме да

показваме любовта си към Бога като се обичаме един друг. Макар и двамата да изпитваме това желание, то не се осъществява като предявяваме повече изисквания един към друг. Научих този урок в ранните си години.

Бракът на родителите ми беше труден. Помня, че се прибирах от училище и на хладилника, между купоните, училищния график и списъка със задачи висеше договор. В него имаше подробен списък на промените, които майка ми очакваше от баща ми. Прилагайки уменията си на агент по недвижимите имоти, тя беше подготвила наглед юридически обвързващ документ, подписан и от двамата ми родители. Майка ми беше стигнала критичната си точка и изискванията ѝ бяха нормални за един здрав брак. Но бракът на родителите ми беше ужасно накърнен. Споменах ли, че баща ми беше алкохолик и 100% сицилианец? Документът стоеше на хладилника дори когато идваха гости или роднини.

Не ми се наложи да чакам определеното време. Дори на 12 години знаех, че баща ми ще се провали нарочно и майка ми ще го държи отговорен, за да могат и двамата да избягат от този брак без любов. Обратното броене беше започнало и след няколко месеца родителите ми се разведоха.

Без любов е невъзможно да се изпълнят дори ясно заявени изисквания. Независимо дали се касае за приятелски взаимоотношения, за семейни или брачни връзки, любовта се опира на милостта и благодатта. Законът не можеше да е по-ясен, що се касае до Божиите очаквания и надеждите Му за нас, но ние пак се провалихме. Дори и така винаги има хора, които са продължили отвъд буквата на закона и са изпитали Божията доброта. Жени като Раав и Рут, мъже като Давид и Авраам успяха да изпълнят Божия закон със сърцата си, макар и не с действията си. Неслучайно това са гиганти на вярата, защото вярата работи чрез любов.

А надеждата не посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Святия Дух, който ни е даден (Римляни 5:5).

Когато обичаме, това не само се чува, а се вижда.

Любовта достига до хората

Липсват ли ви телефонните разговори? На мен ми липсват. Липсва ми звукът на човешки гласове, техният тон и интонация. Наскоро силно ми се прииска да се обадя на някого - красива млада жена, с която се готвех да направя конференция. В момента, в който ми вдигна телефона, усетих, че плаче. Поговорихме. Помолихме се. В този момент тя имаше нужда от жив, дишаш човек. Ако я бях видяла само в някоя социална мрежа, никога нямаше да усетя болката ѝ. Не можеш да чуеш плача на някой само от снимката му.

Социалните медии са мрежи. Идеята никога не е била да заменят личния контакт или разговор с хората. Използвайте ги, за да поддържате взаимоотношенията си, а не като техен заместител.

Говоренето пред публика чрез социалните мрежи не означава, че можем да пренебрегнем разговорите лице в лице. Трудно е да се правят и двете неща добре. Ако трябва да избирате между тях, говорете с хора, които можете да видите. Наистина се притеснявам, че създаваме воайорска култура, насочена към знаменитостите, която изгражда виртуални стени, които карат мнозина да се чувстват изолирани.

Нека строим огради, а не стени. Това означава да изграждаме граници, а не прегради. Фразата „добри огради – добри съседи“ се е отнасяла за зачитането на чуждата земя, добитък и имотни граници. Строели са се огради, за да се попречи на животните да излязат, а не на хората да влязат. Решетъчните дъсчени огради са разделяли полята, като същевременно през тях се е виждало ясно. Когато говорим за социалните медии трябва да поставим и там някои огради – това са граници, които можем да прескочим или под които да пропълим, като в същото време да осигурят безопасността ни срещу разбеснели се бикове.

Нека не прекарваме толкова много време, за да говорим на множествата, като същевременно губим изкуството да разговаряме помежду си. Обадете се на някого. Почукайте на нечия врата. Прегърнете някого.

Говорете с непознати... вече го правите в социалните мрежи. Говорете с истински, живи хора в магазина. Докоснете ги по ръката. Целунете съпруга си, детето си, внучето си. Погъделичкайте ги и ги накарайте да оставят айпада или смартфона. Когато поискат да гледат филм, по-добре ги заведете на разходка. Гледайте хората в очите и ги виждайте. Лесно е да се мрази отдалеч, но любовта изисква близост. Исус е нашият модел, а Той никога не се е боял да се приближи.

Да бъдем непреклонни в любовта

Знам, че има много стихове, но следният пасаж от Римляни е прекрасно описание как да обичаме останалите. Бъдете нежни, почитателни, ревностни, изпълнени с надежда, търпеливи, постоянни, щедри, гостоприемни, никога не отмъщавайте, проявявайте съпричастие, бъдете смирени, търсете мир и бъдете наясно с нуждите на враговете си. Нека обичаме с Божията помощ, както сме обичани.

Нека превърнем Римляни 12 в молитва като поискаме от Светия Дух да ни покаже местата, които трябва да бъдат отключени в сърцата ни.

Небесни Татко,

Искам да обичам както Ти обичаш. Избирам това...

Горецо се обичайте един друг с братска обич; изпреварвайте се да си отдавате почит един на друг. В усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа; радвайте се в надеждата; бъдете твърди в скръбта; постоянствайте в молитвата; помагайте на светиите в нуждите им; стремете се към гостолубие. Благославяйте онези, които ви гонят; благославяйте и не кълнете. Радвайте се с онези, които се радват, и плачете с онези, които плачат. Бъдете единомислени; не високоумствайте, а се предавайте на скромни неща; не считайте себе си за мъдри. На никого не връщайте зло за зло. Мислете за това, което е добро пред всичките хора. Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всич-

ките хора. Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.“ Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто (Римляни 12:10-21).

ТВЪРДИ В ОМРАЗАТА

*Не може да обичаме Бога без да мразим онова,
което мрази и Той.*

Чарлз Спърджън

Знам. Това е трудна тема. И мен ме хвана неподготвена, но просто не е възможно да обичаме Бога, ако не мразим онова, което мрази и Той. Искам да споделя с вас как противоречието между тези две неща се превърна в реалност лично за мен. Тъкмо бях написала предишните глави за любовта, когато чух Святият Дух да ми прошепва: „Лиза, Аз съм твърд и в омразата.“

Сърцето ми прескочи.

Как е възможно нашият Бог, който е любов... да мрази?

В отговор в ума ми дойде стих от Притчи: „Има шест неща, които Господ мрази...“. Ами, ето. Това не е цитат, който често споменавам, затова отворих електронната си Библия и копирах 4 стиха от Притчи 6, които сложих в нов документ и приключих.

Бяхме на почивка във Флорида – 11 човека, натъпкани в една къща. Отидох да пиша в пристройката на приятели и си оставих телефона в къщата. Когато се върнах бях получила няколко смс-а.

Един от тях беше от приятеля ми равин Браян. Пишеше, че Святият Дух му показал, че пиша и ме насърчаваше да продължа в посоката на новите мисли, които ми бяха хрумнали през деня. Без да знае за какво става дума, той ме уверяваше, че „това е противоотрова, която да се противопостави на отровата, пропила Църквата със светска заблуда вместо със свещената мъдрост на Писанията.“ После пишеше: „В този важен и критичен момент нямаме време да се поддаваме на съблазънта на егоистичната си и неуверена нужда да бъдем приети от света и да паснем на дисфункционалното обществено определение за това какъв трябва да е вярващият, вместо да оставим Божият образ да установи на кого приличаме и Божието подобие да определи как функционираме и действаме на земята.“ Ето това е.

На следващата сутрин преди да седна да пиша и дори да изследвам Писанието се помолих: „Небесни Татко, трябва да ми говориш. Първата ми реакция е, че омразата е несовместима с един Бог, Който е любов, но в Притчи ясно се вижда, че има неща, които мразиш. Научи ме. В името на Исус, амин.“

**Бог мрази
всичко, което
унищожава
любовта.**

Едва бях изрекла амин и Святият Дух заговори. Бързо записах чутото. Ето основните моменти по темата, които ще разгледам в тази глава:

Бог мрази всичко, което унищожава любовта.

Бог мрази онова, което унищожава и пречупва онези, които обича.

Бог мрази онова, което подкопава образа Му и изкривява идентичността ни.

Накратко, нашият Татко мрази всичко, което изкривява и покварява любовта.

Бог обича хората. Обича съкрушените. Обича вързаните. Обича грешниците. Бог е любов и любовта никога не мрази хората, защото именно хората обича Бог.

Бог обича всеки... но Бог не обича всичко.

В зората на сътворението Бог направи всичко добро и за

наше добро. За жалост, няма нужда да ви казвам, че вече не стъпваме по непоковарената земя на Едем. Самата земя под краката ни стене и копнее за възстановяването си. По същия начин, всяко човешко сърце е изпълнено с отчаян копнеж за откровение и осъществяване на всичко истинско, справедливо и красиво. Искаме любовта да намери пълно изражение във всяка област на живота. Възможно ли е да сме издигнали в култ любовта и да сме нарекли любов нещо, което всъщност не е? Дали не сме мислили, че действаме в любов, а всъщност да не е било така? Бог е любов, но любовта не е Бог. Ние се покланяме на Бога, а не на любовта. Нищо не може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус (Римляни 8:39). Опасността възниква, когато отделим любовта от характеристиките на нашия Бог.

Бог е любов (1 Йоаново 4:8). Бог е пояждащ огън (Евреи 12:29). В Него живеем (Деяния 17:28). Когато вземем заедно тези истини, можем спокойно да кажем „Живеем в пояждащия огън на Божията любов.“

Защо омраза?

Омраза е негативна дума с голям емоционален заряд. В омразата няма нищо неутрално. Веднага се сещам за израза „престъпление от омраза“. За да тръгнете по този изследователски път заедно с мен, трябва да се разграничите от личните си преживявания, свързани с омраза и да спрете да свързвате думата с хора. В течение на тези страници и за да вървим по пътя на истината, забравете образите и действията на омразата. Съгласни ли сте, че определението за любов е изкривено от нашата култура и преживявания? Съгласни ли сте, че думата любов се използва неправилно? Прекалено често хората твърдят, че обичат без съответните действия или посвещение. Когато думата се използва прекалено често, значението ѝ се обезценява и дори се губи. За да обичаме наистина, както обича Бог, не можем да обичаме онова, което Той мрази.

Както любовта не може да намери своето определение извън вечната перспектива на Създателя ни, така и ние трябва

да обърнем поглед към Писанието, за да дефинираме омразата. Нека за момент забравим човешките си преживявания, свързани с омраза, и да се занимаем със значението ѝ.

Като съществително тя обхваща враждебни понятия като неприязън, отвращение, погнуса и възмущение. Когато омразата приеме глаголна форма, тя означава ненавиждам, мразя, отвращавам се и презирам.

На пръв поглед лесно можем да предположим, че никое от тези качества не е свързано с Бога, който не само обича, но е и любов. Но когато изследвах Писанието открих следното. Нашият Баща мрази:

- всичко, което подкопава и подрива основите на правдата и истината;
- когато биват потискани вдовици, сираци и чужденци;
- насилието над по-възрастните и пренебрегването на семейството;
- онова, което изкривява добрината Му и омърсява дарбите Му;
- когато любовта се превърне в егоизъм и приятелите станат врагове;
- онова, което променя Неговия образ и изкривява нашия;
- когато злото се нарича добро и се убиват невинни;
- когато арогантността и гордостта ни принизят.

Тези точки са обобщение, а не изчерпателен списък. Най-общо казано, Бог мрази всичко, което подкопава любовта, защото онова, което унижава и намалява качеството на любовта, прави същото и с нас.

Докато изследвах Писанието, за да разбера какво Бог мрази, с шок открих над 3000 думи, свързани с неща, които разрушават това, което любовта се опитва да изгради.

Когато любовта бъде принизена, ужасно се накърнява разбирането ни за Бога, който е любов. Когато Божият образ бъде изкривен, децата, които търсят Баща, се объркват. Като цяло всичко, което Бог мрази, е свързано със защитата на онова,

което обича. Защо се изненадах? Всеки любящ родител мрази всяка форма на порок, която би унищожила детето му. Стари-ят завет не са думите на един разгневен Бог, а наставленията на един любящ Баща, който е искал децата Му да живеят по възможно най-добрия начин. Исус не промени Божието мнение в Новия завет. Той дойде да разкрие Божието сърце.

Никой родител не иска детето му да има трудности. Но не битките и предизвикателствата са нашият враг. Земните не-годи могат да станат средство Божиите деца да се смирят и да започнат да се молят. Предизвикателствата ни дават нов поглед, който преминава в нова гледна точка, докато четем Божието слово. Истинските ни врагове са по-прикрити. Това са пороци като алчността, гордостта, компромисите, неморалността, идолопоклонството и покварата. Това са житей-ски изкривявания, които лъжат Божиите деца като им вну-шават, че може да се служи на двама господари: на Бог и на световната система.

Нека бъдем честни, цяло поколение пристигна гладно в пустинята. Те тръгват по древните пътеки, разочаровани от видяното в брака, в правителството и дори в домовете за поклонение. В тези гладни времена врагът ги е пленил и ги е завел на високи места, обещал им е света, ако му се пок-лонят и служат на олтара на егото си. Културата ни повтаря тези хвалебствия и ни насърчава да се примирим и одобрим с неща, с които не бива и нарича святи неща, които не са. Културата ни се обръща към интелекта ни и ни приканва да отхвърлим ограниченията на отживели текстове и древните думи на Бога, за който се смята, че сега мълчи.

Омраза към светлината

За да обичаме светлината, трябва да сме готови да по-емем риска да ни намрази тъмнината. За да бъдем обича-ни от света, трябва да обичаме това, което обича и той. Но приемането не спира дотук. Трябва да мразим онова, което светът мрази. Ако не правим и двете неща, ще бъдем мразени. Трябва да одобряваме това, което световната система приема, иначе ще ни покажат "червен картон".

Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му; а който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога (Йоан 3:19-21).

Когато се боим от изобличение е по-лесно да изберем да обичаме тъмнината си и да виним светлината, че изважда наяве склонностите ни. Някои предпочитат да нарекат тъмнината светлина. Разбирам. Не е приятно да те повикат, но понякога е здравословно. Накрая всичко скрито в дълбините на тъмнината ще бъде извадено на светло. По-добре е да позволите на Святия Дух да се занимае с всички сенчести места сега. Не се страхувайте. Имаме увереност, че дори тъмнината е светлина за Него.

Ако кажа: Нека ме покрие тъмнината и нощ да бъде светлината около мен – дори тъмнината пред Теб не тъмнее, нощта светла е като деня, за Теб е тъмнината като светлината (Псалм 139:11-12).

Святият Дух може да освети пътя ни и да ни съветва. Единственият начин да се справим със страха е да поканим светлината в ежедневието си. Когато решим да мразим всичко, което хвърля сянка върху душата ни като приемем светлината, ще се отвърнем от това, което тя разкрива. Любовта процъфтява в единно сърце, затова Бог мрази онова, което раздвоява привързаността ни. Ранната църква добре е разбирала това. Прочетете страстния призив на апостол Яков, брата на Исус:

Прелюбодейци и прелюбодейки! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога. Или мислите, че Пи-

санието напразно говори, че Бог до ревност копнее за Духа, който е вселил в нас? (Яков 4:4-5).

Има хора, които твърдят, че тези стихове не се отнасят за нас. Смятат, че сме достигнали по-високо място. Но ако се огледаме, не помня времена, в които човечеството да е падало по-ниско. Небесата имат различна ценностна система от земята. Затова сме предупредени дори да не се заиграваме с ценностите на света.

Когато започнах да изследвам темата какво мрази нашият Бог на любовта, стартирах с Притчи 6, затова нека прочетем стиховете заедно:

Шест неща мрази ГОСПОД, и дори седем са мерзост за душата Му: надменни очи, лъжлив език и ръце, които проливат невинна кръв, сърце, което крои зли планове, крака, които бързо тичат към зло, лъжесвидетел, който говори лъжа, и такъв, който сее раздори между братя (ст.16-19).

И нека разгледаме седемте точки по-подробно.

Гордост

Бог мрази гордостта, защото тя ни кара да се противопоставяме на трансформиращата сила на любовта. Книгата Яков ни казва, че Бог действително се противи и противопоставя на гордите, а дава благодат на смирените и тези, които са готови да се учат (Яков 4:6).

В *Обикновено християнство* К.С.Луис пише: „Гордостта е духовен рак: тя изяжда всяка възможност за любов или удовлетворение и дори за здрав разум.“¹ Нашият Баща, разбира се, няма как да не мрази един така пагубен враг на нашата трансформация.

Притчи 6:17 използва израза „надменни очи“, за да обрисова картината на гордостта. Тези очи гледат на останалите отвисоко, с презрение. Преводът *Пашън* отива малко по-далеч: „да унижаваш/принизяваш останалите като се счита за по-

високо от тях“. Но не е ли това погледът, който ни се показва като пример в почти всяка реклама или модно списание?

Ето още няколко пасажа, които доразвиват разрушителните дела и последици на гордостта:

Страхът от ГОСПОДА е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива (Притчи 8:13).

Гордостта накрая ще изкриви речта ни и ще ни поведе по пътя на злото.

Надменно око и горделиво сърце – светилото на безбожните – е грях (Притчи 21:4).

Този стих ни казва, че грехът стои зад просветлението на гордостта, която помрачава знанието и мъдростта на злоторците.

Който поучава присмивача, си докарва позор; и който изобличава безбожния, си лепва петно. Не изобличавай присмивача, за да не те намрази; изобличавай мъдрия, и той ще те обикне. (Притчи 9:7-8)

Гордостта ни кара да се държим отбранително и агресивно и да сме слепи за истинското си състояние. Цинизмът и арогантността са близки приятели на гордостта. Гордостта счита всяко изобличение за обида. Никога не е забавно да се наложи да се поправиш, но можем да се научим да обичаме плода от това: мъдростта.

За да обичаме онова, което обича нашият Баща, първо трябва да затворим вратата пред гордостта, защото тя е път към разрухата.

Лъжи

Лъжливият език включва както изричането на лъжи, така и разпространяването на слухове.приятели мои, в наше време трябва да сме изключително внимателни какво казваме, повтаряме и постваме в интернет. Троловете не са измислица, а са съвсем реални. Те вече не се крият под мостове, а

пътуват по информационната магистрала и крадат доброто име на хората като сеят раздор и разногласия.

Има едно добро правило: ако не знаеш, не казвай нищо. Бог мрази целенасоченото оклеветяване и лъжите. Притчи 12:22 ни казва: „Лъжливите уста са отвратителни за Господа, а онези, които говорят истината, са Му приятни“. Това означава, че лъжите често са прикритие на предателството. Бог е автор и първоизточник на истината. Когато лъжем се държим като стария си господар – сатана, който е баща на лъжата и истината не живее в него. Лъжите проклинат любовта. Лъжата е липса на любов. А най-страшното нещо за лъжата е, че когато лъжем достатъчно дълго, губим съприкосновението си с истината и всъщност мамим сами себе си.

Невинно пролята кръв

Фразата „ръце, които проливат невинна кръв“ описва умишленото или извратено желание да се убие невинния. В периода на написване на книгата Притчи, това се е отнасяло до широко разпространената практика на принасянето на детски жертви от поклонниците на Ваал-Молох и Астарта, която беше проникнала и сред израилтяните (3 Царе 14). Това поклонение включвало и сексуални оргии. Децата, заченати при тези практики, били принасяни в жертва на Молох, а пронизителните им писъци били заглушавани от барабаните на езическите жреци. Струва ни се немислимо майка да хвърли живото си дете в пламъците, но пророк Исаия говори за тази практика:

Задоволявате похотта си на всяко място, където намерите сянка и блудствате по прищявка. Убивате децата си на всяко удобно място – всяка пещера и процеп ви върши работа... Качвали сте се високо в планината, за да практикувате фалшивата си религия от любов и смърт. Събирате скъпоценните си богове и богини зад затворени врати. Изоставихте Ме и излязохте, съблякохте се и превърнахте леглото

си в място за поклонение (57:5, 7-8, букв. прев. Message).

Дали не сме превърнали развратните си легла в място за поклонение само за да оставим невинните деца да платят цената?

Днес няма барабани или пещери. Вече сме по-цивилизовани. Невинната кръв се пролива в тишината на майчината утроба. Майката може да избере дали да е будна или упоена по време на „процедурата“. Убиването на бебето в утробата означава, че нито майката, нито бащата ще трябва да видят и чуят смъртта на детето си. От почти 50 години държавата ни е легализирала широко разпространената практика на абортите. Поддръжниците на аборта го наричат дори „свещен женски ритуал“ или „тайнство“². Твърди се дори, че това е „религиозна свобода“. Бог да ни е на помощ. Избираме да мразим действието, а не хората, които участват в него. Любовете поддържа смелите млади жени да дадат живот, както и изкуплението на онези, които проливат невинна кръв.

Сърце, което крои зли планове

Сърце, което крои зли планове, се отнася за съзнателното, преднамерено замисляне на зло, за да се навреди на някого. Бог има план за живота ни. Той е за добро, а не за да ни навреди. Това е причината, поради която ни се казва да благодарим, а не да проклинаме онези, които ни оскърбяват и се държат зле с нас. Когато планираме зло за друго се противопоставяме на Божията воля за неговия и за нашия живот.

—◆—
Дори земните
очи да останат
слепи, има
Един, Който
вижда.

Крака, които бързо тичат към зло

Библията ясно казва, че злото е нещо, от което трябва да се отвръщаме и бягаме, а не да се приближаваме. Вместо да говори за бягане, преводът *Пашън* на Притчи 6:18 използва изрази, които по-лесно разбираме: „онези, които се рад-

ват да вършат очевидно грешни неща“. Някои хора се гордеят с нещата, за които им се е разминало безнаказано. Смятат се за умели, щом не са ги хванали. Но не разбират, че дори земните очи да останат слепи, има Един, Който вижда.

Лъжесвидетели

Изненадах се, че в Притчи 6 глава, сред нещата, които Бог мрази, са посочени едновременно лъжлив език и лъжесвидетелство. Не са ли почти едно и също? Проучих разликата и разбрах, че лъжесвидетел е човек, който лъже под клетва. Той лъже не само хората, а Бог и при това изкривява раздаването на правосъдие. Нашият справедлив Бог мрази несправедливостта. По тази причина в американските съдебни зали се полага клетва: „Кълна се дадените от мен показания да са истина, цялата истина и нищо друго, освен истината и да ми помага Бог.“ Бог е последният Съдия. Затова щом изкривим правосъдието с лъжливи свидетелства, подкопаваме основите на Божия план за справедливост за всички (вж. още Изход 18:21, Притчи 17:15).

Сеене на раздори между братя

Бог мрази и сеенето на раздори между братята. Убедена съм, че макар в Притчи 6 да се казва „братя“, можем да включим и сестрите. Антонимът на раздор е единство, което означава съгласие, хармония и единение. Цар Давид предлага противодействие на попадането под покваряващото влияние на онези, които сеят раздори:

Не съм седял с лъжливи хора и няма да отида с лицемери. Мразя събранието на злодеите и няма да седна с безбожните. Ще измия в невинност ръцете си и ще обиколя олтара Ти, ГОСПОДИ, за да издигна глас на благодарност и да разкажа за всички Твои чудеса. ГОСПОДИ, възлюбих жилището на дома Ти и мястото, където славата Ти обитава (Псалм 26:4-8).

Избягваме общуването с лъжци, лицемери и злоторци

като обичаме Бога и дома Господен. Когато се събираме се повишава благодарността ни и се прогласява Божията вяро-
ност и чудеса. Заговори ли се за Бога, някои стаи се пълнят
бързо, а други се изпразват.

С това приключва списъкът в Притчи 6 глава, но има още
неща, които Бог мрази.

Сексуална неморалност, нечистота и идолопоклонство

*Защото знайте със сигурност, че нито един
блудник или нечист, или сребролюбец – който е
идолопоклонник – няма наследство в Царство-
то на Христос и на Бога. Никой да не ви маме
с празни думи, защото поради тези неща идва
Божият гняв върху синовете на непокорството
(Ефесяни 5:5-6).*

Бог не може да не мрази нещата, които подкопават близостта
ни или ни мамят, унижават, омърсяват или унищожават. Тези три
неща – сексуалната неморалност (всякакви сексуални занима-
ния, които противоречат на библейските принципи), нечистота
(мръсен, груб, нецензурен език и практики) и идолопоклонство
(алчност и ламтеж), са почти неразделими едно от друго. Виж-
даме ги безпроблемно обединени и слети в преобладаващата
част от онова, което културата ни нарича забавление.

Веднъж имах нещастieto да седя до човек, който 14 часа
гледа „Война на тронове“ – от Лос Анджелис до Сидни (това
беше един от моментите, в които бях благодарна, че виждам
само с едното око.) Чувствах се омърсена от онова, което слу-
чайно видях, когато си обръщах главата или минавах покрай
него, за да отида до тоалетната. Той изобщо не усещаше. Ко-
гато тези три неща са в красива опаковка и ни се показват дос-
татъчно често, те се превръщат в нещо нормално. За жалост,
започваме да подражаваме на онова, което ни забавлява.

Алчност

Писанието говори за порока *алчност* с думите *ламтеж*,
сребролюбие и *идолопоклонство*. Чувала съм да казват,

че нездравите отношения с парите (сребролюбие) са много опасни, защото парите имат способността да ни карат да се чувстваме като богове. Представяме си, че сме силни и всичко, което желаем, е на една ръка разстояние. Защо да уповаваме на Бога, ако имаме добра покупателна способност? Алчността и сребролюбието често са прикрити пороци и затова са социално приемливи. Не се заблуждавайте. Алчността хваща в жесток плен и подмамва хората да се считат за свободни (Откровение 3:7-18). Пленниците на алчността ценят връзката си с вещите, притежанията и положението си повече от взаимоотношенията си с хората. Щедростта и смирението са противоотрови за сребролюбието и идолопоклонството.

Исус предупреждава учениците Си: *Никой слуга не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия и ще обикне другия, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите и на Бога, и на мамона* (Лука 16:13).

Парите са средство, което трябва да се използва, а не да се обича. Хората трябва да се обичат, а не да се използват, което ни води до следващата точка.

Развод

Защото мразя развода, казва ГОСПОД, Израилевият Бог, да се разведеш с жена си е да я смажеш с жестокост, казва ГОСПОД на Войнствата. Затова пазете сърцата си и не постъпвайте невярно към съпругата си (Малахия 2:16, букв. прев. NLT).

Болката от развода е горчива и интимна. Затова Бог го мрази. Той не мрази онези, които са се развели, а скъсването, до което води развода. По времето на Малахия жените не са имали право да се развеждат. Представете си тревогата на небесния ни Баща, когато е виждал обичните му заветни дъщери отхвърлени и изоставените от същите синове, които се е надявал, че ще ги обичат. Подобно изместване често се

е случвало в полза на жени—чужденки. Бог е мразел насилието и срама, които тази практика е донасяла на дъщерите Му. Преводът *New International Version* казва, че мъж, който се развежда с жена си, *упражнява насилие над човека, когото трябва да защитава* (Малахия 2:16).

Живеем във времена, когато жените също могат да се разведат със съпрузите си. Понякога поради предателството от изневярата и болката от тормоза, съпругът или съпругата смятат, че разводът е най-правилният избор за живота и безопасността на децата им. В тези случаи разводът е уговорка за предотвратяване на нещо друго, което Бог мрази ... жена, която е омъжена, но не е обичана (Притчи 30:23). Ако задълбаем по-сериозно, откриваме, че Божията омраза към развода съответства на коравосърдечните ни лоши взаимоотношения помежду ни.

В брака Бог ни вплита един в друг чрез Духа Си, за да ни направи едно:

Защото не ги ли направи Той едно -- една плът, в която е духът? И защо една? За да очаква Божие потомство. Затова пазете се в духа си и никой да не постъпва невярно към жената на младостта си! (Малахия 2:15).

Брачният съюз е предвестник на съюза между Христос и Неговата Невяста. Разводът, породен от егоизъм, невярност и отхвърляне, изкривява Божията идея за съпруга, който никога няма да ни напусне или пренебрегне.

Бог не иска да съществува съмнение за твърдата Му и непоколебима любов към нас. Той има твърдото намерение да защити завета, който е направил с нас. Никога няма да ни отблъсне, нито ще ни смаже с жестокост. Без значение колко пъти Го разочароваме, Той никога няма да ни разочарова.

Макар да има законова уредба на развода, нашият Бог е верен съпруг на Невястата Си. Разводът подкопава образа на Христос и Църквата Му, на Жениха, който винаги е верен, дори когато ние изневеряваме.

Бог знае – ние също знаем, че разводът разкъсва семей-

ства и сърца. Бог дава правила, защото мрази жестокия тормоз на изневярата и изоставянето, но разводът никога не е бил първата Му надежда за брачния завет.

Двойни стандарти и лицемерие

Да поставяш високи стандарти за друго и после сам да не ги изпълняваш е нещо, което Бог истински мрази. Но е доволен, когато прилагаме правилните стандарти при измерването (Притчи 11:1, букв. прев. ТРТ).

Господ мрази двойния стандарт. Това е най-лошата форма на лицемерие! (Притчи 20:23, букв. прев. ТРТ).

Исус постоянно се противопоставяше на лицемерието на фарисеите. Вършеше делото на Своя Баща и изграждаше небесното Царство, докато останалите се бяха заели да изпълняват законите на човешкото царство. Прилагаха към хората високи стандарти, които самите те не изпълняваха. Двуплечието им мътеше водата, която трябваше да е чиста. Както разбрахме по-рано, те вярваха, че е обида да се изцелява в събота. Едното беше белег на закона, другото говореше за чудо. Исус предупреди последователите Си в Матей 23:2-4:

На Моисеевото седалище седят книжниците и фарисеите. Затова всичко, което ви кажат да правите, правете и пазете, но не постъпвайте според делата им, понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непоносими бремена и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат даже с пръста си да ги помръднат.

Ако мотивът ни е да бъдем забелязани от останалите, вместо да ги *издигнем*, ще бъдем обречени завинаги да проповядваме без да вършим. Религии, пропити с гордост и лицемерие, потискат последователите си. Лицемерните водачи

вярват, че ако натискат останалите надолу, самите те ще се издигнат. Това е пълната противоположност на начина, по който работи Божието царство. Сnižаваме се пред Него, за да може да ни издигне. Щом бъдем издигнати, се снижаваме отново, за да издигнем останалите. Честно казано, хората са имали възможността да се поучат повече от грешките ми, отколкото от така наречените ми успехи.

Преди да започнем да се вълнуваме от темата как трябва да мразим чуждото лицемерие, нека помолим Святия Дух да разкрие всякакви следи от него в самите нас. Лицемерието може да се промъкне в сърцата ни съвсем незабелязано. Установила съм, че единственото, което го изкоренява, е Божието слово. Светлината на Неговата истина показва мотивите ни и изважда наяве тъмнината, която може да се е промъкнала без да усетим. Бъдете нащрек за този враг. Той е много коварен. Лицемерието мрази искреността, затова целенасочено се заобикаляйте с хора, които говорят истината. Проявявайте уязвимост към правилните хора и ги молете за честност. (Съжалявам, но това няма да стане във Фейсбук.)

Отхвърляне на мъдростта

Мъдрост: или я обичаш, или я мразиш. За да се научим да обичаме мъдростта, трябва в началото да обикнем нещо, което инстинктивно мразим: дисциплината. Чуйте думите на мъдростта:

Докога, прости, ще обичате невежеството и присмивачите ще се наслаждават на присмиванията си, и безумните ще мразят знанието? Обърнете се към моето изобличение! Ето, аз ще излея Духа Си на вас, ще ви известя словата си (Притчи 1:22-23).

Ако изобщо някога сме имали нужда от изливане на мъдрост, то това е сега! Лично аз копнея за отговори на въпроси, които изобщо не съм мислила, че ще задам. В един свят, който сякаш е обърнат с главата надолу, трябва отново да се обърнем към Писанието – Словото, което е създадо земята.

В Притчи 8 глава говори гласът на мъдростта и описва

страха от Господа като омраза към злото: *Страхът от ГОСПОДА е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива (стих 13).*

В Псалм 34 се казва:

Елате, вие, синове, послушайте ме; на страх от ГОСПОДА ще ви науча. Кой е човекът, който желае живот и обича дълги дни, за да види добро? Пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене. Отклонявай се от злото и върши добро, търси мира и го следвай! (стихове 11-14).

Тези откъси подчертават как съчетанието от порочни, изкривени думи и гордост ражда зло.

В книгата Йов страхът от Господа се съчетава с мъдрост:

И каза на човека: Ето, страхът от Господа, това е мъдрост, отдалечаване от зло е разум (28:28).

Други стихове описват страха от Господа като треперене при Словото Му. Вярвам, че той е и постоянно смирение, при което се оставяме на Божията милост при откровението за Неговата святост и нашите недостатъци.

Дори Исус се радваше на страха от Господа. Исая пророкува как Божият Дух ще се види в живота на Исус.

И Духът на ГОСПОДА ще почива на Него – Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и сила, Дух на знание и страх от ГОСПОДА. И Той ще благоволи в страха от ГОСПОДА и няма да съди според гледането на очите Си, и няма да решава според слушането на ушите Си (11:2-3).

Ако признаем, че пътищата и мислите ни са грешни, Той няма да ни въздаде според долното ни поведение. Той не ни мери според липсите ни, а от височината на непоклатимата Си любов към нас.

Зло

Любовта да бъде без лицемерие; отвращавайте се от злото и се дръжте здраво за доброто (Римляни 12:9).

Любовта и отвращението са въпрос на съзнателен избор. Трудно е да обичаш някого, но с Бог е възможно. Да обичаш всичко е проява на неискреност и всъщност е невъзможно. В наши дни злото е неизбежно. Това ми е ясно. Но не значи, че трябва да позволяваме да бъдем смазани, сплашени и наказани да мълчим. Сега не е време да сме неутрални.

Трябва да се отвращаваме от бедността, но да обичаме бедните.

Трябва да мразим войната, но да обичаме вдовиците, сираците и бежанците, които са неин резултат.

Да мразим злото не е позволение да сме изпълнени с омраза. Ние не сме терористи, а християни. Ние сме помазаните да побеждават злото с добро. Затова не лъжем и не наричаме злото добро. Не спорим само с думи. Живеем в истината, говорим истината и защитаваме истината с начина си на живот.

Църквата не винаги се е справяла добре с тази задача.

Аз самата не съм се справяла и искам да го правя по-добре.

Прекалено дълго време сме по-известни с онова, на което се противопоставяме, отколкото с това и с Този (Исус), Когото защитаваме. В усилията си да намери баланс, Църквата е възприела светската тенденция да одобрява всичко и да го нарича любов. Пак казвам, ние обичаме всички. Но нека го правим със съзнанието, че водим битка, което значи, че не можем да обичаме всичко. Както пише Чарлз Спърджън: „Длъжни сме да обичаме враговете си, но не сме длъжни да обичаме Божиите врагове. Трябва да желаем пълното им поражение като врагове, но благодатно обръщане към Бога като хора, за да получат Божията прошка и да станат Негови приятели, последователи и слуги.“³

Толкова ни е страх да не ни обвинят, че осъждаме някого, че сме станали неми. Не можем да бъдем като онази съпруга, която след като не се е справила с първия спор със съпруга си се оттегля в мълчание, вместо да се научи да се справя с нещата. Мълчанието на тази съпруга накрая ще увреди брачната им връзка и ще попречи на развитието ѝ. Вместо да се съсредоточаваме върху провалите от миналото, нека вървим напред в истина, смирение и любов и да изградим това, което може. Започваме с решението да се отвърщваме от собствените си симпатии към нещата, които Бог мрази.

Когато започнем да живеем истината в любов, останалите ще могат да ни чуят, когато говорим истината в любов. Това е много важно, защото...

Любов без истина е лъжа.

Какво мразим?

Вероятно мразите нещо, което ви плаши. Аз не съм голям фен на змиите, паяците и скорпионите. Мразя и трите, но най-лоши са змиите. Ако видя скорпион, го убивам. Станах им заклет враг след като един ужили сина ми, когато беше 4-годишен. (Предупреждение: преструват се на мъртви, за да могат да ви ужилят.) Паяците са ми малко по-трудни. Начинът, по който се движат, направо ме подлудява. Моля Джон или някой от синовете ми да ги убива. Ако къщи няма мъж, ги изнасям. Змиите са нещо друго. Не можеш да убиеш змия с обувка. Поне аз не мисля така, но, от друга страна, не съм се и опитвала.

Пиша в един ъгъл на мазето. На бюрото си държа мачете. Без да се плаша прекалено много съм решила, че ако съм сама и открия змия в къщата... ще я напада. Ще взема острието в ръка и с висока молитва на уста ще я убия! Решила съм да постъпя така, защото не мога да оставя змията да се промъкне в дома ми и да снесе яйца. Защо? Защото в къщата са хората, които обичам.

Има и други неща, които мразя. Неща, които застрашават всички ни. Мразя насилието над деца. Мразя секс трафика на хора от какъвто и да е пол и възраст. И не съм говорила с човек, който да не се възмущава от тези неща. Знаем, че

подобни практики унищожават и жертвите, и извършителите. Жестокостта и извратеността им нанасят и пречупват всички участници до самата им същност. Тъй като обичаме хората е логично да мразим извършването и на двете неща. Но не е достатъчно да мразим секс трафика и сексуалното насилие. Трябва да мразим и порнографията.

Защо?

Порнографията е катализаторът на сексуалното насилие и трафик. Не можем да обичаме, харесваме и дори да се усмихнем на порнографията и наистина да мразим сексуалното насилие и трафика. За да обичаме истински техните жертви, трябва да ненавиждаме катализатора им - порното. За да обичаме както трябва, нужно е да мразим онова, което изкривява душите на хората и ги кара да насилват или държат в капан жени и деца.

Порното принизява любовта, унищожават интимността и изражда хубавия и чудесен дар, секса. То поробва онези, които Бог копнее да освободи. С това съзнание съм взела решение да презирам всяка форма на порнография (литература, филми, печатни издания или онлайн).

Трябва да се отвращавам от онова, което порнографията причинява на любовта, защото то е зло. Отвращавам се от онова, което порнографията причинява на брака. Чувала съм прекалено много истории на жени, които лежат в леглото си и се чудят защо съпрузите им не ги докосват. Възприемат се за нежелани. Ако бяха по-привлекателни, съпрузите им щяха да ги искат. После разбират, че имат съперница – фантомът на виртуалния секс, който е покварил близостта и интимността им. Съпрузите им вече са отдали страстта си онлайн на друга, която не се налага да докосват.

За жалост, все повече жени попадат в капана на този разрушителен цикъл. Според скорошно изследване, една на всеки три жени гледат порно ежеседмично.⁴ „Хъфингтънпост“ заявява: „Порно сайтовете имат повече посетители месечно от Нетфликс, Амазон и Туитър, взети заедно.“⁵ Според организацията „Fightthe New Drug“ („Борете се с новата

дрога“) „Само през последната година в Порнхъб са гледани 91 980 225 000 видеоклипа. Това са по 12,5 клипа на всеки жител на планетата.“⁶

Гадост!

Порното не е любов. Порнографията изнасилва умовете ни, защото превръща в предмети и унижава хората, създадени в красотата и подобие на Твореца си. После идва срамът и завладява онези, които са се хванали в капана на порнографските образи. Трябва да обичаме пленниците и да мразим индустрията, която бавно и сигурно ги хваща в примка.

Когато не мразим злото, любовта ни не е истинска.

В превода *Passion* на Римляни 12:9 е казано по поетичен начин:

Нека вътрешният подтик на сърцата ви винаги да бъде да се обичате едни други и никога да не сте актьори, които носят маски. Презирайте злото и приемайте всичко, което е добро и добродетелно.

Изкушението да си замълчим може да е силно, особено когато знаем, че заговорим ли, ще бъдем наречени невежи и крайни. Винаги когато съм говорила против това, са ме нападали християни, които твърдят, че онова, което вършат насаме, си е тяхна работа и са прави. Но същевременно не мога да замълча, защото съм виждала другата страна на порнографията. Виждала съм жертвите ѝ, които варират от трафикирани и сексуално насилвани деца до разрушени бракове и пристрастеност към секса. Когато заговоря по темата, профилът ми в социалните мрежи бива хакнат и нарушители ме затрупват с порнографски образи и клипове.

Вече не можем да се усмихваме на злото от безопасно разстояние. Не бива да го оставяме да ни хване окото или да си позволяваме да стоим в присъствието му. Не бива да оставаме безмълвни, защото не искаме да създаваме проблеми. Ако сме в капан, трябва да потърсим помощ. Когато трябва да защитаваме любовта, не бива да мълчим. Не бива да носим маска на одобрение.

Да следваме Исус, нашия пример

Чарлз Спърджън казва: „Обичаме онова, което обича Исус; мразим онова, което мрази Исус; търсим онова, което търси Исус; страним от онова, от което страни Исус. Това е истинско приятелство – когато в две тела бие едно сърце.“⁷

Както е казал Спърджън, Исус е нашият пример и за любов, и за омраза. Какво обича Исус? Хората. Исус обича и се стреми към освобождението на всички изгубени. Исус обичаше враговете си и ги наричаше приятели. Приятелството с Бога не включва омраза към хората.

Какво мрази Исус? Исус мрази враговете на любовта... сред които лицемерната религия е един от първите и най-главните. Когато изучавах значението на думата лицемерие видях области, в които съм лицемерна. Например исках добри взаимоотношения с хората повече, отколкото исках избавлението им. Мълчах, вместо да обичам. Флиртувах отдалеч, вместо веднага да се дистанцирам. Онова, което не възнена-видя сега, ще стане нормално в живота на внуците ми.

Г. К. Честъртън казва: „Толерантността е добродетел на човек без убеждения.“ Боя се, че съм предпочела да толерирам неща, които един ден може да ни смажат. Трябва винаги да сме любезни, да проявяваме уважение, но толерантното мълчание може бързо да се превърне в одобрение.

Какво търси Исус? Той ни каза: *Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави* (Матей 6:33).

Какво значи да избягваме и от какво страни Исус? *Страня* означава избягвам нещо като се отвръщам от него. Всъщност вече описахме това. Не седим със злото, не намигаме на порочността, не разговаряме за празни и суетни неща. Павел дава добро описание:

Да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на сатана към Бога и да приемат опрощаване на греховете и наследство между онези, които са осветени чрез вяра в Мен (Деяния 26:18).

Не се отвърщаме от хората. Молим се те да се обърнат от тъмнината и сенките в душите им.

Преди да се новородя бях по-скоро враг на Христос, отколкото Негов приятел. Когато закоравеното ми сърце се превърна в сърце от плът, усетих какво Му причинява болка. Да следваш Исус е начин на живот. Отвърщаме се от това, което сме смятали за ценно и мило и се хващаме за онова, което Той цени.

Преди повече от сто години, Чарлз Спърджън е написал: „Нашият век е толкова лекомислен, че ако човек обича Спасителя, той е фанатик, а ако мрази силите на злото е тесногръд.“⁸

Дори не мога да си представя какво ще каже за нашия век. Културата ни вече не е лекомислена, а порочна.

Трябва да обичаме истината, която освобождава хората и да мразим лъжите, които ги връзват.

Както Бог е светлина без тъмнина, Той е добър без зло. В Бога, Който е само добро, не може да има дори частично зло. Светлина и тъмнина не могат да бъдат съюзници, правилното и грешното не могат да бъдат партньори, а демоничните идоли нямат място в Божия храм. А Исус? Книгата Евреи цитира пророчеството на Давид в Псалм 45:6-7:

А за Сина казва: Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота. Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събратя (Евреи 1:8-9).

Исус обича праведността (правда) и мрази порочността (беззаконие). Може ли ние като Негови ученици да правим нещо по-различно? Време е да си спомним, че гоненията са част от общия пакет.

Блажени сте, когато ви намразят хората и когато ви отлъчат от себе си и ви похулят, и отхвърлят името ви като лошо заради Човешкия

Син. Зарадвайте се в онзи ден и заиграйте, защото, ето, голяма е наградата ви на небесата; понеже така правеха бащите им на пророците (Лука 6:22-23).

Проницателност

Чарлз Спърджън казва: „Проницателност не е да знаеш разликата между правилно и неправилно, а между правилно и почти правилно.“⁹

Има много неща, които звучат правилно, а ни се струват неправилни. Живеем в дни, които изискват дълбоко познаване на Писанието, съчетано с водителството на Святия Дух. Писанието ще ни даде рамката, а Духът на Всевишния Бог ще ни даде словото на живот. Нужен ни е Святият Дух, за да освети Божието слово, за да знаем кого да обичаме и какво да мразим. По тази причина сериозно се позовах на Писанието, за да напиша тази глава. Всъщност трябваше да посоча прекалено много пасажи, затова в приложение 1 посочих някои за ваше сведение. Помолете се и попитайте Святия Дух как трябва да се приложат тези цитати в личния ви живот. Вместо да ви кажа какво да мислите, искам да оставя Святият Дух да ви води. Преди да преминем към следващата глава, ще се помолите ли с мен?

Скъпи небесни Татко,

Искам да обичам когото и както Ти обичаш. Не искам да съм лицемер. Не искам да бъда арогантен. Моля Те да ме научиш какво мразиш, за да може любовта Ти да процъфтява в живота ми. Свети Душе, с дъха Си направи тези библейски цитати лични за мен. Дай ми смелост да разчуля мълчанието с думи, които освобождават пленниците. В името на Исус, амин!

НЕПОКЛАТИМИ В ИСТИНАТА

Където открих истина, открих и Бога, Който сам е истина.

Св. Августин

Макар всички да сме лъгали, във всеки от нас е вложено желание да търси истината. Без нея сме като кораб без кормило, тласкани от ветровете на доктрината и изблика на емоции, които няма как да не ни доведат до ръба на унищожението. Когато търсим истината, тя ще постигне целта си за нас. Истината не е нещо, а Някой.

Вместо да спорим кое е истина, трябва да си припомним защо е важна. И щом си припомним, трябва да живеем в нея, защото тя е жива. Живеем в истината, когато издигаме душите си към нашия Господ и Спасител, който ни каза: *Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отец, освен чрез Мен* (Йоан 14:6).

За да бъде вярно това изречение, всяка част от него трябва да важи сама по себе си. Ако Исус е пътят, а не просто един от

пътищата, тогава трябва да е вярно, че никой не идва при Отец освен чрез Него. Ако Исус е излъгал, а всъщност е един от многото пътища към Отец, значи не може да бъде истината. Ако Исус не е истината, значи не е възможно да бъде животът.

Исус или е всичко, което казва или нищо. Не е възможно да е и двете. Както е казал Бенджамин Франклин: „Половината истина често е голяма лъжа.“ Всяка частична истина е посята с лъжа. Ако Исус наистина е пътят, Той трябва да е също и истината, и животът.

Исус или е
всичко, което
казва или нищо.

Нашата култура обаче страни от абсолютните понятия. Накарала ни е да вярваме, че са прекалено ограничаващи и строги. Истината няма как да не изключва лъжите и го прави едновременно твърдо и с финес. Истината трябва да се говори меко, но да е непреклонна и абсолютна в принципите си. Абсолютите са основополагащи. А основите са непоклатими. Като такива, абсолютните истини не са строги или ограничаващи, те са защита. Без абсолютни, които са неизменни истини, сме обречени да строим върху пясък. Абсолютите са принципи, които защитават както нас така и убежденията, които ни държат здраво, когато ни ударят бурите на живота или изкушенията се опитат да ни подмамят.

Не всички пътища водят към Рим

В древността хората са казвали: „Всички пътища водят към Рим“, защото по онова време Рим е бил събирателната точка на римската транспортна система. Но с течение на времето Римската империя загубила позицията и властта си и тази максима вече не важи. Превърнала се е в поговорка, която означава, че всички пътеки накрая водят до едно и също място. Но това, което някога е важало за Рим, не може да се приложи за Божието царство.

Божията истина не се променя или преобразява когато се промени балансът на човешките сили и мисъл. Истината не просто е безвременна... тя е вечна. Пътят към Бога започва

от вратата: Исус Христос. Защо Бог би изпратил единствения Си Син, ако е имало друг възможности? Аз не бих дала доброволно някой от синовете си освен ако това не е единственият начин. Само Исус е наше изкупление. Сериозна грешка е да се смята, че всички пътища водят към спасение, макар всички пътища да водят до среща с Исус. Писанието ни казва:

Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде името, което е над всяко друго име; така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец (Филипяни 2:2-11).

„Подземните същества“ говори за демоничния свят. Ще дойде денят, когато ще се наложи те да признаят превъзходството на Исус, дори да не го преживеят като свой Спасител.

Може да смятате, че истината е относителна и няма причина да сме така крайни. Може да вярвате, че онова, което за мен е истина, за вас може да не е.

Ако имате нещо подобно наум, значи не говорим за едно и също. Когато визирам абсолютната истина, не говоря за нещо, което може да е вярно за мен, но не за вас. Например аз съм наполовина сицилианка. Омъжена. Майка и баба. Всички тези неща са истина за мен в момента, но не важат за всички. Затова не са истината, те просто са истина. От друга страна, онова, което е важало за мен преди 10 години, може вече да не е вярно днес.

Друг пример за нещо вярно, което не е истината, е, че небето през прозореца е ясно синьо. Мога уверено да заявя: „Небето е синьо!“ и през следващите няколко часа думите ми ще са истина. Но те не са истината, защото не изпълняват изискването, че истината трябва да е постоянна. Когато слънцето залезе, небето вече няма да е синьо. Следователно онова, което е било истина на обяд, няма да е истина в полунощ. Боя се, че в много отношения е настъпила полунощ в човешките души.

„Истина за някого или нещо“ описва качества, моменти и аспекти на живота ни. Не е задължително онова, което е

истина за един момент, да важи и за друг. Този тип истини съществуват в конкретния ни свят и подлежат на промяна. Всичко, което е приложимо само за някои неща, не може да бъде крайната истина. Онова, което е вярно, може да бъде относително, но истината никога не е относителна.

Ако не внимаваме с истината, тя ще стане жертва на съвременната ни култура. Затова трябва да знаем древните текстове, за да различаваме истината независимо от промяната в общественото мнение и собствените ни чувства. Когато истината се свърже с някакъв вид гледна точка или перспектива, това се нарича релативизъм. Релативизмът е убеждението, че различни неща са верни, правилни и т.н. за различни хора или в различни моменти. Според това определение, истината постоянно ще се променя.

Идеологията на релативизма подкопава самото значение на истината. За да бъде нещо истина, то трябва да е вярно във всеки миг. Ако не беше така, някой може да излъже и да каже, че това е неговата истина. Не бива да се позволява личното възприятие или усещане да определя истината. Ако стане така, всички ще гледаме през различни лещи. Нужен ни е непоклатим Адамант, който държи здраво душите ни към гледната точка на Създателя ни.

Като християни не можем да вярваме, че истината е относителна, защото вярваме, че Истината е наш роднина, Исус Христос, наш брат, Крайъгълен камък, Господ и Адамант. Божието слово (Исус) ни преобразява, а релативизмът ни прави конформисти.

Да бъдеш истината силно се различава от това да казваш истината и дори да се описваш точно. Дори да беше възможно всеки от нас да е напълно искрен, ние никога няма да бъдем истината.

Може да казваме истината.

Може да живеем в истината.

Може да обичаме истината.

Може да мразим истината.

Може да отричаме истината.

Може да вярваме в истината.

Но само Христос може да претендира, че е истината.

Буда е казал много верни неща, но не е твърдял, че е истината. Буда признава, че е човек, който търси истината. По същия начин и Мохамед е казал много верни неща, но не е претендирал да е истината.

Исус не каза „Аз търся истината“ или „Аз съм една от много истини“. Той каза „Аз съм истината“. И като казваме, че всички пътища водят към Рим (спасението), наричаме Исус лъжец.

Какво е истина?

Какво все пак е истина? От началото на времето човечеството е задавало този въпрос. Намираме отговора в Исусовите думи в Евангелието на Йоан: *Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина* (17:17).

Този стих не казва, че в Словото има някаква истина, което, разбира се, е вярно, а че Божието слово е истина. Исус е Словото в плът, затова животът Му показва как изглежда живата истина. Истината ни благославя и освещава, за да бъдем отделени за свята цел. Извън Исус, Който е истина, не може да има святост. Ако Божието слово е истина и Исус е въплътеното Слово, значи Исус е истината. В края на краищата, истината не е субективна, но един ден всички ще бъдем подложени на истината.

Всяко Божие слово е изпитано. Той е щит на тези, които прибягват при Него. Не добавяй към Неговите думи, за да не те изобличи и да се намериш лъжец (Притчи 30:5-6).

Мнозина вярват, че сме напреднали в мъдростта и еволюирали в по-висши форми на разума и е време да дадем ново тълкувание на Писанията. Как може да си мислим така, когато съществуват глобални катаклизми? Всеки ден чуваме за нови актове на жестокост.

Ако ние сме мярката за мъдрост, значи земята ни е претеглила и сме се оказали недостатъчни. Вместо да се смятаме за просветлени, трябва да помолим за Божията светлина.

Изпрати светлината Си и истината Си – нека те ме водят, нека те ме заведат на святата Ти планина и в Твоите обиталища (Псалм 43:3).

Светлината и истината се верни водачи. Бог е светлина, източник на всяка истина. Светлината огрява, а истината устоява. Можем да оприличим истината на маркери и крайпътни знаци, а светлината помага да намерим пътя. Но когато маркерите биват преместени, хората лесно могат да се изгубят.

Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погубел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират (Матей 7:13-14).

Исус е тясната порта, която води към живот. Пътят е сигурен, но труден. Някои твърдят, че един любящ Бог ще включи всички. И Той го направи. Той кани всички ни да дойдем. Пътят е направен, но ни е оставен избор по коя пътека ще поемем. Исус няма да ни принуди да минем през тясната порта. Няма да ни излъже каква е цената да Го следваме. Няма да каже, че е лесно, ако не е. Дошъл е преди нас и ни кани да Го следваме: *Ако искате да сте Мои ученици, отречете се от себе си, вдигнете кръста си и Ме следвайте* (вж. Марк 8:34).

Матей 7:13 споменава друга порта. Има широк вход, който води до широка и лесна пътека. Думите на входа ни насърчават да живеем за себе си, да следваме мечтите си. Широкият вход ни позволява да носим със себе си колкото багаж пожелаем. Това е много по-популярен вход, който води до унищожение.

В този свят виждаме като през затъмнено огледало, поради което ни е нужно истината и светлината да са ни спътници, докато търсим святия живот, за който ни е призвал Бог. Светлината прогонва тъмнината, която настъпва когато живеем в сенчестия свят на собственото си знание.

Фактът, че истината може да е неудобна или непопуляр-

на, не променя факта, че е истина. Истината е вечна, вплетена в Словото и законите на Всевишния Бог. Истината не се подлага на проучване на мненията или на състезание по популярност.

Искреността може да е сложно нещо

Всички сме лъгали. Някои от нас са лъгали като са смятали, че казват истината. В други случаи сме знаели какво правим и просто сме излъгали. Всички сме били лъгани. Както сме лъгали несъзнателно, така и други са ни лъгали неумишлено като са смятали, че казват истината. Имало е моменти, когато са изричани умишлени лъжи. Не само сме лъгали и сме били лъгани, но и сме вярвали в лъжи. Добре, ще придам по-личен момент. Аз съм вярвала в лъжи.

Има много причини да се лъже. Изричат се лъжи с цел да не бъде наранен някой. Хората лъжат, когато се страхуват. Лъже се, за да се избегне загуба. Хората лъжат, когато не искат да изгубят връзка, собственост или положение. Може да се лъже и за да се придобият тези неща.

Ние сме създадени за истина. Затова независимо колко може да сме уплашени понякога, трябва да бъдем искрени пред себе си. Когато лъжем себе си, лесно може да се почувстваме зле. В живота ми има области, в които съм лъгала себе си в продължение на години. Но не бива да забравяме, че истината, в края на краищата, ще ни пази.

Аз не само съм приемала неверни неща за самата себе си, но и съм слушала лъжи за други хора. Дори не мога да изброя колко пъти съм била убедена, че нещо е вярно и накрая съм установявала, че не е.

Ако трябва да разчитам на собствените си умения, разсъжденията ми ще варират от логични и обмислени до емоционални и напълно смехотворни. Чувствата ми са вземали в плен разума и проникателността ми повече пъти, отколкото ми е приятно да призная, и са го държали

◆

**Лъжите се
разпространяват,
докато не бъде
казана истината.**

като заложник на лъжовни думи. Докато една лъжа не бъде извадена от укритието ѝ и не бъде разгледана подробно в светлината на истината, тя ще си расте необезпокоявана. Лъжите се разпространяват, докато не бъде казана истината.

Да живеем в истината

Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако стоите в Словото Ми, наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни (Йоан 8:31-32).

Ако живеем в истината (Божие слово), ще познаем истината отблизо и истината, в която живеем, ще ни освободи. Живот в истината разчупва оковите на пленниците, както живот в лъжа ни връзва. Исус ни приканва към истина, както всички са поканени на сватбено тържество.

Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, ги поканете на сватба. И така, онези слуги излязоха по пътищата, събраха всички, които намериха – зли и добри – и сватбата се напълни с гости. А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не беше облечен в сватбарска дреха. И му каза: Приятелю, ти как си влязъл тук, без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше. Тогава царят каза на слугителите: Вържете му краката и ръцете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани (Матей 22:9-14).

Всички са поканени да живеят в истина, но има дрескод. Идваме облечени в Христос и Неговата праведност, а не в собствените си мръсни парцали. Агнето е сватбената ни премяна, непобедимият път и изкупителен Крайъгълен камък.

Истината може да е обидна. Томас Пейн е казал: „Който се бои да не обиди някого не може да бъде честен.“ Пред-

почитам да се обидя от истината, отколкото да вляза във вечността по пътя на лъжата. Освен това предпочитам да рискувам да обидя хората, отколкото да излъжа.

Исус обиди най-близките Си ученици. В Евангелието от Йоан четем:

Много от учениците казаха: „Трудно ни е да разберем това. Как може някой да го приеме?“. Исус разбра, че учениците се оплакваха и им каза: „Това обижда ли ви?“ (6:60-61, букв. прев. NLT).

Защо се обидиха? Исус току-що беше хвърлил доста сериозна бомба на истината. Няколко стиха преди това беше заявил: *Истина ви казвам, ако не ядете от плътта на Човешкия Син и не пиете от кръвта Му, не можете да имате вечен живот в себе си* (6:53 букв. прев. NLT).

Така. Това беше извън познатото. Исус знаеше, че думите Му ще им се сторят безсмислени в момента. Знаеше и че ще разберат значението им в един по-късен момент. Мисля, че трябва да си зададем въпроса: ще последваме ли Исус (истината), дори когато не разбираме?

Този въпрос трябва да получи отговор на много нива. Трябва да отговорим като родители, приятели, съпрузи, лидери, консуматори и най-важното – като служители на живия Бог.

Ако например съм в някакви нездрави взаимоотношения и никога не говоря за тях, насърчавам нездравото поведение. Не е християнско да си мълчим, обърквашо е. Всички ние имаме шанс да растем, когато са налице здравословна конфронтация и разговори. Ако не

Ще последваме ли
Исус (истината),
дори когато не
разбираме?

кажем нищо и положението продължи, ще се натрупа възмущение и обида и изведнъж ще настъпи разрив, който другият човек изобщо не е очаквал. Нещата рядко имат добър изход, ако не сме вложили нищо добро. Или изобщо нищо.

Ако за нещо не се говори, то се счита за одобрено. Когато не коментираме нещата все едно казваме: „Нито ти, нито

отношенията ни ме интересуват достатъчно, за да градя бъдещето ни“. Когато ни е грижа, споделяме. Казваме нещата по такъв начин, че да бъдат чути, за да се изгради добър канал за комуникация за в бъдеще. Ако наистина ни е грижа за Христовото Тяло трябва, да внимаваме действията и бездействията ни, думите и мълчанието ни винаги да са в унисон с истината.

Да живеем смело и с убеждение

Когато Бог постави ръката Си върху нас, това се вижда в живота ни. Когато Божието слово се проповядва смело и се живее с увереност, има място за промяна. Има разместване. Не просто чуваме истината... ние я живеем. Когато Святият Дух ни задвижи, привличаме внимание, стоим изправени и осъзнаваме по-дълбоко, че истината, която носим в себе си, е свята. Когато Божието слово се проповядва чрез живота ни, Святият Дух добавя стомана към убежденията ни.

Онези, които имат уши да чуят, също получават мъдростта и смелостта да живеят в истина. Божието слово пада в добра почва и произвежда реколта първо и преди всичко в живота ни. Това става първо в нас, за да може след това да се случва чрез нас.

Наскоро си размених съобщения с една красива, млада, смела дъщеря във вярата. Тя ме попита как тълкувам факта, че личният живот на обществени личности с удивителни духовни дарби е в развалини. В него има всичко – от прелюбодейство и злоупотреба с алкохол до липса на финансова прозрачност. Обясних, че според мен животът ни проповядва по-силно от дарбите ни. Божиите дарби би трябвало да са заобиколени от плодовете на Духа, които се раждат, когато оставим истината да свърши това, което желае.

Когато знаем истината не можем да действаме все едно не сме наясно. Ако не я знаем, сме приканени да я търсим. Търсим я в Божието слово и я виждаме в живота на Исус. И щом я открием, не можем да продължим да затваряме ушите си за оглушителния зов за истина в свят, хванат в лъжите, които сам е изрекъл. Дори сега хората откриват, че онова,

което са смятали за свобода, всъщност са вериги. Исус е нашата истина в свят от лъжи.

Исус е едновременно и Лъвът, и Агнето.

Истината е непобедима, неподатлива на лъжи и недосегаема за реките на времето.

Истината говори еднакво силно и ясно и с шепот, и с вик.

Различните мнения не могат нито да дадат сила нито да намалят истината.

Истината е строга, но никога груба.

Истината не спори, защото тя е последната дума.

Истината е не просто безкрайна, тя е вечна.

Истината ражда убеждения.

Като живеем Словото на истина, ние твърдо се противопоставяме на упадъка на истината. Тя трябва да се вижда ясно в личния ни живот. Не може да се отпуснем в спокойствие и удобство, когато толкова много хора живеят в некомфортната атмосфера на лъжата.

Скъпи небесни Татко,

Нека Твоята истина се вижда в живота ми. Моля Те да ми дадеш сила да живея смело според убежденията си, да говоря истината и да живея в Твоята истина. Нека думите ми бъдат винаги нежни и никога груби. Нека всеки аспект от живота ми изразява истината Ти в любов.

НЕПРЕКЛОННИ В СЛОВО

Хвърлиш ли камък, не можеш да го върнеш, но така или иначе си отговорен за това, че си взел камъка и си замахнал, защото действието произлиза от теб самия.

Аристотел

Думите ни създават звукови вълни, които действат като камъни, хвърлени в океана, наречен свят. С нарастването на достъпа ни до сърцата и ушите на хората, расте и нуждата ни от отговорност и мъдрост.

Наскоро чух, че в Тихия океан има огромен остров от боклук. Според някои мнения е по-голям от Мексико, според други източници Тексас е джудже пред него. Този конкретен остров е познат под името „Севернотихоокеански остров от боклук“. Той обхваща 1,5 милион квадратни километра и се равнява на 8,3 милиарда тона. Този пластмасов остров се носи в океана, подхващан и събиран от океанските течения. За да се разложи пластмасата са нужни до 400 години, затова съществува реална заплаха до 2050 година количеството пластмаса в океана да надмине общата маса на океанските организми. Когато пластмасата се раздроби на по-дребни

късчета, бива погълната от чайки и други морски обитатели. Пластмасовите частици накрая стигат до рибите, които стават храна на хората. Освен унищожаването на морските организми и потенциалното отравяне на хората, тази биологична заплаха може един ден да доведе до затруднения за морската навигация и корабоплаване. Искам да кажа, че пластмасата никога не изчезва и с течение на времето частиците стават все по-трудно разпознаваеми и опасни.¹

Нямаше как да не направя съпоставка между това колосално количество пластмасови отпадъци и нашите прахоснически, вредни, замърсяващи думи.

Леонардо да Винчи повтаря прозрението на Аристотел:

Ако хвърлиш камък в езеро... вълните, които тръгват към бреговете, се връщат към мястото, където е паднал камъкът; и при сблъсъка им с други вълни, курсовете им не се поглъщат един от друг... В едно малко езеро един и същ удар поражда много движения напред и назад.²

Напред и назад – напредък и оттегляне. Дали нашите думи придвижват напред Христовата кауза или карат хората да се оттеглят? Де да можеше камъните ни да падат само в малки езерца! Но, за жалост, падат и правят вълни в огромен океан. Живеем в дни, когато независимо колко далеч хвърляме камък, въздействието му ще се усети на нашия бряг. Ако показваме ясно убеждението си за Божията любов, ще се задвижат вълни от доброта. Но ако хвърляме камъните на клюките и клеветите, тогава вълните, които се връщат, ще бъдат от същия вид.

Думите са нещо свещено, поверено ни от Създателя. Никой няма право да хвърля в океана на мнения това, което чувства в момента и след това да възлага на останалите отговорността да подбират измежду лошо избрани послания. Такова поведение не се различава много от замърсяването. Щом думите ни излязат в пространството... те са там. Ние отговаряме за това, което правим с думите си. Това включва нещата, които пишем, говорим, публикуваме и споделяме.

Благодатта не обезсилва предупрежденията в Новия завет. Чуйте Яков:

Братя мои, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ще приемем по-строга присъда (Яков 3:1).

Да си учител включва да влагаш знания в нечий ум, да предаваш послания, да общуваш, да обясняваш, да показваш, да наставляваш, да образоваш, да изясняваш и да демонстрираш. Този стих не касае само учителите. Ако правим което и да е от тези неща, предупреждението важи и за нас. Публикуването в социалните мрежи, поддържането на блог и поучението в локалните църкви трябва да се прави в дух на истина, мъдрост и теологическа отговорност. Всичко, което пишем, поучаваме и казваме, трябва да съответства на Писанието.

Мнения против убеждения

Да си твърд в думите си изисква да притежаваш способността да правиш разлика между мнение и истина. Мнения се формират лесно и трудно ги запазваме за себе си. Ако не внимаваме, може да се пристрастим към изразяването и приемането на мнения. Имаме бърз достъп до нещата, които другите мислят и чувстват. В същото време имаме възможност за секунди да излеем всяко свое мнение в океана от мнения. Може да е вълнуващо да чуем какво казват останалите, особено когато говорят с нас. Но трябва да ви предупредя: не давайте прекалено голяма власт върху себе си на мненията на сравнително непознати хора.

Не позволявайте на непознати да ви нараняват със стрелите на безгрижно изречените си думи. Не давайте по-голям достъп до себе си на виртуалното общество, отколкото на реалното. Родени сте да премествате планини, а не да си

Мнения се
формират
лесно и трудно
ги запазваме за
себе си.

гледате в телефона. Родени сте за лична комуникация, лице в лице, а не за емотикони. Да говорите Божието слово вместо просто да го препредавате в лайкове и споделяния. Тези неща не са лоши, но далеч не са достатъчни. Създадени сте да участвате активно.

Не попадайте в капана да правите сравнения, докато дълбоко в себе си сте гладни за нещо повече. Вие сте свързани със Създателя си. Защо да слушате непознати, когато сте поканени на близък разговор с Всевишния? Бог ви е поканил в Своето присъствие. Именно там, без сравнения и разсейване, Святият Дух ще вдъхне живот във вас и ще ви изпрати на крака и изпълни устата ви със Словото Си. Направете място в живота си за Божия Дух.

Живеем във време, когато съществуват повече мнения, отколкото убеждения, което е трудно. Мненията ни бутат в една или друга посока, а убежденията ни държат здраво на земята. Убежденията са елемент от система от вярвания. Мненията се носят свободно, като пластмасовите бутилки, които плават из океана. Мненията касаят нещо или някого и определят случващото се в културата ни. Като християни трябва да имаме убеждения, оформени от Писанието и тези убеждения трябва да формират мненията ни. Не позволявайте мненията да изкореняват убежденията ви.

Решителност

Дръжте си очите отворени, придържайте се здраво към убежденията си, отдайте им всичко и бъдете решителни (1 Коринтяни 16:13, букв. прев. Message).

Какво означава да сме решителни? Означава твърди, непреклонни. Непоклатими, безкомпромисни и непобедими.

За мен това е предизвикателство, тъй като съм личностен тип „Активист“ (ENFP) - екстровертна, интуитивна, чувствителна и възприемчива. За мен е типично да оставям моите и чуждите чувства да управляват живота ми. Искам всички

да са добре, да се чувстват добре, да са щастливи, чути и приобщени. Същевременно мога да бъда доста упорита и изключително разпалена по най-различни поводи – от сутрешното ми еспreso до теми, засягащи социалната справедливост. (Да, доста е изтощително!) Щях да се превърна в свирепо същество, ако не беше Божието слово. Без него щях да съм като хвърчило без опашка, което в един момент се рее в небесата и изведнъж пада на земята. налага ми се съзнателно да взема решение да поддържам мнения, които да се подчиняват на убежденията ми. Ако не е така, всяка приумица на популярната култура може да ме отклони от пътя.

Социалните медии могат да усилят както слабостите, така и силните ни страни. Преди години бях впримчена в една дискусия във Фейсбук. Работех с впечатлението, че може би не обяснявам мнението си достатъчно добре и ако се изкажа по-ясно, тогава светлината ще изгрее за тези, с които спорех. Не стигах доникъде, защото несъзнателно бях започнала разговор с трол. (Казах ви, че са реални!)

Спрях само защото един от синовете ми случайно видя разменените думи, грабна телефона и обясни: „Мамо, те не искат да разберат. Искат да се карат с теб пред широка публика. Използват профила ти да те атакуват. Спри да говориш с тях! Просто ги блокирай.“

Запитах се дали мога да блокирам някого. Няма ли да е грубо? Не. В този случай това беше просто ход, с който да защитя профила си и хората, които го следяха. Има голяма разлика между социални и враждебни медии и мрежи.

Това беше истинско откровение.

Въпросът, който обсъждахме, не беше толкова значим. Беше по-скоро въпрос на мнение отколкото на убеждение. Всички сме виждали как потребителите в социалните медии бързо се струпват, понякога нападателно около някой човек или тема. Заради това съм се научила да имам силни убеждения и умерени мнения.

Социалните мрежи определено са едно от местата, където предизвикателството на тълпата е най-силно. Позволено е да публикувате нещо и да си заминете. Използвайте дар

словото си, за да благославяте, укрепявате, насърчавате и водите. Следвайте хора, които правят същото. Потвърждавайте това, което си заслужава, взаимодействайте с добрите, здравословни неща, задавайте въпросите си с уважение, но живеете, за да угодите на Бога, а не на хората. Писанието ни предупреждава:

Но трябва да си наясно, че в последните дни културата на обществото толкова ще деградира, че за Божиите хора ще е много трудно (2 Тимотей 3:1, букв. прев. ТРТ).

В превода *King James Version* този стих гласи: „Знай и това“ и описва времената като „опасни“. Преводът *English Standard Version* ни увещава: „Разбери това... ще дойдат трудни времена.“ В превода *Message* се казва: „Не бъди наивен. Предстоят трудни времена.“

◆ Както твърдо държим на истината, че Исус е пътят, нека се научим да сме непреклонни и в думите си, базирани на убежденията ни.	Според мен трудностите са започнали. Деградацията винаги започва със систематично подкопаване на структурата и истината. Както твърдо държим на истината, че Исус е пътят, нека се научим да сме непреклонни и в думите си, базирани на убежденията ни. Нека приемем за свое посланието на Павел към Ранната църква:
--	---

Понеже знаем, възлюбени от Бога братя, че Той ви е избрал; защото нашето благовестие не дойде до вас само с думи, но също и със сила, със Святия Дух и с голяма увереност; както и знаете какви се показахме помежду ви заради вас. И вие станяхте подражатели на нас и на Господа, като приехте словото сред много скръб с радостта на Святия Дух (1 Солунци 1:4-6).

Време е да послушаме и смея да кажа да се покорим на Онзи, Който ни е дал привилегията на словото. Същият Този, Който смеси езиците преди много време при Вавилонската кула, можеше да ни остави без думи, но предпочете да ни научи да използваме дара на словото.

Когато пишех „Живот, който няма равен“ работих по една глава, която засягаше тема, по която не мога да остана неутрална: социалния пол. В черновата систематично се противопоставях на изопаченията на друг лидер, убедена, че не бива да оставя нито един камък необърнат. Прозата ми стана доста дискуссионна, докато не осъзнах, че съм се изгубила в гората от мнения, затова изпратих главата на своя доверена приятелка.

Тя с любов ми каза, че думите ми са се превърнали в тирада. В един момент бях спряла да пиша и бях започнала да търся отдушник и така въвличах читателите в спорове и кавги. Тя ми посочи коя част да изтрия... половината глава.

Послушах я. Редактирах главата. Радвам се, че го направих. Никой от нас не може да рискува да стои настрана в океана от мнения. Всички имаме нужда от хора, които да ни кажат неща, които не искаме да чуваме. Това са хора, с които имаме истински взаимоотношения. Хора, които са достъпни и имат телефонния ни номер. Хора, на които се покоряваме. Да, казах го. Ако

не сме под нечия власт, всъщност нямаме истинска власт. Определен брой последователи не ни осигурява власт. Власт ни дава сплотеният кръг на отговорност.

Живеем в култура, където мненията остават непроверени, а думите се изстрелват като ракети както към непознати, така и към приятели. Това пряко противоречи на наставленията в книгата Яков (да бъдем бързи да слушаме, бавни да говорим и бавни да се гневим [1:19]). Хората често позволяват на думите да им се изплъзнат без да осъзнават какво са дали на нищо неподозиращия свят. Във време на лесен

Всички имаме
нужда от хора,
които да ни
кажат неща,
които не искаме
да чуваме.

достъп и слаба отговорност няма как да знаем докъде ще стигнат думите ни или какъв ефект ще имат. Не можем да поставим в рамки нещо, което не можем да измерим.

Винаги страня от определени форуми, защото Писанието ни предупреждава: *Отказвай се от глупавите и невежи спорове, като знаеш, че пораждат караници* (2 Тимотей 2:23). Ако не разполагам с цялата информация, няма нужда да претеглям тежестта на аргументите по определена тема. Ако не съм отговорна, трябва ли да отговарям? Мнението ми може да се променя според чувствата ми към нещо или някого. Опитвам се (доколкото е възможно) да не позволявам на мненията си да натежават над убежденията.

За да ни движи истината, а не мнението ни, трябва да сме запознати с истината от Писанието и понякога ни е нужна помощ, за да я различим. Моя приятелка сподели как чела нещо, което ѝ се сторило не съвсем точно, но вече била емоционално свързана с написаното, затова го занесла на съпруга си. Той го прегледал ред по ред и ѝ посочил къде текстът се отклонявал от библейските истини поради личния опит на автора. Дори апостол Павел се противопостави на Петър, когато видя, че Петър живееше по един начин сред езичниците и по друг сред евреите. Всички трябва да казваме истината.

Силата на думите

Думите са семена, които могат да родят живот или смърт. Думите са камъни, които могат да изграждат или да убиват. Не бива да казваме, че обичаме Писанието и след това да си противоречим с делата си. Думите са скъпоценни и опасни.

В Близкия изток убийството с камъни е било и все още е способ за наказание, въведено, за да не може нито един участник да бъде обвинен за смъртта на виновния. В нашия западен свят също убиваме с камъни. Просто начинът е различен. Не хвърляме камъни... а думи. И колкото повече хора участват в хвърлянето на думи, толкова по-малко вина изпитваме. Ако всички казват едно и също нещо, значи няма виновни, нали така?

Светът може да подкрепя подобен начин на мислене, но не и ние. Ние отговаряме на по-висока цел и стандарт. Не сме граждани на света. Ние сме посланици на едно вечно Царство. Разбираме силата на думите дори земята да не я проумява. Не можем да си позволим да убием някого с камъни, защото сме по-разумни, а разумните имат силата да правят по-добри неща.

Светлината на Божието слово и водителството на Духа Му са от огромно значение, ако искаме да намерим пътя си през вселената от мнения. Лъжите ескалират под покривалото на обръкването. Аз не знам всички отговори и не е възможно да говоря адекватно за ситуация, която е специфична за вас. Не искам да ви казвам как да постъпвате. Трябва да ви насоча към източника и да ви поставя в положение да слушате и да се учите.

Клюки

Нека внимаваме какво говорим и да спрем да натъжаваме Бога. Ключите никога не могат да прославят Господа, а понякога те са единственото съдържание на социалните мрежи. Веднага почувствах кога натъжих Божия Дух за пръв път. Не се наложи никой да ми каже. Просто знаех. Не помня какво бях казала. Помня какво почувствах. Изведнъж почувствах силен трепет в стомаха... почти като предчувствие, предупреждение за опасност.

Подобно чувство изпитвах като дете, когато излъжех родителите си. Бяха минали години откакто за последно бях усещала нещо подобно. Възбужданост през последното десетилетие бях говорила каквото исках. Не се бях притеснявала, когато казвах нещо не много ласкателно за някого. Нали просто повтарях това, което бях видяла или чула? Защо имах такива чувства щом всичките ми грехове бяха простени?

Онова, което не бях разбрала в началото на християнския си живот, беше, че всичко се е променило щом съм поканила Святия Дух да ме съветва за всичко. Той приема работата си много сериозно!

Повечето от нас никога не биха ограбили, убили или прокле-ли някого нарочно, но с клюки може да се окажем виновни и за

трите неща. Знам, че устата ми е донесла повече проблеми от всичко друго в живота ми. За жалост, нещата, които съм казвала, са причинявали проблеми и на други хора. Тревожила съм съпруга си с невнимателни думи повече отколкото ми се иска да призная. Притеснявала съм децата си с прекалено слаби или силни думи. Говорила съм за неща, за които изобщо съм нямала право да се изказвам. Мълчала съм, когато е трябвало да протегна ръка. Знам, че и чуждите думи са ми причинявали повече проблеми отколкото си мислех, че е възможно.

Думи, които изцеляват

Думите могат да са една от най-конструктивните или най-деструктивните сили на земята. Но както човешките думи са ме наранявали, така Божието слово ме е изцелявало. Това се е случвало, когато другите са говорили истината на Божието слово в и над живота ми. Случвало се е по време на пребъждане в Бога или молитва някой пасаж или стих изведнъж да привлекат вниманието ми. За миг всичко се променя и очите ми се отварят. Когато се вслушваме и вярваме в мъдростта на нашия Създател, имаме шанс лесно да научим правилните неща.

Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отец е това – да наглежда човек сирачетата и вдовици в неволята им и да пази себе си неопетнен от света (Яков 1:27).

Този стих много ни харесва. Но колко често чуваме някой да цитира предходния?

Ако някой счита себе си за благочестив, но не обуздава езика си, а мами сърцето си, неговото благочестие е суетно (Яков 1:26).

Измамни думи

Не рискувайте да опетните делата си с думите си. Яков ни казва, че ако вършим правилните неща, а казваме грешните,

религията ни е измамна и безполезна. Защо? Защото нищо не разкрива по-добре състоянието на сърцата ни от думите, които изричаме.

Съжалявам, приятели. Имаме работа. По-нататък книгата Яков казва:

Защото ние всички грешим в много неща; а който не греша в говорене, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло. Ето, ние слагаме юзди в устата на конете, за да ни се покоряват, и управляваме цялото им тяло (3:2-3).

Не рискувайте да опетните делата си с думите си.

Исус беше единственият съвършен човек, който говореше само това, което чуваше от Отец. Тук Яков, братът на Исус, използва интересни образи. Съществува взаимовръзка между думите, които говорим или не говорим и посоката на живота ни. След това той преминава от пътуването по суша към плаването през морските течения.

Ето, и корабите, ако и да са толкова големи и да се тласкат от силни ветрове, пак с много малко кормило се обръщат накъдето желае кормчията (3:4).

Дори когато духат силни ветрове и ни се струва, че животът ни смазва, говоренето на Божието слово ни превежда през житейските бури.

Така и езикът е малка част, но с големи неща се хвали. Ето, съвсем малък огън, а колко голяма гора запалва! (3:5).

Нека не изгаряме всичко или да изкарваме от релси себе си или братята и сестрите си.

По време на Втората световна война фразата: „Отворената уста потопява кораби“ се е използвала, за да напомня на хората за потенциалната опасност от невнимателни разгово-

ри. Хората трябвало да внимават да не издават нехайно информация, която можело да се използва от скрити врагове. Във военно време не можем да сме сигурни кой слуша.

Дали Бог не иска да започне нещо в живота ви, което може да потопите с думите си? Дали не яздите в грешната посока?

Може би се надявате на някакво повишение или възможност.

Може би искате да видите изцелени и възстановени определени отношения.

Може би има молитви, които думите и действията ви подкопават.

Може би говорите, когато трябва да слушате.

Може би тонът ви е грешен.

Може би сте започнали правилния разговор с неправилните хора.

Може би сте в период на обучение.

Може би имате повече въпроси отколкото отговори.

Матей 12:36-37 ни обещава: *Можете да сте сигурни за следното: когато дойде съдният ден, всеки ще бъде държан отговорен за всяка нехайно изречена дума. Самите ви думи ще бъдат използвани като доказателство срещу вас и те ще ви обявят за невинни или виновни* (букв. прев. ТРТ).

За нас съдят по това какво говорим и как реагираме на онова, което е казал Исус. Искам думите ми да са достойни за живота Му. Искам, в края на краищата, да създам ученици, а не да привлека религиозни туристи.

Правилни въпроси, грешна публика

Живея с няколко мъже, което значи, че понякога е трудно да се добера до дистанционното. Наскоро бяхме на почивка и търсехме какво да гледаме заедно, когато „владетелят“ на дистанционното спря на сцена от „Кръстникът“. Като поклон към сицилианските ми корени, ще споделя цитат, който чухме: „Никога на казвай на никого извън семейството какво мислиш.“

„Никога“ може би важи само за мафията, но все пак в това изречение има мъдрост. Здравите семейства са все още най-

добрата среда да подредим мислите си. Няма съвършени семейства, но само здравите се посвещават на израстването на всички свои членове.

Може би си мислите: „Чакай, Лиза. Никой от семейството ми не е християнин.“ Искам да си мислите за семейството си в по-общ смисъл. Добре дошли сте да осмислите нещата в семейството от вярващи. Семейството са хората, които са зад гърба ви. Това може да са хората, с които се покланяте на Бога, групата ви и дори колеги – християни, с които работите. Социалните мрежи не са семейство. Те са добри за получаване на информация, но не и за обработката ѝ.

Във филма се казваше още: „Никога не се обединявай с някого против семейството си. Никога.“

Семейството на вярата ни си има проблеми. Трябва ли църквата да расте по отношение на даване на власт на жените? Да! Подобрили ли са се нещата? Да! Има ли други проблеми, по които да се работи? Да! Но какво печелим, ако вземем нечия страна против Божията Невяста?

Наскоро имаше туит, който канеше жените да споделят оплакванията си против църковното лидерство и отношението му към жените. Много жени се включиха в разговора и той се превърна в свободна дискусия. Забелязах, че ако някой споменеше, че има добър опит с църквата, го изключваха.

Трябваше ли да се проведе този разговор? Да. Но се съмнявам дали социалните мрежи са правилния подиум за изтъкване на проблем, макар да са подходящи за намиране на доброволно решение.

Ако имате отговор, обявете го от покривите на социалните мрежи! Но ако искате да се оплаквате, критикувате или изграждате стратегии, уверете се, че сте привлекли вниманието на подходящите хора. Когато си имате работа със социални мрежи, не знаете с кого седите на една маса. Нека говорим с правилните хора за правилните неща.

Да домакинстваш форум, който злослови за църквата в социалните мрежи или друг публичен форум, е все едно да изобличиш Невястата, когато се смята, че се е държала зле. Това ще помогне ли, когато Писанието ни казва, че световна-

та система вече ни мрази? От полза ли е за хората в долината на решенията, които нямат контекста за споровете ни?

Трябва публично да се смирим и да признаем, че не сме успели да обичаме както трябва. После трябва да се изправим заедно и да говорим какво би могло да бъде, вместо да отричаме това, което е. Прекалено често водим правилните разговори с грешните хора. Когато го правим всички изглеждаме глупаво.

Вириси

Понякога някои неща се разпространяват като вирус онлайн и хората се заразяват, вместо да се повлияват. Нека се постареем постовеите ни да водят до трайна промяна, вместо да донесат слава на тези, които ги публикуват. Нека не бързаме да нападаме нещата и начините, по които останалите градят. Нека бъдем строители, а не разрушители на домове на поклонението. Аз също съм била жертва на предразсъдъците, насочени към жените. Почти на 60 години съм и още ме нападат, че съм съблазнителка или дръзка.

◆

**Нека бъдем
строители, а не
разрушители**

Отказвам да спра да съграждам започнатото, за да споря с нелепите коментари на няколко човека. Помазана съм да пророкувам, а не да критикувам; да строя, а не да разрушавам. Вие също!

За да получим правилните отговори, трябва да съберем подходящите хора край масата. Това означава да поканим по-възрастни и по-млади жени от всички раси да се включат в разговора. Когато подобни разговори се проведат в реалните ни общности, извличаме ползата да чуем въпросите, зададени от дъщерите, отговорите и преживяванията на майките и мъдростта и гледната точка на бабите. Това е тройно въже, което няма да се скъса лесно.

Да си мерим думите

Социалните мрежи могат да са инструменти, с които да постигнем много добро. Имаме насърчение на ръка разстояние. Можем бързо да разпространим информация. Може да

поискаме молитва за всичко, от лична нужда до национална криза. Много от вас са достатъчно любезни да се молят за мен докато пиша тази книга. На много фронтове социалните мрежи могат да помагат, да насърчават, предизвикват, информират и дори образоват.

Не гледам лековато на привилегиите или отговорностите на социалните мрежи. Понякога съм допускала грешка и не съм си мерила думите. Открих още, че може внимателно да си формулирам мисълта и пак да бъде разбрана погрешно. Причината е, че всъщност не знаем с кого реално говорим, което е един от ключовете за ефективна комуникация. Всеки има различен филтър, през който чува и вижда.

Опитвам се да използвам социалните мрежи, за да служа на онези, които ми оказват честта да ми дадат достъп до живота си. Някои от постовете ми са просто шега и глупости, други са сериозни. Такъв е ритъмът на живота ми. В някои дни играя по свирката на социалните мрежи по-добре, в други – не. Научих се да ограничавам мненията си (макар да ги имам със сигурност). Доколкото е възможно се опитвам да не казвам неща, които противоречат на Писанието или на начина ми на живот. Когато не мога да кажа нещо добро за някого или нещо, просто мълча. (Не е лесно.)

Един от най-добрите начини да пазим сърцата си е да пазим думите, на които позволяваме да влязат в живота ни. Има моменти, в които хората не са никак мили. Убедена съм, че и вие сте преживявали атаките на хулигани и тролове в мрежите. За един ден може да ме нарекат какво ли не – от мама лъвица до еретичка, която трябва да мълчи. (И това са любезните думи.) Сред всичко това съм се научила да имам дебела кожа и нежно сърце.

При наличието на широк диапазон емоции, достъпни за всички в социалните медии, съзнателно ограничавам личните драми, на които позволявам достъп до живота си. Нека в контекста на съвременieto ни прочетем 2 Тимотей 2:23-26:

Отказвай се от глупавите и невежи спорове, като знаеш, че пораждат караници. А Господни-

ят слуга не бива да се кара, а трябва да бъде кротък към всички, способен да поучава, търпелив, с кротост да увещава онези, които се противопоставят, та дано Бог да им даде покаяние, за познаване на истината и да изтрезнеят, и се освободят от примката на дявола, от когото са били уловени, за да вършат неговата воля.

Не всичко или всеки заслужава отговор. Понякога отговорът потвърждава глупостта им. Не всеки трябва да знае, че сме станали обект на лошо отношение. Ние сме над това. Трябва да отнесем болката си до висшия съд на нашия Баща, вместо до съдебния състав на безликата тълпа.

Известен или влиятелен?

Наскоро усетих Светият Дух да ме пита: „Лиза, искаш да си известна ли или да имаш влияние?“.

„Да имам влияние“, отговорих.

За да се придвижвате успешно в този упорит свят трябва редовно да си задавате този въпрос: известен или с влияние. Може би четете тази книга, защото сте призвани да оказвате добро влияние. Това означава, че в някои моменти ще заемете позиция, която не е популярна. За да разберете повече неща, нека дадем определения на тези термини и да посочим разликите.

Популярен означава харесван, широко разпространен, приет, модерен, често срещан и моден. Няма нищо лошо да си популярен, стига да не позволяваме популярността да ни контролира. Тя може да има свои специфични върхове и спадове, както знае всеки, който е ходил на училище.

Популярността се гради и губи много по-бързо от влиянието. Можем да подбуждаме хората и да спечелим известност. Можем да им казваме това, което искат да чуят и да станем популярни. Можем да им кажем неща, които не би трябвало да чуват и да станем популярни.

От друга страна, влиятелен означава силен, важен, убедителен, ефективен, мощен и водещ. По практически при-

чини може да сме влиятелни и същевременно сравнително неизвестни в популярните кръгове на обществото. Убедена съм, че на Небето ще открием, че мнозина, които са били най-влиятелните в небесните дворове, са били сравнително непознати на земята. Те са онези, които са готови да сеят тайно, които са прекарвали повече време по очи, в разговор с Бога, вместо да си правят селфита. Поради това съм решила да бъда влиятелна.

В идеалния случай е прекрасно да си и двете. Имам няколко приятели, които са успели да постигнат този сложен баланс прекрасно. Но те не са започнали с желанието да са известни, а просто са искали да бъдат верни. Именно така трябва да започва и всеки, който иска да е Христов свидетел. Да сме верни и влиятелни означава да подбирате внимателно думите си и като имаме скъпоценния дар на благодатта да не използваме свободата на словото като разрешително да съгрешаваме.

Макар правителството ни да гарантира правото да казваме всичко, което желаем, накрая отговаряме пред едно по-висше Царство. Защо да имаме свобода на мнението, ако ни е даден неограничен достъп до мъдростта и проникновението на Всевишния Бог? Божието слово отгатва мислите и намеренията ни, а не само мисли без намерения. През живота си често съм доказвала верността на пословицата, че в многото думи винаги нещо липсва.

В многословието грехът е неизбежен, а който въздържа устните си, е разумен (Притчи 10:19).

Надявам се да се съгласите, че социалните мрежи не винаги са нещо добро и здравословно и определено не са семейство. В тях можем да видим само това, което хората искат да ни покажат. Понякога това значи, че виждаме само най-доброто, а понякога – най-лошото. Понякога всичко, което ни казват и показват, е лъжа. Не мога да преброя колко човека са се престрували, че съм аз и после са искали пари за сиропиталище, което не съществува.

Виртуално срещу реално

Честно казано, много по-лесно е да влагаш във виртуална общност, отколкото да създадеш реална. Да пишеш изречение на смартфона си е много по-лесно, отколкото да проведеш тежък разговор с приятели и семейство. Блоговете ни позволяват да сеем думи, които раждат незабавно внимание и положителна обратна връзка, докато реалната ни общност настоява да показваме търпение, защото истинските разговори протичат по различен начин. Една от основните разлики е, че трябва да позволим и на останалите да говорят.

Виртуалните общности може да са добри или лоши, полезни или вредни. Полезните виртуални общности насърчават ангажирането и поддържането на отношения с реални общности. Ако вашата общност прави това, значи е добра.

Досега не е имало толкова обаятелни и убедителни блога. Следвам няколко блога в определени области, като здравословно хранене и лидерство. Но съм много внимателна на кого позволявам да влияе върху начина ми на мислене. Искam да съм сигурна, че носи отговорност пред някого или нещо. Популярност не винаги е равно на отговорност.

**Популярност
не винаги
е равно на
отговорност.**

Когато сме самотни или в затруднение, лесно можем да бъдем въвлечени в кръга на също толкова самотни и бореци се хора. Може би се налага да се справяме със следродилна депресия или хранително разстройство. Правим връзка, защото имаме нещо общо. Приятно ни е да знаем, че не сме сами и някой ни разбира. Тези връзки може да са полезни и да ни изцелят, стига неизбежно да ни насочват към здраве и истинския ни извор на сила. Когато тези общности тръгнат в друга посока, позволяваме на другите да мислят вместо нас.

Може да сме се свързали с някого онлайн и в началото всичко да е било за добро. Харесвали сме приятната личност, уязвимост и невероятна неопитност на този човек. Харесвало ни е как той е казвал на глас неща, които само сме се осмелявали да мислим. Харесвало ни как в думите са се

вплитали чувства. Но ако не пуснем котва в общност или в Писанието, не след дълго чуждите чувства и мнения ще станат наши. Няма нищо лошо чуждите въпроси да станат наши, стига да знаем къде да отидем за отговори.

Например, ако една жена се оплаква, че не харесва секса със съпруга си, започваме ли и ние да се съмняваме в собственото си удоволствие или търсим начини да изградим интимните си отношения?

Може би бракът на блогъра е приключил. „Смъртта“ му е описана поетично и вече има обещание за ново начало, за нов партньор. Вместо да възприема развода като разрыв между две души, блогърът го превръща в победа на истината и любовта. Когато сме по-емоционално свързани с някоя виртуална личност, отколкото със собствения си съпруг, съществува риск да възприемаме брака си в светлината на чуждия опит. Питаме се дали раздялата със съпруга ни може да се окаже най-честното и смело нещо.

Добре, да спрем за малко. Наистина ли го мислите?

Бракът е завет пред Бога. Ако не харесвате брака си, работете над него. Оставете настрана телефона, затворете лаптопа и обърнете гръб на лъжите и сравненията с останалите. Прекарвайте време заедно.

Никога няма да защитавам мнението, че трябва да запазите брак, в който вие или децата ви са в риск или съпругът ви изневерява. Говоря за ситуация, при която просто вече не „чувствате нещата“. В този случай първоначално може да ви се стори по-лесно да си тръгнете, вместо да положите тежкия труд да развivate взаимоотношенията си. Но когато Бог участва в процеса на превръщането ни в твърди, непоклатими и непобедими хора, които обичат както трябва, Той не избира лесния път. Той иска да ни изгради в слово и сила.

Не говорете публично

Разногласията в Христовото тяло не са нещо ново. В първото послание към коринтската църква Павел пише:

И как смееете да се съдите един друг! Когато мислите, че ви е сторено зло, има ли смисъл да отидете пред съд, който не знае нищо за Божиите пътища, вместо пред семейството от християни? Идва денят, когато светът ще застане пред съдебен състав от Христови последователи. Ако някой ден ще управлявате световната съдба, няма ли да е добре да се упражнявате с по-леки случаи? (6:1-2, букв. прев.Message).

Днес да отидеш с някого на съд е като да превърнеш нещо лично в публично. Библейският модел е да отидем при онези, които са ни направили лошо, първо сами, после с приятел. Подхождаме с кротост, целта на разговора е възстановяване и истина. Използването на социалните мрежи като правосъдна система е небиблейски кошмар. Тълпата не зачита невинността и дори точността.

Писмото на Павел към Тимотей днес звучи като спешно послание за съвремието ни.

Не бъди наивен. Идват трудни времена. Колкото повече приближава края хората ще стават погълнати от себе си, жадни за пари, ще се самоизтъкват, ще бъдат надменни, нечестиви, ще презират родителите си, сурови, груби, ще се изяждат един друг, ще са непреклонни, клеветници, необуздано импулсивни, диви, цинични, предатели, безмилостни, надуты празнодумци, пристрастени към похотта и алергични към Бога. Те ще превърнат религията в шоу, но зад кулисите са животни. Стой далеч от тези хора. (2 Тимотей 3:1-5 букв. прев. Message).

Познато ли ви звучи? Погълнати от себе си и жадни за пари. Вярно. Самоизтъкват се и са надменни. Вярно. Нечестиви, с презрително отношение към родителите си, сурови и груби. Вярно. Боя се, че не мога да изключа никое от посочените. По-нататък Павел предупреждава Тимотей какъв е рискът, когато подобно поведение се приема за норма:

Това са типът хора, които се промъкват с приказки в домовете на нестабилните и нуждаещи се жени и се възползват от тях; жени, които потиснати от греховността си, приемат всяка нова религия, която се нарича „истина“ (2 Тимотей 3:6 букв. прев. Message).

Този пасаж трудно се възприема... особено ако си жена. За да се вслушаме в Павловото предупреждение трябва да си поемем дълбоко дъх и да позволим Святият Дух да го изработи в нас. Според мен може да се каже, че този стих описва жени, които живеят извън здрава общност и дадената им от Бога цел. Когато някой от нас (независимо дали е мъж или жена) бъде изолиран и се чувства безполезен, се превръща в лесна плячка за онези, които се възползват от нас.

Всички ние знаем, че сме създадени за нещо повече от обикновения светски живот. Скуката и депресията могат да ни доведат до това да живеем чрез другите. Коментираме в блогове, прекарваме часове в социалните мрежи и участваме в живот, който не е наш. Да бъдем честни: по-лесно е да постваме мнения, отколкото да се молим. Когато знаем, че сме призвани да изградим нещо, но ни липсва възможност за това, сме уязвими за използвачите.

От друга страна, понякога ставаме нестабилни и изпадаме в нужда, когато прекалено много се посветим на нещо и не отделяме време да се погрижим за душите си. Не мога да ви кажа колко истории съм чувала за мъже и жени, които живеят изключително натоварено и поради това са изтощени и след това започват онлайн връзки.

Първата ми реакция беше: кой има време за това? Едва ти стига времето да говориш със съпруга/та си; как така пишеш цели есета на някакъв непознат? После осъзнах, че онлайн връзката е вид бягство. Това е измислено място, където не е нужно да носиш отговорност. Вместо да променят живота си, за да си освободят място, те сами се саботират.

Време е за някои трудни семейни разговори. Затворете лаптопа. Оставете телефона. Говорете с децата си. Отде-

лете внимание на съпруга си. Излезте с приятели на кафе. Говорете с някого по телефона. Постарайте се да отделите време, за да влагате сили в нещо реално.

Да, църквата трябва да се вслуша в нуждите на дъщерите. Жените са наранени. Ежегодното женско събиране е нещо добро, но далеч не е достатъчно. Жени ми казват, че са се уморили да бъдат поучават, а да не вършат нищо, но да изваждаме разочарованието си наяве онлайн също не е работа. Осъждането на нещата, които не са наред също не е достатъчно. Нека станем част от изграждането на здрава инфраструктура за Христовото Тяло. Нека следваме примера на първите Исусови последователи, които се хранеха и се поучаваха заедно. Излизането в света и създаването на ученици започва с непосредственото ни обкръжение.

В много църкви жените имат разрешение, но нямат положение. За да се промени това, трябва да седнем и да проведем правилните разговори с точните хора. Онлайн комуникацията е нещо хубаво, но блогърът или приятелят във Фейсбук не могат да ви погледнат в очите. Някой в Туитър не може да ви прегърне. Нужни са ни хора – близо и лично. С толкова много думи деперсонализираме прекалено много хора, които имат нужда от Исус.

Докато работих върху тази глава, Притчи и Еклесиаст ми служеха като наръчник, за да стана твърда в слово. В приложение 2 съм включила 50 притчи, които ще ви помогнат да избирате думите си и онова, което влиза в ума ви, за да оформите живота си мъдро.

Скъпи небесни Татко,

Нека отворя устата си в мъдрост и кратката поука да е на езика ми (адаптирано от Притчи 31:26). Покажи ми мое семейство, с което да водя вдъхновени от Небето разговори за грижите, които лежат на плещите ми. Прости ми, че забравям, че Ти си се посветил на задачата да измиеш и подготвиш Невястата Си. Ще използвам думите си, за да градя, а не да разрушавам, да изцелявам, а не да наранявам, да пророкувам, а не да критикувам. Амин.

БЕЗВЪЗВРАТНА ТРАНСФОРМАЦИЯ

Поклонение означава да предадем и покорим цялата си същност на Бога. Това е задействането на съвестта ни от Неговата святост, подхранването на ума с Неговата истина, пречистването на въображението с Неговата красота, отварянето на сърцето за любовта Му, предаването на волята ни на Неговата цел.

Уилям Темпъл

Наскоро водих три от внучетата си да берем череши в квартала. Не знам дали причината беше, че виждам само с едното око или бях забравила какво означава постоянно да следиш три дребосъка, но не след дълго едно от тях беше в опасност. Когато дръпнах един клон, за да може София да стигне черешите, тя извика „Лизи!“ и посочи към улицата. Обърнах се точно навреме и видях Лизи – двегодишна, да се клатушка към улицата. Пуснах клона и се затичах към нея. Наближаваше кола.

Извиках: „Спри! Лизи, върни се!“ Лизи се обърна, а очите и блестяха пакостливо. Засмя се весело и тръгна по-бързо. Мислеше, че играем на гоненица. Започнах да размахвам

ръце и се хвърлих на шосето пред приближаващата кола, защото се съмнявах, че шофьорът ще види мъничкото телце на Лизи. Дадох му знак да спре, понеже беше очевидно, че Лизи няма намерение да спре.

Настигнах я по средата, точно преди да мине в насрещната лента. Грабнах я в ръцете си и притиснах здраво до сърцето си гърчещото се телце. Изчакахме между платната, докато колите минаваха, после пресякохме, за да се върнем при братчето и сестричето ѝ.

Лизи продължаваше да се смее, уверена, че всичко това е било просто едно голямо приключение. В края на краищата, как можеше едно двегодишно дете да знае как ще изглежда сблъсъкът с кола? София, петгодишната ѝ сестричка, не беше преживявала катастрофа, но добре разбираше, че е нещо лошо, а аз със сигурност знаех колко е опасно и потенциално смъртоносно. Може да сте сигурни, че през останалата част от деня Лизи беше постоянно в прегръдките ми или хваната здраво за ръка.

Сигурна съм, че никой от вас няма да постави под въпрос подхода ми към Лизи... безопасно притисната в прегръдките ми или хваната здраво за ръка. Всички знаем какво могат да причинят колите. Знанието ми ме принуди да се втурна през трафика и да спася Лизи от самата нея.

В тази глава ще оставя зад себе си сигурността на тротоара и отново ще се втурна сред опасностите на двупосочното движение. Надявам се да чуете сърцето ми, защото ако не позволим на Бога да промени начина ни на мислене, на живот и начина, по който обичаме, мнозина никога няма да видят Неговата любов или светлина в живота си. Не бива да рискуваме да живеем като фарисеите и да натоварваме поколение, чийто товар не сме и понечили да вдигнем (Матей 23:4).

Живеем в дни, които изискват мъдрост и състрадание. Тук сме, за да прогласим свобода за всички пленници. Ние сме средството за освобождение. Не сме надзиратели, пазачи или съдии, които избират кой да бъде освободен. Обратното, решението за объркването на съвременieto ни не е да наречем затвора свобода.

Съчици и греди

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. И защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не усещаш гредата в своето око? Или как ще кажеш на брат си: Остави ме да извадя съчицата от окоето ти; а ето гредата в твоето око? Лицемерецо, първо извади гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от окоето на брат си (Матей 7:1-2).

Като бивш бирник Матей знаеше точно какво е усещането да си съден. Посланието, което извличаме от този пасаж, е: не съдете! Това е добре, но непълно. Нека погледнем по-внимателно какво се казва тук. След като станах християнка, в началото усещах такова осъждане от останалите християни, че се опитвах да го неутрализирам като започна да съдя и аз. Например, двойните дупки на ушите ми се смятаха за скандални и форма на самонараняване. Контрирах като наричах тези християни религиозни фанатици. Благодаря на Бога, че няха достъп до блог! Етикетите си оставаха в главата ми. Чия присъда беше по-тежка? Ще поема отговорността и ще кажа, че беше моята.

Двойните дупки на ушите ми ги объркваха, а аз заклеях обвинителите си.

Те имаха в очите си съчица, а аз имах достатъчно греди, за да построя увеселителен център. Моята гредата ми пречеше да видя тяхната съчица. За да се промени това, трябваше да се случат няколко неща. Първа стъпка: трябваше да призная, че имах гредата в окоето.

Гредата в окоето е като превръзка... виждаме само тъмнина в останалите. Нека доразвием идеята. Никой не иска човек с превръзка на очите да извършва някаква медицинска манипулация върху него. Да махнем превръзките от очите си и да се справим със собствените си проблеми, за да можем да помогнем на останалите, вместо да ги нараняваме.

Разбирате ли, приятелят–съдия в Матей 7 беше прав: брат му имаше съчица в око, която трябваше да се махне. Просто Исус го нарече лицемер затова, че се е отклонил и е посочил чужд недостатък, а е останал сляп за собственото си състояние. Непроодуктивно е да се помага на останалите в това състояние. Църквата сочи света с пръст, а Бог иска да оставим Словото Му да ни удари с пълна сила в гърдите.

Стигнали ли сме донякъде, като сме оплаквали злото в света?

Библията ясно казва, че нещата се променят, когато променим състоянието и отношението си.

И народът Ми, който се нарича с Моето име, се смири и се помоли, и потърси лицето Ми, и се върне от злите си пътища, тогава ще чуя от небето и ще простя греха им, и ще изцеля земята им (2 Летописи 7:14).

Бог гледа отношението на хората Си. Този стих описва отношение на поклонение и покаяние. Без любов може да сме напълно прави и същевременно ужасно да грешим.

Земята ни има нужда от изцеление.

Това изцеление започва с нас.

Започва, когато Божият народ се смири, моли се, търси Божието лице и се отвърща от своите грешни пътища. Осъзнават ли колко силно е това? Без значение кой управлява. Без значение какви закони се приемат. Няма нужда да отклоняваме останалите от грешните им дела... просто трябва да извадим гредата от око, която си и след това да се държим подobaващо.

Промяната започва, когато станем господари на проблемите си и изберем да живеем в истината. Преобразяването не се измерва чрез истината, която знаем, а се отразява в истината, която живеем. Любовта има ключово място в процеса на трансформацията ни. Без факторите вяра, надежда и любов, промяната е невъзможна. Липсата на любов е причината, поради която се наблюдава отдалечаване от светостта и трансформацията.

Това е и причината, поради която в момента не е популярно да се казва, че нещо или някой може да греши. Дори Църквата е заела политически коректна позиция и заявява, че няма абсолюти и онова, което за мен е грешно, може да е правилно за вас. Това не е достатъчно. Поколение без убеждения е поколение без промяна.

Искам да се променя. Този свят има нужда да се променя. Всеки ден е нов шанс да следваме Исус и да се променим по Негово подобие. Толкова съм благодарна, че Бог премахна срама, който ме покриваше, за да ме облече в Своята праведност. Исус не потвърди робството ми като нарече срамните ми действия праведни. Нито нарече мръсните ми одежди чисти – Той ги изми в Словото Си.

Срамът никога не е нещо, което сме, но има моменти, когато чувстваме срам. Има моменти, когато действията ни могат да бъдат наречени единствено срамни. Държала съм се по срамен начин. Това не ме прави срамна, а означава, че съм направила и казала неща, от които се срамувам. Когато позволим на срама да ни накара да се отвърнем от Бога, се опитваме да се покрием със смокинови листа и на свой ред обвиняваме хората около себе си. Можем да изберем – да оставим срамът да ни отдели от Бога или да се отвърнем от тъмнината и да оставим светлината и любовта да ни свърже още по-дълбоко с нашия Създател.

В светлината на Неговата любов и святост, Бог премахва срама ни.

Срамът ми не изчезна като намирах оправдания за лошото си поведение и грях. Не мога да погледна назад и да нарека срамното си поведение почтено в светлината на контекста. Срамът ми беше заличен, когато се отклоних от живот в лъжа и избрах да живея в истина.

Трансформацията не лъже и не отрича голотата ни.

Не ни нарича облечени, когато сме голи.

Не се крие зад смокинови листа и дървета в присъствието на Бога.

Трансформацията започва, когато признаем голотата си.

Тя признава неуспешните ни опити да се опитаме да се

прикрием с временните украшения и смокиновите листа на света.

Тя признава, че те всъщност изобщо не ни прикриват.

Оставя настрани суетните човешки опити и моли святия ни Отец да ни облече в истина.

Когато сме под Христовото господство събличаме срамното си, своеволно поведение и ходим като деца на светлината. Ефесяни 4:21-25 описва тази промяна:

Тъй като сте чули за Исус и сте научили истината, която идва от Него, отхвърлете старата си грешна природа и предишния си начин на живот, покварен от похот и измама. Вместо това оставете Духът да обнови мислите и отношението ви. Облечете новата си природа, създадена да бъде като Бога – истински праведна и свята (букв. прев. NLT).

Отхвърлете! Святият Дух на благодат ни дава сили и власт да премахнем старата си паднала същност и мръсните дрипи на самодоволството, все едно са погребален саван. (Защото са точно това!) Защо някой би облякъл нова дреха върху стара мръсна дрипа? Рано или късно мръсотията и вонята на старата дреха ще се пропият и ще омърсят новата. И никой не би могъл да носи теглото и на двете. Събличаме старата си природа със старите модели, когато обновим умовете и отношението си, за да станат богоугодни и святи.

Когато знаем по-добре, се справяме по-добре.

Когато знаем истината (Исус), имаме сила да вършим истината.

Похотта вече няма право да изкривява копнежите ни. Алчността и измамата на богатствата вече нямат право да забулват умовете ни. Вместо да наричаме старото ново, ние обновяваме.

Друг поглед към толерантността

Сама по себе си толерантността изглежда нещо хуманно.

Но онова, което толерираме в себе си, няма да се промени. Ще се промени това, което целенасочено не търпим.

Наскоро ходих на гости на сина си и едно от внучетата (чието име няма да кажа) сметна, че е добра идея да разшири употребата на дезинфектант за ръце. Даде от него на брат си, който не го хареса и побърза да каже на баща си. Когато баща ѝ чу, не прояви никаква толерантност. Веднага се проведе любящ, но твърд разговор за използването на дезинфектанта. Запасите ѝ бяха конфискувани, докато не стане съвсем ясно, че ръцете не бива да се бъркат с устата в бъдеще.

Лош ли беше баща ѝ? Разбира се, че не. Онова, което защитава ръцете ни отвън, може спокойно да отрови тялото ни отвътре. Той се опитваше да опази хората в дома си. Детето не разбираше за какво става дума, но баща ѝ знаеше. Когато знаем и разбираме, учим останалите. Не можем да очакваме едно дете да разбира, че не всички течности, които миришат приятно, могат да се пият. Първо трябва да ги научим, за да знаят в бъдеще.

Моля ви в този момент да сте смели и да не смятате, че това важи само за останалите. Свържете тази истина със себе си.

Какво толерирате, с какво се примирявате в живота си?

В кои области не бива да сте толкова толерантни и дори изобщо да не сте толерантни в бъдеще?

Какво пречи на трансформацията ви?

Имитирайте Бога

Ефесяни 5 ни съветва:

И така, бъдете подражатели на Бога като възлюбени деца и живеете в любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас като принос и жертва на Бога за благоуханна миризма (ст. 1-2).

Много ми харесва как *PassionTranslation* предава тези стихове:

Следвайте Бога и имитирайте действията Му във всичко, което правите, защото тогава ще представлявате Отец като Негови възлюбени синове и дъщери. И продължете да ходите, предадени на разточителната Христова любов, защото Той даде живота Си в жертва за нас. Огромната Му любов беше угодна на Бога, като аромата на обожанието – сладка изцелителна миризма на небето и земята.

Тези първи два стиха оставят малко място за спорове. Павел тъкмо е приключил да говори колко важна е благостта. Всички ние искаме да подражаваме на небесния си Отец като се държим като Сина Му – Исус. Това означава преди всичко да ходим в любов. Исус беше най-чистото изражение на любовта, но да подражаваме на Исус означава и да ходим в чистота, посвещение и покорство. Следващият стих описва как трябва да изглежда поведението ни в дни, пропити с беззаконие и нечистота:

А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светиини, нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, а по-добре благодарете (Ефесяни 5:3-4).

В *Passion Translation* Ефесяни 5:3-4 гласи:

Тази любов няма нищо общо със сексуалната неморалност, похотта или алчността, защото вие сте Неговите светиини и нека никога да не може да ви обвини в нищо такова. Внимавайте какво говорите. Откажете се от сквернословията и безполезните обиди; това се безсмислени думи, които носят унижение и са ненужни. Вместо това нека сърцата ви се изпълват с хваление, което да се излива в думите ви, като си напомняте един друг за Божията доброта.

Според мен всички знаем, че хората в църквата понякога може да са много подли. Вместо да приемем тези стихове от Писанието, за да се пречистим, ние ги използваме, за да преследваме онези, които обявяваме за по-виновни. Размиват се границите на любовта и отговорността. В повечето слу-

чаи причината е, че хората (християните) не са обичали и живели в истината както трябва. Знам, че искате това да се промени.

За да помогна да обичаме и да живеем в истина, искам да развия три идеи от книгата Римляни.

1. Същността на нашия Бог
2. Същността на нашето време
3. Нашата същност

Възнамерявам да отделя повече внимание на третата точка. Именно там ще изследваме сърцата си и ще махнем гредите от очите си.

Ще цитирам всеки библийски пасаж от два превода - *English Standard Version* и *Message*, за да може неясните неща от единия да се изяснят чрез другия. Нека първо се занимаем със същността и реалното съществуване на нашия Бог.

Същността на нашия Бог

Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение (Римляни 1:19-20, VBG).

Но основната истина за Бога е достатъчно ясна. Отворете очи и ще я видите! С дълго и внимателно вглеждане в нещата, създадени от Бога, хората винаги са могли да видят онова, което очите им не могат да видят: вечна сила, например, и тайнството на божественото Му същество. Затова никой няма извинение (букв. прев. Message).

Всичко, което виждаме, обявява съществуването на не-

видимия Бог. Всичко, което познаваме, разкрива съществуването и истинността на непознатото. Творението разкрива един Бог на чудеса и безгранична креативност. Дори никой да не ни е казал, че има Творец, симфонията на природата ще привлече очите и ушите ни към Неговото съществуване. Всичко създадено разкрива Онзи, Който няма създател. Само нашият Бог е превъзходен. Той е Господ твоят Бог, единственият, над всичко. Псалмите обрисуват толкова величествено описание на Всевишния Бог:

Защото Бог е велик и достоен за хиляди Алилуя. Ненадминатата Му красота кара останалите богове да изглеждат евтини; езическите богове са само дрипи и парцали. Бог направи Небесата – царско великолепие струи от Него, мощна красота Го отделя от всички (Псалм 96:4-6, букв. прев. Message).

И:

Пред Него гори огън и пламъците се издигат високо в скалистите планини. Светкавиците Му осветяват света; земята трепери от страх с широко отворени очи. Планините поглеждат Бога и се стопяват, стопяват се като восък пред Господаря на земята (Псалм 97:3-5, букв. прев. Message).

Не е възможно да прочетете тези стихове и да не усетите страхопочитанието.

Същността на нашето време

Когато се замисля за действителността в нашето съвремие, си задавам един и същ въпрос: „Отче, какво стана?“. По-нататък в книгата Римляни става дума за това как се е случила тази промяна:

Тъй като, макар и да познаваха Бога, не го по-

четоха като Бог и не Му благодариха, а вместо това се отдадоха на суетни мисли и глупавите им сърца се изпълниха с мрак. И макар да твърдяха, че са помъдрели, те станаха глупци (1:21-22, SPB).

И от превода *Message*:

Стана следното: хората познаваха Бога много добре, но когато не се отнасяха към Него като към Бог и отказваха да Му се поклонят, те се принизиха до глупост и объркване и в живота им не остана нито смисъл, нито посока. Претендираха, че знаят всичко, но бяха невежи по отношение на живота.

Когато не почитаме Бога и Го принизяваме с начина си на живот, неизбежно се принизяваме до един невеж живот. Това означава, че четем, но не разбираме. След като цялото творение обявява съществуването Му е трудно да не признаем, че има Създател, но едно е да знаем за Бога, а друго – да Му се покланяме. Едно е да признаваме съществуването Му и съвсем друго – да коленичим пред Него. Можем да познаем Бога единствено в поклонението. Когато позорим онова, което сме създадени да почитаме, мисленето ни губи баланса си. В *English Standard Version* е избрана думата суетни (безсмислени), което означава безполезни, напразни и безплодни. Описва се мислене без полза или способност да изгражда. Преводът *Message* перифразира този стих по следния начин: „Претендираха, че знаят всичко, но бяха невежи по отношение на живота.“

Реалността на съвременieto ни тежи върху всички ни. Досега не е имало поколение с по-голям достъп до информация и същевременно по-малко яснота за житейската си цел. Изправени сме пред съвсем реални предизвикателства по отношение на здравите отношения и връзки. Изработваме си виртуални личности за сметка на реалните си взаимоотношения. Научили сме се да прелитаме от едно нещо на дру-

го и рядко се задържахме на едно място дълго време преди да ни притегли нещо друго. Концепцията за размишлението и паузата за поклонение се е превърнало в изгубено изкуство.

По-нататък книгата Римляни казва какво се случва, когато откажем да се поклоним на Бога и се отдаваме на други неща:

И замениха славата на безсмъртния Бог с идоли, изобразяващи смъртни хора, птици, животни и влечуги. Затова Бог ги предаде на злите желания на сърцата им и на сексуални грехове и ги остави да оскверняват телата си един с друг. Те замениха истината за Бога с лъжа и се покланяха и служеха на създаденото, а не на неговия Създател, който е благословен завинаги. Амин. (1:23-25, SPB).

И от превода Message:

Те изтъргуваха славата на Бога, който държи целия свят в ръката Си, за евтини статуйки, които можеш да си купиш от крайпътна сергия. Затова Бог каза: „Ако това искате, това ще получите“. Не след дълго живееха в кочина, потънала в мръсотия – мръсни отвън и отвътре. И всичко това, защото замениха истинския Бог за фалшив и се поклониха на бог, който направиха вместо Бог, който ги създаде – Бога, когото благославяме, Бога, който ни благославя. О, да!

Западната ни култура е заменила вечния свят с незабавно удовлетворение от нещата, които можем да си купим, да докоснем и да контролираме. До голяма степен отхвърляме Създателя, който би ни издигнал по-високо и се покланяме на творението, което ни дърпа надолу. Като обърнем сърцата си към идолите на амбицията и алчността, сме се принизили със сексуална нечистота.

Преди да стигнете до заключението, че описвам ограничен сектор, замислете се какво споделя Престън Спринкъл в книгата си „Хора, които да обичаме“: „Споменаването на „сексуална нечистота“ тук не се отнася за еднополови отношения. Това е общо изказване, което включва секс извън брака, прелюбодеяние, изнасилване и всякакви други сексуални грехове, извършени от хомосексуални и хетеросексуални хора.“¹

В този списък присъства и моят грях. Произхождам от дълъг род развратници. Чесно казано, всякакви форми на порнография и извращения вече са станали популярни. Западният свят се е събудил в кочина и се чуди как се е озовал там.

Когато се отвърнем от Бога, Той сваля от нас обуздаващата Си ръка и ни пуска да вървим по собствения си път. Тази истина прилича на случилото се с децата на Израел, докато пътуваха през пустинята. Те изгубиха почитта си към Божието снабдяване с манна и поискаха месо. Мислеха, че месото ще засили телата им. Бог има даде пъдпъдъци, но с тях дойде крехкостта на душата. Когато искаме нещата да стават по нашия начин, често губим себе си. Както пише Павел:

Затова Бог ги предаде на срамни страсти. Жените замениха естествените сексуални връзки с противоестествени. Също и мъжете изоставиха естествените сексуални връзки с жени и разпалени от страст един към друг, вършеха срамни неща с други мъже. За своята извратеност те получават в телата си заслуженото (Римляни 1:26-27).

И:

И по-лошо последва. Като отказаха да познаят Бога, те скоро не знаеха как да са и хора – жените не знаеха как да са жени, мъжете не знаеха как да са мъже. Сексуално объркани, те се нараняваха и оскверняваха един друг, жени с

*жени, мъже с мъже – само похот, без любов. И
после платиха за това, о как платиха – без Бог
и любов, развалини без Бог и любов (букв. прев.
Message).*

В тези два стиха са казани ужасно много неща, но всяко изречение сочи към факта, че никой от нас не знае как да е човек без мъдростта на Създателя ни. В познаването и знанието на Бога откриваме човешката си същност. Именно познанието за Бога не ни позволява да се омърсим, независимо каква форма може да добие това омърсяване (изневяра, алчност, жестокост, разврат и т.н.).

И все пак се боя, че обществото ни е забравило основни неща. Повечето американски филми възхваляват насилието и после се изненадваме, когато видим насилие в домовете, училищата и улиците си. Телевизионните програми, да не споменаваме и рекламите, промотират всякакъв вид секс. Изложени сме на много повече неща отколкото трябва и това е отключило неща, с които предишното поколение не се е налагало да се справя ежедневно.

Обществената ни образователна система е под натиска да насърчава деца в средното училище сами да идентифицират пола си във възможно най-обърканата възраст в живота си. Забравили ли сме колко трудно ни е било в гимназията? (Беше отдавна, но още помня колко травматично преживяване беше.)

Ако някой ме беше накарал да се самоопределя в ученическите си години щях да кажа, че съм еднорог. Точно се опитвах да разбера какво става с тялото ми и защо не ми растяха гърди. По-скоро бих гледала момичетата в съблекалнята, за да разбера причината, отколкото да заглеждам момчета в този объркан период.

Нормално е да си любопитен за собствения си пол през този период от живота, всеки се опитва да разбере какво става с тялото му. Защо не защитаваме този процес? Защо придаваме сексуален елемент на младостта?

Не карайте да се самоопределят хора, които израстват от

момче в мъж и от момиче в жена. Наистина ли ще позволим учебните ни системи и културата ни да придаде сексуален елемент на децата ни и да изврати пубертета им? Някои училища дори показват еднополови отношения – как момиче целува момиче и момче целува момче и казват на децата, че ако имат сексуална реакция към видяното, значи са хомосексуални.

Не. Ако реагират сексуално, то е защото Бог ни е програмирал да откликваме сексуално на сексуални стимули, точка. Когато видим нещо сексуално телата ни имат сексуална реакция. Това важи независимо дали сме женени или не, хетеро или хомосексуални, стари или млади. Не означава, че ще изневерим на съпрузите си или че искаме да правим секс с хората, които сме видели да го правят.

В брачния завет страстта между мъжа и жената е нещо почитено. Извън брака почитеното става непочтено. По тази причина изневярата и блудството се смятат за нарушение на завета. Освен това съществуват страсти, които Библията нарича неестествени и низки в различни преводи. Тук се включват хомосексуалността, кръвосмешението, педофилията и зоофилията. И тук трябва да спра. Римляни 1 ни напомня – всички съгрешиха. Алчността и клеветата са точно толкова ужасни и печални, колкото и прелюбодейството и хомосексуалността.

Цената на греха

Римляни 1:27 говори за наказанието или цената за онези, които се придържат към подобен мироглед. Искам да кажа съвсем ясно, че не Бог ни кара да си платим. Той ни приканва да се променим, да изберем живот и благословение вместо смърт и проклятие. Той кани всички ни – блудни синове и дъщери, които се будят в кочината на пропиления си живот, да се върнем при Отец, където чиста дреха, пръстен и пиршество очакват завръщането ни. Именно Бог дори и сега ни казва: *Елате сега да разискваме... Ако греховете ви са като пурпур, ще станат бели като сняг* (Исаия 1:18). Няма значение какво сме правили и с кого. Той ще ни изкупи.

Но когато изградим живота си с хоросана на идолопоклонството, сексуалния грях и алчността, той ще се срути рано или късно и тази катастрофа ще ни струва скъпо. Когато изхарчим всичко с надеждата, че друг човек, друг пол, друга дрога, кола, къща или пристрастяване към нещо друго накрая ще ни донесе удовлетворение, сме обречени на провал. Съкрушените ни съвременници толкова отчаяно копнеят за пълнота, че са готови да стигнат до крайности и причината за това отчасти е, че не показваме добре промяната си.

Римляни продължава:

И понеже не сметоха, че си струва да имат истинското познание за Бога, Той ги предаде на поквареното им мислене, за да вършат непристойни дела (1:28, SPB).

И от превода Message:

И тъй като не си дадоха труда да признаят Бога, Бог спря да ги безпокои и ги остави да правят каквото си искат.

Ние сме хора, които правят каквото си искат. Избягали сме от ограниченията на любящия ни Баща и сме оковани за провала. Ние сме като израилтяните, където всички правеха онова, което им се струваше правилно. Следващите няколко стиха в Римляни описват в подробности как може да изглеждат хора без никакви ограничения от Бога:

Тези хора са изпълнени с всякакви грехове — зло, алчност, ненавист, завист, убийство и разпра, измама и злост. Те сплетничат, клеветят и мразят Бога. Те са грубияни, горделивци, самохвалковци, измислят нови начини да вършат зло, непокорни са към родителите си, глупци, не държат на думата си и нямат обич и милост в сърцата си (1:29-31).

И от превода Message:

И после адът се отприщи: необуздано зло, грабене и алчност, зловни приказки зад нечий гръб. Те превърнаха живота в ад на земята с тяхната завист, безразсъдни убийства, караници и измами. Погледнете ги: подли, отровни, противници на Бога с раздвоени езици. Хулигани, развратници, непоносими празнодумци! Постоянно измислят нови начини да разрушават животи. Изоставят родителите си, когато им пречат. Глупави, мазни, жестоки, студенокръвни.

И след този съкрушителен списък как изглежда общество, което отказва да почита и да се покланя на Бога, Павел завършва описанието си със стих 32:

Въпреки че знаят праведната Божия заповед, която казва, че такива дела заслужават смърт, те не само ги вършат, а и одобряват, когато други ги вършат.

И не че не знаят нещо по-добро. Знаят много добре, че плюят в Божието лице. Но не им пука, още по-зле, дават награди на тези, които правят най-лошите неща най-добре! (букв. прев. Message).

Истината е, че всички заслужавахме смърт. Но доскоро не бяхме и мечтали да искаме от останалите да одобрят и дори възнаградят разрушителните модели на предишните ни житейски решения (алчност, неморалност, гордост, клюки, ревност и т.н.). Когато приехме Христос благодатта ни даде сила да оставим зад гърба си това поведение, което ни навличаше Божия гняв. Не можем да злоупотребим с думите на Писанието за благодатта, за да узаконим онова, което ни е компрометирало в миналото. С това приключваме със същността на съвремението ни. Сега за неизменно важната част.

Нашата същност

В края на краищата, ние не сме деца на днешния ден – ние сме деца на вечността. И нека преминем от онова, което е, към онова, което може да бъде и се занимаем с темата кои сме ние самите, според Римляни 2:

Който и да си ти, човече, нямаш извинение, когато съдиш някого, защото съдейки друг човек, произнасяш присъда и над себе си, тъй като ти, който съдиш, вършиш същите неща. Знаем, че Божията присъда над хората, които вършат такива дела, е справедлива. Но ти, човече, който съдиш хората, които вършат тези неща, а в същото време ги вършиш и ти, нима мислиш, че ще избегнеш Божия съд? (стих 1-3).

И от превода Message:

Тези хора са попаднали в мрачна спирала, която върви надолу. Но ако смятате, че заради това вие оставате нависоко и можете да сочите останалите с пръст, пак си помислете. Всеки път, когато критикувате някого, осъждате себе си. Само съгрешилият разпознава грешника. Осъдителните критики към останалите са познат начин да се избегне разпознаването на собствените престъпления и лошо поведение. Но Бог не се заблуждава толкова лесно. Той вижда директно през всякакви подобни димни завеси и ви държи отговорни за стореното от вас. Нали не сте си мислили, че като сочите другите с пръст ще разсеете Бога и Той няма да види собствените ви простъпки и няма да ви накаже?

Без оправдания

Още едно потвърждение. Никога не сме в положение да можем да съдим. Никога. Прекалено дълго време сме се оп-

итвали да отвлечем вниманието на Бога от собствените си провали, вместо да издигнем Исус чрез преобразования си живот. Единствен Бог е Съдия на всички и всичко. Може греховете ни да са от друг вид, но това не означава, че Бог няма да ни търси отговорност за действията ни. Може да не сме извършили сексуален грях... а останалите грехове? Ами клевети, завист, раздори, клюки, хвалене и алчност? Нима не са разпространени в църквата?

Всички имаме нужда от милост, затова нека сме милостиви.

Всички имаме нужда от любов, затова нека даваме любов.

Всички имаме нужда от надежда и хора, които виждат потенциала ни. Любящи хора и проявена милост помагат да започне промяната ни.

След това Павел обяснява как става трансформацията ни.

Или не зачиташ богатството на Божията благодост, снизходителност и дълготърпение, без да разбираш, че Неговата благодост те води към покаяние? (2:4 НП).

И:

Или смятахте, че понеже е такъв добър Бог, ще ви откачи от кукичката? По-добре помислете за това отново. Бог е добър, но не е мекушав. В добротата Си ни хваща здраво за ръка и ни води към радикална житейска промяна (букв. прев. Message).

Божията доброта винаги е поканата да се върнем към истината, а не одобрение за греха. К. С. Луис пише: „Божията твърдост е по-блага от човешката мекота, а принуждението Му е наше освобождение.“² В края на краищата, Бог иска да ни въведе твърдо в свобода по пътя на истината. Исус бе възкресен от мъртвите, за да излезем от невежеството и да живеем така, че да почитаме жертвата Му (Деяния 17:30-

31).

Нека поговорим за тази идея: да бъдем хванати твърдо за ръка и поведени към радикална промяна. Не знам какво означава това за вас, затова ще ви разкажа за деня, в който Бог ме хвана здраво за ръка.

Новородена

Преживях новородението на 21-годишна възраст, когато се бях прибрала у дома и посещавах лятно училище в *Пърдю*. Дотогава животът ми вървеше в мрачната спирала, описана в Римляни. Бях лоша, своенравна, непокорна и имах безразборни сексуални контакти. После една вечер по време на пикник, който прерасна в изучаване на Библията, капациите паднаха от очите ми. Заобиколена от хора, които издигаха ръце към Небето и пееха фалшиво, не знаех накъде да гледам. За да избегна искрените им лица и издигнати ръце, погледнах нотите. Прочетох думите на следващата песен, „Дрехите на праведността“. В един от стиховете се казваше, че е възможно Бог да ме погледне, но да не види мен, а да види Исус.

В този миг чух Святият Дух да ми прошепва „Не мога да те погледна“. Когато прочетох думите от песента осъзнах, че Исус е покривалото, от което имах нужда. Дотогава бях оправдавала действията и решенията си с хиляди извинения и обвинения.

В онази нощ се помолих да бъда новородена и предадох живота си на водителството на Божия Свят Дух. Когато се върнах в стаята в общежитието имах силното усещане, че в нея има неща, които не съответстваха на новия ми живот. Без да губя време ги изхвърлих в кофата за боклук.

Никой не ми беше казал да го направя. Когато Божият Дух ме изпълни започнах да усещам неща, които не бях усещала дотогава. Действия, думи и модели на поведение, които бях приемала за нормални, сега ми се струваха странни и понякога печални. Това не беше срам или вина. Беше присъствието на ново влияние и съзнание за един свят Бог.

Джон (бъдещият ми съпруг) многократно ми беше цитирал

апостол Павел. Помня, че от колежа бяха сложили по едно копие от „Пътят“ и Новия завет в стаята ми. Същата вечер доста време търсих книгата „Павел“. Поставих Библията на гръбчето ѝ и се помолих да се отвори на книгата „Павел“. Страниците се разделиха и видях следните думи във 2 Коринтяни 5:17:

И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново!

Когато осъзнах, че това са думите на Павел, си помислих, че съм намерила единствената глава, която е написал. Заспах спокоен сън за пръв път от 10 години.

Нещо се случи

Рано на следващата сутрин се събудих с усещането, че духът ми е жив. Измъкнах се от леглото, за да отида и да кажа на майка си какво се случи. Веднага чух смразяващите думи: „Нищо не се е случило снощи. Не си по-различна.“ Замръзнах ужасена. Започнах самата аз да се съмнявам. Кого заблуждавах? Аз, християнка? После си спомних мира, който бях изпитала и как бях спала добре за пръв път от много време без да съм пила алкохол, как след молитвата буквално бях почувствала как възлите в стомаха ми се бяха развързали, когато изцелителната топлина на Божията любов беше нахлула в тялото ми.

Едва тогава разпознах гласа му.

Гласът на разрушителя.

Същият глас, който ме беше докарал до хранително разстройство. Същият глас, който ме беше натоварил със страх и несигурност. Същият глас, който ме беше изолирал и обвинявал. Същият глас, който ме беше съблазнил да съгреша.

Беше ли ми казал този глас, че не съм християнка? Не. Нито веднъж не беше повдигал въпроса за положението ми за вечността. В този момент осъзнах, че лъжците и крадците не могат да откраднат това, което нямаме. Това беше първа-

та сутрин от спасението ми, поради което чувах шепота на съмнението.

Но думите имаха точно противоположния ефект. Вместо да омаловажат случилото се предната вечер, те послужиха само да потвърдят истината.

Нещо се беше случило! Почти се изсмях на глас. Присъствието на врага служеше да разкрие, че Бог е реален.

Щеше да ми се наложи да поема риска, че нямаше връщане назад. Не можех да подсказва за промяната в живота си. Точно в този момент реших да се посветя на Бога изцяло. През следващите 2 седмици приех водно кръщение.

Месец по-късно, когато се върнах в общежитието в Аризона за есенния семестър, казах на състудентките си какво ми се е случило през лятото. Няма нужда да казвам, че не всички бяха доволни и не всички бяха убедени.

Някой почука на вратата ми

Един ден четях Библията на глас в стаята си, когато чух шумни стъпки в коридора, последвани от почукване на вратата ми. Отворих и отпред стоеше една състудентка от общежитието, която ми каза: „Спри да четеш на глас!“. Стори ми се, че се стресна от думите си не по-малко от мен. Тогава разбрах, че демоните съществуват. От уважение към момичетата в общежитието се качих по пожарните стълби и четях Библията на глас на покрива.

От това място изговорих Божиите обещания над кампуса, общежитието и бъдещето си. Много нощи усещах водителство да се разхождам по коридорите и тихо да се моля за момичетата от общежитието, да ги призовавам да излязат от господството на тъмнината и да влязат в царството на светлината.

Не след дълго и други хора почукаха на вратата ми. Първокурснички искаха да знаят какво ми се е случило. Те бяха чули каква съм била преди и бяха видели каква съм сега и искаха да знаят какво имам. Грабнах листовка от *Кампус Крусейд* и ги накарах да я повторят цялата на глас.

Помня първата си проповед пред състудентките си. Случи

се неочаквано. По някаква причина смятах, че международна икономика е добра дисциплина. Първите няколко години бяха лесни, но през третата и четвъртата преподавателите започнаха да пресяват слабите.

Някои от нас, които посещаваха същите лекции, бяха започнали да учат по цяла нощ за изпити. Бяхме се събрали край масата за закуска, наблъскани и притиснати един до друг. Бях се подсилила със сладки и кафе, когато едно от момчетата от общежитието влезе с танцова стъпка. Тя мъдро беше избрала специалност, която аз трябваше да завърша като майка на четири момчета: начална педагогика. Тя ни погледна и ни каза, че изглеждаме ужасно. Спряхме за малко да я изслушаме и продължихме с ученето. Но тя не схвана намека. Взе си поднос с храна и седна при нас. Каза нещо от типа: „Лиза, изглеждаш все едно те е прегазила кола.“

Помня само, че се разтреперих и старата Лиза започна да се показва. После от устата ми излезе въпросът, който си бях задавала през последните няколко години: „Защо си такава... (тъът) сутрин?“

Столовата замръзна... новородената беше изругала. Преди да стана християнка бях ругала непрестанно, но като новоповярвала бях успяла да ругая само наум. Сега всичко беше излязло наяве и повечето съквартирантки не знаеха как да реагират. Но това момиче знаеше. Изправи се, посочи ме с пръст и заяви: „Знаех си! Знаех, че няма начин да си станала християнка. Просто беше прекалено лоша“, и бързо напусна смълчаната зала.

Започнах да се изправям, а сладката ми съквартирантка ме хвана за ръка и ме увери: „Тъкмо щях да кажа същото.“

Усмихнах се и се изправих; вече всички ме гледаха. Следващите ми думи бяха: „Дължа на всички ви извинение. Казах нещо съвсем неуместно.“

По-късно много от приятелките ми казаха, че в този момент разбрали, че наистина съм станала християнка. Разбирате ли, те не ме бяха чули да се моля под душа или да чета Библията на глас на покрива. Не ме бяха видели да ходя по коридорите нощем и да се моля за тях. В онзи ден за пръв

път ме видяха да се смирявам.

Не е ли възможно това да е състоянието – смирението, което е нужно да възприемем, за да покажем безвъзвратната си трансформация? Всички ние ще допускаме грешки, но не ни е позволено да си търсим оправдания. Когато знаем как да се справяме по-добре, го правим. А когато сгрешим, поемаме отговорност.

Чарлз Спърджън е казал:

Не може да проповядвате убеждение за грях, ако не сте го преживели. Не можете да проповядвате покаяние, ако не сте го вършили. Не можете да проповядвате вяра, ако не сте я прилагали. Истинската проповед е като артезиански кладенец – извира дълбоко от най-големите дълбини на душата. Ако Христос не е направил кладенец в нас, от нас няма да извира нищо.³

Много ми харесва този абзац. Истинското проповядване е като артезиански кладенец – извор на жива вода. От всеки от нас безпрепятствено трябва да тече милост.

Скъпи небесни Татко,

Хвани ме здраво за ръка и ме поведи към радикална житейска промяна. Искam всяка част от живота ми да бъде послание, което насочва останалите към Теб. Искam да ме познават по това, което защитавах, а не по това, на което се противопоставям. Повече няма да си търся оправдания за бъркотиите си. Изобличи ме в областите, които противоречат на работата ти в живота ми.

НЕПРЕКЛОННИ В СВЕТОСТТА

Светостта е съвършенството на всички други [Божии] качества. Силата Му е свята, милостта Му е свята, мъдростта Му е свята. Именно светостта повече от всяко друго качество Го прави достоен за хвала.

Джери Бриджис

Помня как на двадесет и няколко години прочетох книгата „Стремеж към светостта“. Всяка страница говореше на мой вътрешен неосъществен копнеж. Разбирах, че Бог е свят, но идеята аз да търся святост ми беше чужда. Когато осъзнах това, думите в дневника ми се промениха, както и центърът на хвалението, дори си избирах различни приятели. Не защото се смятах за по-добра от другите. Всъщност знаех, че съм по-слаба и много по-податлива на всякакви несвяти неща.

По тази причина положих големи усилия да пазя онова, което ми беше разкрито, така че Светият да се разкрие чрез мен. Винаги съм имала склонност към необузданост, но открих единствено, че този начин на живот беше бавна смърт. В противовес на това прекалено дълго време се държах потискащо обуздано, докато не се озовах оплетена в правила и съзнание колко важен е външният вид на нещата. Когато

родих първото си дете, изпитах дълбоко желание той да е едновременно свят и свободен – това значеше, че майка му трябваше да е преживяла същото.

Не се бойте! Приемането на идеята за светостта не добавя още един списък с правила, които да ни ограничават. Нищо подобно. Стремeжът към святост е нашето освобождение. Това е увереността, че в християнския живот има нещо повече от изповядване на светостта. Светостта е покана да влезем в Божията непобедима цялост. Шотландският теолог

◆

**Стремeжът
към святост
е нашето
освобождение**

Синклер Фъргюсън пише:

Божията святост означава, че Той е отделен от греха. Но святост в Бога означава още цялост. Божията святост е Неговата божественост. Това е Бог да е всичко, което означава да е Бог. Следователно да срещнем Бог в Неговата святост е да бъдем завладени и удивени от откритието, че Той е Бог, а не човек.¹

Бог е отделен от греха, но чрез Христос е на един дъх разстояние. Когато стоим в свялото Му присъствие получаваме откровение колко различен е от нас и същевременно осъзнаваме дълбоко в себе си колко силно ни обича. В много отношения изборът да ходим в святост е отговорът ни на подарената от Него святост. Той ни е облякъл в сияние – защо бихме се оваляли отново в калта? Обича ни Царят, който даде Сина Си, за да издигне главите ни над тъмнината, за да видим светлината Му. Защо някой от нас би предпочел да се върне в света на сенките?

Бог е свят и върши святи неща.

Божията святост, както и любовта Му, е твърда и непреклонна: непобедима, неопровержима, неразделна, непроницаема, постоянна, непоклатима и настояща.

Светостта Му е неизменна и привлекателна, защото тя е красива както в ужаса, така и в нежността.

Бог е свята светлина. Бог е свята любов. Бог е свят пояждащ огън.

Светостта не може да се отдели от съвършената Божия природа.

Бог е нашият свят Отец, Който царува в святост и внушава величествено, свято възхищение. Светостта Му е обявена в Стария и Новия завет:

Кой е подобен на Теб, ГОСПОДИ, между боговете? Кой е подобен на Теб, славен в святост, страхопочитаем, че да Те възпяват, правещ чудеса? (Изход 15:11)

И:

Кой няма да се бои от Теб, Господи, и няма да прослави името Ти? Защото само Ти си свят. Всички народи ще дойдат и ще се поклонят пред Теб, защото се изяха Твоите праведни дела (Откровение 15:4).

Какво е святост?

За да продължим с това неизменно Божие качество, първо трябва да го разберем. Думата *свят* се определя отчасти като „съвършен в доброта“ и „праведност“. Най-често святост се отнася за съвършена различност, поведение, което надминава и превъзхожда общоприетото човешко поведение. Понеже Бог е свят във всичко, което е, Той е свят във всичките си дела. Поведението на Святия е святост. Синоними на свят са *осветен, посветен, пречистен, отдаден, набожен и свещен*.

Понеже Бог е свят във всичко, което е, Той е свят във всичките си дела.

Както е казал Н. Т. Райт: „Хората често считат светостта за негативно качество – за липса на морален недостатък, но това е всъщност нещо положително, сияйно отражение, което се появява в човешкия характер, когато научим на практика какво означава да сме по Божия образ.“²

Това ми харесва. Научаваме се на святост, когато практически разберем какво означава да живеем като деца на Всевишния.

Бог е свят в благодат, свят в сила, свят във вяра, свят в любов, свят в истина, свят в знание и свят в преценката Си. Нашият Бог винаги е бил свят, свят е сега и винаги ще бъде свят. Но въпреки това кани нас, които не сме святи, които дори не се държим като святи хора, да бъдем святи. Това не е покана да се опитаме и провалим с човешките си умения и качества. Понеже сме Негови, ни е дадена божествената привилегия да участваме в святата Му природа.

Ето и обещанието, дадено във 2 Петрово 1:3-4:

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестие то чрез познаването на Този, Който ни е призвал чрез Своята слава и съвършенство, чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света.

Божествената Му сила ни е подарила всичко, което ни е нужно за благочестие и святост. Нищо не липсва. Имаме обещанието Му, че сме снабдени с всичко, което ни е нужно, за да практикуваме святост. Христос ни спечели обещанието и установи модела. Чарлз Спърджън пише: „Бог се вижда ясно в святост отколкото във всичко останало, освен в Личността на Господ Исус Христос, в чийто живот се повтаря светостта Му.“³

Исус беше изражение на светостта на Отец. Когато става дума за святост, Исус е едновременно наш модел и първосвещеник. Тъй като Той е едно с Отец, Исус вършеше и казваше само неща, които чу и видя от Своя свят Баща. Това е моделът за живота ни на поклонение.

Затова Павел ни пита:

И какво споразумение има между Божия храм и идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ.“ Затова, „излезте изсред тях и се отделете“, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“, и: „Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“, казва всемогъщият Господ (2 Коринтяни 6:16-18).

Отговорът на първия въпрос на Павел е: Никакво. Няма споразумение. В превода *Passion*, който ползва арамейския оригинал, въпросът се поставя така: „Какво приятелство има между Божия храм и демоните?“. Отговорът трябва да е съвсем лесен... никакво! По-нататък Павел ни учи:

И така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост в страх от Бога (2 Коринтяни 7:1).

Наскоро четох една много проникателна статия, която отправя предизвикателство към съвременното мислене на Уеслианската църква в светлината на мирогледа на основателя ѝ. Ето един откъс:

Християните в уеслианската/методистка традиция трябва изрично да откажат да избират между прошка (оправдание) и святост (освещаване), тъй като самият Уесли твърдо е поддържал идеята, че и двете неща са част от християнския живот. В последната си книга „Откриването на християнската святост: сърцето на уеслианската теология за святост“ Дайан Леклерк предполага, че през последните години уеслианците не са били много добри стопани на посланието за святост. Тя насочва вниманието към една криза – не как да се покаже и обясни светостта, а по-разрушителната криза на мълчанието „липсата на изрично изразяване на святост“. Накрая Леклерк открива, че „махалото явно се е залюляло от легализъм към песимизъм за победата над греха. Много от

студентите ми смятат, че грехът е неизбежен, всепроникващ и траен в християнския живот. За жалост, те сякаш не знаят, че има друг начин на живот.⁴

Когато прочетох това, надеждата ми се възроди. Светостта включва едновременно оправдание и освещаване, и съчетанието между двете носи цялостност.

Свят живот

Святост в делата ни

Търсете мир с всички и онова осветление, без което никой няма да види Господа, като внимавате да не би някой да не достигне до Божията благодат; да не би да поникне някой горчив корен, който да ви смуцава, така че мнозина да се осквернят от него; да не би някой да е блудник или безбожник, като Исав, който за едно ястие продаде първородството си (Евреи 12:14-16).

Борбата и съперничеството не подхранват светостта. Божието свято присъствие няма да пребъдва при липса на единство и при разделения. В светостта Си Той не може да благослови обидените и непростителните дори да копнее за това. Сексуалната неморалност във всяка форма ще ни изолира. И нека урокът, който Исав усвои на много висока цена, ни научи да ценим наследството повече от незабавното удовлетворяване на апетита ни.

Тъй като Бог е свят във всичко, Той ни приканва да сме святи във всичко, което правим.

Святост в мислите

И така, това казвам и заявявам в Господа: да не живеете вече така, както живеят езичниците – по своя суетен ум, помрачени в разума и отчуждени от Божия живот поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на тяхното сърце, които, изгубили всякакво чувство,

са се предали на разпътство, за да вършат не-наситно всякаква нечистота (Ефесяни 4:17-19).

Както разбрахме, безполезна е антоним на полезна. Умът ни разсъждава според това, което знае и е преживял и това може всъщност да попречи на промяната ни. Не можем да се върнем към поведенческите модели, които сме приели, когато бяхме чужди на Божия живот. Тогава умирахме, като се предавахме на идолопоклонство и разврат с надеждата да се почувстваме живи. Онези, чиито сетива са притъпени, трябва да потънат все по-дълбоко в тъмнината на сетивния свят. По-нататък Ефесяни ни насочва към Исус:

Но вие не така сте познали Христос; ако наистина сте Го чули и сте научени в Него, както е истината в Исус, че, що се отнася до предишното ви поведение, вие сте съблекли стария човек, който тлее в измамните страсти, и бивате обновявани в духа на своя ум, и сте облекли новия човек, създаден по образа на Бога в истинска правда и святост (Ефесяни 4:20-24).

Ето отново увещанието да отхвърлим старото си “аз”, неговия начин на живот и съпровождащите го страсти и да освободим място за новото ни истинско “аз”. Именно тази нова личност Святият Дух копнее да ни разкрие в истинска праведност (правилно положение) и истинска святост (начинът ни на живот в светлината на тази праведност). Н. Т. Райт потвърждава това в коментара си на писмата на Павел от затвора:

„Бивате обновявани в духа на своя ум“ (ст. 23): това е тайната. Ако сърцето е каквото трябва, е време умът ни да стане какъвто трябва. Тогава ще имате енергията и силата на волята да приведете и поведението си в съответствие. Край на старото, идва новото!⁵

А как обновяваме духа на своя ум? Хората винаги ми задават този въпрос, но не винаги получават отговора, който искат да чуят. Умовете ни се обновяват чрез покорство на

истината на Божието слово. Нека прочетем 1 Петрово, за да съберем контекст за тази истина.

Светостта е покорство

Затова, препашете се през слабините на вашите мисли, бъдете трезви и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде при явяването на Исус Христос. Като деца на послушанието не се съобразявайте с предишните страсти, които имахте във вашето незнание, а както е свят Този, който ви е призовал, така бъдете и вие святи в цялото си поведение, защото е писано: „Бъдете святи, понеже Аз съм свят“ (1 Петрово 1:13-16).

Докато изучавах този призив да приготвим умовете си за действие открих фразата „препашете се през слабините на вашите мисли“. Това е призив да обновим и въоръжим умовете си с Божието слово, за да може надеждата ни да е здраво вкоренена в силата на благодатта. Тази благодат носи едновременно откровение и желание да следваме Исус Христос.

Покорството ще изисква да изберем на какво и кого да се подчиним. Дали ще се покорим на страстите си или на Божието слово, което дава рамка на живота ни? Духът ни е готов, но плътта ни е слаба и е привикнала да съгрешава. Затова трябва целенасочено да изберем промяната към покорство на всяко ниво. Когато четем Словото се молим Святият Дух да разкрие всички области на конформизъм и компромис, които търпим поради навик или невежество.

—◆—
**Бог е свят...ние
се държим свято.**

Щом разберем, започваме да вършим.

Споделям това, за да ви насърча. Рядко ми се иска да се покорявам. Подчинявам се, защото избирам да почета Бога.

Увещанието тук е, че както Онзи, Който ни е призовал, е свят, така и ние трябва да сме святи в поведението си. Трябва да сме святи във всичко, което вършим. Това означава, че начинът на живот, който показваме пред останалите, трябва да отразява покорството ни пред един невидим Бог.

Бог е свят... ние се държим свято.

Тъй като сте очистили душите си чрез послушание на истината за нелицемерно братолюбие, любете се един друг горещо, с чисто сърце, тъй като се новородихте не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и трае (до века) (1 Петрово 1:22-23).

Покорството пред истината пречиства душите ни. Това пречистване става чрез дела, а не само чрез слушане. Спасени сме чрез жертвата на безгрешното Агне и умовете ни се обновяват от Словото, а душите ни се пречистват чрез покоряване на истината. Това е прогресия.

Когато се подчиняваме на истината, сърцата ни се пречистват, за да можем да се обичаме помежду си дълбоко. Любовта не може да навлезе по-надълбоко от мястото, което е оставено в сърцето за нея. Пребъдването в Божието слово увеличава дълбочината и капацитета за истинска любов. Сърце, което се противи на истината, може да обича само повърхностно. Христос е това нетленно семе и твърдят ни Крайъгълен камък на истината. Любовта е невъзможна извън истината.

Вечното, нетленно семе на Божието слово трае завинаги. Стремещът към святост дори не е възможен извън Божието слово. Този стремеж не подлежи на тълкуване. Когато Словото работи в нас, ние обичаме и даваме плод, който остава, защото е свят и истински. Ще има моменти, когато покорството пред истината ще ни се струва като смърт в този свят. Но не забравяй-

Пребъдването в
Божието слово
увеличава
дълбочината и
капацитета за
истинска любов.

те, приятели, че дните ни на земята са пара. Ще се събудим и ще открием истинския си живот в следващия.

Светостта е връзката ни с вечната гледна точка.

Светостта е белегът, че не сме от този свят.

Тези стихове ни връщат към Крайъгълния камък и какво означава да сме част от живия Камък и свят народ.

Светостта изгражда живот, който почита Бога

И така, като отхвърлите всяка злоба, всяко лукавство, лицемерие, завист и всяко одумване, пожелавайте като новородени деца чистото мляко на словото, за да пораснете чрез него към спасение, ако наистина сте опитали, че Господ е благ (1 Петрово 2:1-3).

Спасението е безплатен дар (не можем да го заслужим), в който растем всеки ден. Все едно на всеки от нас е дадена празна къща. Ние сме в къщата (спасени), но е нужна покъщнина, за да живеем удобно и да каним гости. Когато опитваме Божията добрина, ставаме по-добри. И Петър казва:

Добре дошли при живия Камък, изворът на живот. Работниците го погледнаха и го захвърлиха; Бог го постави на почетно място (1 Петрово 2:4, букв. прев. Message).

Святост означава да контролираме телата си

Понеже това е Божията воля – вашето осветение; да се въздържате от блудство; всеки от вас да знае как да спечели своя съсъд в святост и почит, не в страстна похот, както езичниците, които не познават Бога; и никой да не претърпява и да не ощетява брат си в това нещо, защото за всичко това ще отмъсти Господ, както

и предварително ви предупредихме и уверихме. Защото Бог не ни е призовавал за нечистота, а за освещение. Затова, който отхвърля това, отхвърля не човек, а Бога, Който ви дава и Святия Си Дух (1 Солунци 4:3-8).

Божията воля е не само да сме спасени, но и осветени. Когато познаваме Бога, позволяваме на Словото Му да управлява живота ни и не живеем според миналите си навици или под диктата на културата ни. Солунците са живели в крайно развратна култура: любовници, ритуален секс, катамити и проститутки били норма. За да останат непоклатими в условията на вилнеещия грях, вярващите трябвало да бъдат пример за благочестие и посветеност към Бога и един към друг. Павел не търси оправдания за солунците, свързани с културата им, той вярва, че Божията благодат е достатъчно силна, за да ходят в святост.

Някой постоянно ни гледа. Начинът ни на живот показва в какво вярваме. Ако животът ни става причина някой да се препъне и съгреша, Бог ще се изправи в негова защита.

Във 2 Тимотей се казва:

А в един голям дом съдовете не са само златни и сребърни, но и дървени, и пръстени; и едни са за почтена употреба, а други за непочтена. Обаче ако някой очисти себе си от тези, той ще бъде съд за почтена употреба, осветен, полезен на стопанина, приготвен за всяко добро дело. Избягвай младежките страсти и заедно с тези, които призовават Господа от чисто сърце, се стреми към правдата, вярата, любовта, мира (2:20-22).

Ние сме в къщата. Защо тогава не свършим нещо полезно и ценно за Господаря на дома?

Толкова много области от живота ми изискваха дълъг подготвителен процес. Например отне ми много време преди да мога да говоря за брака. В тази и други области не бях готова, още не бях полезна за целите на Господаря си. В тези

сфери върху мен още се работеше и не бях готова за дела. Единствената награда, която получих, беше, когато бях на 10 години – за най-добро развитие. Това е в общи линии истори-

ята на живота ми. В повечето случаи забравяме, че подобряването и развитието е победа.

Не е достатъчно
просто да побегнем.

Трябва да се
отправим нанякъде.

В сърцето си нося желание да видя цяло поколение младежи да се подготвят по-бързо. Това означава, че трябва да избягат от младежките си страсти. Да избя-

гат значи да побягнат ужасени. Да оставят в праха похотта, гордостта, желанието да се сравняват с останалите и състезателния дух. Не е достатъчно просто да побегнем. Трябва да се отправим нанякъде. Време е да побегнем към непоклатима праведност, вяра, любов и мир. Искам младите мъже и жени да се смятат за част от онези, които призовават Господа с чисти сърца. Искам името на Господа да бъде крепост за всяко поколение и името Му да е свято.

Святост означава да се приближим към Господа при Неговите условия, а не при нашите. Нашето общество е възприело практиката да използва Божията благодат като разрешение да съгрешава. В еврейския закон има едновременно морален кодекс и добри практики. Целта на завета на благодатта никога не е била да обезсили моралния кодекс. Светостта и любовта държат стандарта в етичния кодекс висок. В Новия завет прелюбодейството започва, когато пожелаеш жена в сърцето си; в Стария завет грехът не е съществувал, докато не се е изявял чрез прелюбодейство. Отново се обръщам към мъдростта на Н. Т. Райт, за поглед към нашето съвремие:

Съвременният ни свят е превърнал сексуалното желание, предпочитания и практики в морал, общодостъпен за всички, при който единственото правило е, че на хората трябва да се позволи да изразяват каквито и желания възникнат или бъдат събудени в тях. За Павел, както и за всички евреи и ранно-християнски учители, които са обяснявали моралното поведение, това е все едно да кажем, че трябва да позволим

на кон или магаре, необяздени и неопитомени, да бягат и скачат във всички посоки и да заплашват живота на ездача и публиката без да вършат никаква смислена работа. Сексуалността е хубав дар на мъдър създател, но като всички такива дарове се дава с цел; само в свят, където единствената цел е постигане на лично удовлетворение, някой може да предположи, че няма да е нужен тежък труд, за да се обуздаят и обучат силни желания като сексуалното.⁶

Постигането на лично удовлетворение никога не бива да е цел за онези, които следват Христос. Не можем да позволим апетитите ни и сексуалните ни желания да бъдат наш господар. Исус беше изцяло човек и беше изкушаван също като нас. Това означава, че имаше качествата да изпита същите копнежи, с които се борим и ние. Но въпреки това беше безгрешен. Както и да изглежда изкушението в живота ви, Исус го е победил, за да не може този грях да властва над вас. Не казвам, че ще е лесно да победите изкушението. Ще бъде трудно, но свободата си струва да се борим.

Святост означава да говорим истината

Просто помнете, когато невярващият свят ви мрази, първо са намразили Мен. Ако се бяхте заклели във вярност на света, щяха да ви обичат и приемат като свои. Но понеже не подкрепяте ценностите на този свят, ще ви мразят. Аз съм ви избрал и съм ви взел от света, за да бъдете Мои (Йоан 15:18-19, букв. прев. ТРТ).

Трябва да обявяваме истината дори да се намираме сред пълен хаос. Ще бъдем мразени, ако изберем да подкрепяме вечните ценности. Да сме Божии светии не означава, че хората винаги ще са доволни от нещата, които казваме. Исус повтаря съвета Си да помним и в следващия стих:

Затова помнете какво ви учих, че слугата не е по-висшестоящ от господаря си. И понеже преследвах Мен, ще преследват и вас. И ако се

подчиниха на Моето поучение, ще се подчинят и на вашето. Ще се отнасят така към вас, защото сте Мои, а те не познават Онзи, който ме изпрати (ст.20-21, букв. прев. ТРТ).

Обещават ни се гонения, а не популярност. Популярност се печели като се съобразяваме с това, което казва светът. Като казваме, че истината е субективна и Библията е старомодна отживелица. Популярно е да се казва, че Исус разбира болката ви и не е популярно да се говори, че Той може да ви даде сили по-скоро да вървите с накуцване, отколкото да се облягате на собствените си разбирания. Не е популярно да се казва, че Божието слово е крайният ни авторитет в живота. Или да се казва, че Той е Бог, Който не се променя, макар реакциите ни към греха да се променят.

Ако не бях дошъл да се разкрия на невярващия свят, те нямаше да почувстват вина за грехата си, но сега грехът им остава непокрит (Йоан 15:22, букв. прев. ТРТ).

Не премахвайте вината като превръщате греха в нещо нормално и го оправдавате; трябва да стигнем до корените на въпроса и да отстраним източника на вината и срама – разделените сърца.

Като Христови последователи не можем никога да одобрим отрязването на ръцете на крадци, убиването на прелюбодейци или смъртно наказание за кръвосмесителите или изнасилвачите. Целта ни не е да прилагаме закона, а да посочим пътя към Исус. В Христос всички грехове са простени и не трябва да заемаме позиция на съдии. Но да обичаш някого не означава да одобряваш прегрешенията му (алчност, идолопоклонство, гадателство или неморалност). Означава да признаем ценността им като хора и да изговорим светлина в бъдещето им.

Никой от нас не е безгрешен, но това откровение не означава, че грешното става правилно. Нека се върнем на сцената, в която Исус попита жената, обвинена в прелюбодеяство,

дали е останал някой да я обвини:

И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече (Йоан 8:11).

Исус не се ограничи само с милостта на прошката („И Аз не те осъждам“), Той добави покаяние и благодат („иди си и отсега не съгрешавай вече“). Той не одобри прелюбодейството й. Не каза: „Не се тревожи, мила. Всичките ти бъдещи грехове са простени.“ (Макар и това да беше вярно.) Не каза: „Разбирам, че и ти имаш нужди.“ Каза: „Остави живота си в сенките и ходи в Моята светлина.“

Вместо да напуснем
тъмнината заради
светлината, ние
често променяме
гледната си точка и
наричаме тъмнината
светлина.

Тогава Исус пак им говори, като казваше: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, а ще има светлината на живота (Йоан 8:12).

Вместо да напуснем тъмнината заради светлината, ние често променяме гледната си точка и наричаме тъмнината светлина. Нека проявяваме съпричастие, което дава възможност на останалите да живеят свободно. Нека поканим хората да оставят зад гърба си тъмнината на миналото и да последват Исус в Неговата светлина. Но това е един от онези разговори, които се водят най-добре лично, а не в социалните медии, поради което ви говоря очи в очи.

Не давайте свято нещо на кучетата, нито хвърляйте бисерите си пред свинете, да не би да ги стъпчат с краката си и да се обърнат да ви разкъсат (Матей 7:6).

Самата аз нямаше да имам референтна рамка за идеята

на светостта, ако не бях започнала да изучавам Писанията. Божието слово извън контекста на любящия ни Баща звучи строго. Не искам да ви казвам какво да мислите. Вече има прекалено много хора, които го правят. Искam сами да помислите и да слушате. Затова ви моля да изучите тези пасажии от Писанието и чистосърдечно повтарям думите на Исусовата молитва за нас:

Аз им предадох Твоето слово; и светът ги намрази, защото те не са от света, както и Аз не съм от него. Не се моля да ги вземеш от света, а да ги пазиш от лукавия. Те не са от света, както и Аз не съм от света. Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина. Както Ти прати Мен в света, така и Аз пратих тях в света. И за тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината (Йоан 17:14-19).

*Скъпи небесни Татко,
Освети ме със Словото Си и ме направи свят в истина. Дай ми сили да оставя зад гърба си света на сенките. Искam да живея и обичам в светлината на Твоето водителство. Да бъде свят във всичко, което правя, за да може другите да знаят, че Ти принадлежа.*

АЗ СЪМ АДАМАНТ

*Тяло от адамант и душа от огън
Опасностите не го плашат, а работата не го
изморява.*

Самуел Джонсън

За да ви разкажа как започна пътуването ми към адаманта, ще се върна назад с повече от 10 години.

Всичко започна с труден телефонен разговор с редакторката на свободна практика, която издателят беше наел да работи с мен по една от книгите ми. Двете бяхме прегледали съдържанието и тона на книгата. За жалост, вече не разпознавах гласа си в главите, които беше редактирала. Поради липсата ми на увереност бях позволила да ме избута до стената. Осъзнах, че няма накъде повече да отида и да остана покорна към онова, което ми беше казано да напиша.

Знаех, че тази книга е послание и мандат, които Бог ми беше поверил и, в края на краищата, аз щях да отговарям за управлението му. Защото книгите са много повече от набор думи върху страницата. Те носят в себе си ритъма или тона и позицията на автора. Вярвам, че как четете или чувате книга е също толкова важно, колкото и какво четете. Ако правилни-

те неща се кажат по грешния начин, идеята няма да стигне до читателя.

По някаква причина, тази редакторка беше придала гняв на тона ми и авторитарност на позицията. Това не беше отношението, което исках да проявя. Що се касае до повечето теми, аз съм просто човек, който изучава Писанието и иска да инициира обсъждане в някаква общност. Предпочитам да говоря като сестра, майка, а вече и като баба, макар силно да се надявам да ми окажете огромната чест да ме наричате приятел докато четете тези страници.

Редакторката ми не беше съгласна с този подход. Тя беше силна, талантлива жена със силни убеждения. Многократно бях правила намеци, но не бях чула. По време на този разговор спрях с намеците. Джон дочу как изразих ясно позицията си и минах през редактираното от нея съдържание дума по дума и изречение по изречение.

Затворих и въздъхнах тежко. Бях напълно изтощена от разговора. Работех по книгата в трапезарията срещу офиса на Джон.

„Труден разговор?“, предположи Джон.

„Да“, признах аз.

„Нещата ще се случат ли?“, попита той.

„Не знам“, отвърнах искрено.

Джон знаеше, че в предишните ни обсъждания с нея бях отстъпвала доста.

„Ами, този път звучеше много твърда... като адамант.“ Джон изрече думата като вот на доверие.

Кимнах.

После изведнъж сякаш думата, която избра, запали нещо заспало дълбоко в мен.

Изправих се и потвърдих думите му. „Аз съм непреклонна!“

После, за да приближа това изявление, влязох в офиса на Джон и повторих: „Аз съм адамант!“.

Джон кимна в знак на съгласие. „Добре, тогава се хващай за работа.“

В мен влезе живот.

Върнах се на компютъра, прегледах главите, по които вече бях отстъпила и ги преработих. Възвърнах гласа си в книгата. Почувствах как огънят на Божието видение за книгата се засили. Докато работех все едно думите изпитаха изпод пръстите ми.

По-късно следобед дойде асистентката ми с някакъв пакет.

„Получи необичаен подарък“, каза тя и го постави на масата. Застана отстрани и зачака да види реакцията ми, когато го отворя.

Беше черна продълговата кутия, украсена със златни резбовани детайли в ъглите. Когато я отворих, видях декоративен прозрачен глобус да виси от капака. Вътрешността на кутията беше облечена със златно кадифе и в нея имаше един-единствен лист хартия. Хартия е неточно казано. Беше опалесцентен лист пергамент. Надписът беше с шрифт, какъвто се използва за сватбена покана или сертификат за заслуги. Носеше дата 12 декември 2005 г. и в горния край се виждаше думата диамант, точно над обръщението: „Мой Адамант, моя най-скъпа Лиза, мой Адамант.“

Потръпнах. Не ми убегна фактът, че преди няколко часа бях се нарекла със същото название. Съсредоточено седнах, с дълбокото съзнание, че държа в ръце необикновено писмо. Поех си дълбоко дъх, издишах и започнах да чета.

В ръцете си държах стихотворение, което изговаряше силата на Божията любов върху живота ми. Във всяко изречение беше вплетено „Аз съм“. Беше дълго страница и в него пет пъти се повтаряше думата адамант. Думите бяха достатъчно лични, за да почувствам, че Отец ме е забелязал. В края на страницата нямаше име. Обърнах листа. Нищо.

„От кого е?“, попитах.

„Не знаем“, отговори асистентката ми. „Дойде опаковано с обикновена хартия без адрес на подателя.“

Почувствах смирение, че някой беше послушал Бога и беше отделил време да напише тези думи за мен, някой, който не знаеше, че си задавам въпроси и се мъча да напиша книга. Бог да го благослови. Приех подаръка като знак и

потвърждение, че не трябва да се отклонявам от поетия курс по отношение на ръкописа, че трябва да пиша без страх и да кажа на сестрите си, че Бог ни е създал да бъдем отговор и решение в свят, изпълнен с проблеми.

Бог ни е създал
да бъдем отговор
и решение в
свят, изпълнен с
проблеми.

Така и не научих кой е изпратил пакета. Но въпреки това запазих кутията и писмото върху сандъче на бюрото си. Беше спомен за един повратен момент. Думите отбелязаха мига, в който реших да съм адамант – непреклонна, непобедима и непоклатима за нещата, които Бог ми говореше и начина, по който ми ги казваше. В бъдеще щях да запазя

властта си и да не правя компромиси.

През следващата година слагах писма в кутията. (Помните ли ги?) Това основно бяха свидетелства на млади момичета и жени, докоснати от книгата. Кутията не беше голяма и бързо се напълни. После остана затворена и събира прах повече от 10 години.

Диаманти

Наскоро започнах да виждам навсякъде диаманти. Те сякаш бяха свързващо звено, което преминаваше през много от конференциите, на които говорих през годината. Честно казано, бях забравила за връзката между диамантите и адаманта. Предвид състоянието на света ни, поддържах мнението, че поставянето на идеята за диамантите като център ще е прекалено крещящо и малко повърхностно.

Но в един момент пак се оказах на „диамантена“ конференция. Леко раздразнена си почивах между сесиите в хотелската си стая и се оплаквах наум от темата, когато чух в духа си: „Някога ти хареса, че те нарекох мой диамант, мой адамант.“

Смаяно си припомних стихотворението. Седнах и отворих Библията на айпада си. Започнах да търся препратки към диаманти или камъни. Когато се натъкнах на следния цитат във 2 Петрово 2 знаех, че Бог ме води на лов за съкровища:

„Добре дошли при живия Камък, изворът на живот“ (стих 4, букв. прев. Message).

За една седмица бях намерила цитати в древни текстове, които говореха за думата *адамант*. Имаше един особено интересен ръкопис, написан през 17 в. Говореше за Езекиил 3 и в него се казваше как Бог направил лицето на Човешкия Син като адамант, както бил обещал на Езекиил.

Усмихнах се при споменаването на нашия Христос, който „направи лицето Си като кремък“ (адамант) и умря, за да можем ние да живеем.

По-нататък авторът описваше адаманта с понятия, с които вече се запознахме. Адамантът е най-твърдият камък: огънят не може да го изгори, горещината не може да проникне през обвивката му, чук не може да разбие връзките в него, силата на много води не може да го разтвори. Адамантът не се свива, не се страхува и не променя цвета си. Адамантът не се променя. И в заключение се казваше: „Чистата съвест ще направи християнина като адамант, ще го направи непобедим и неизменен.“¹

Предстои ни да се разделим и усещам, че е добре да споделя част от стихотворението, което получих, защото не се съмнявам, че съдържа обещания, които трябва да се споделят. Всеки стих е личен и уникален призив към всеки от нас.

Мой адамант,
усмихвам се, когато мисля за теб.
Чуваш и познаваш добре гласа Ми.
Усмиваш се на величието Ми.
Как казвам, че си силен.
Наистина, мой адамант.
Мога ли да изменя сърцето ти?
Обичам те силно.
Говоря ти с нежност.
Както съм аз, така си и ти. Движа се.
Оставяш отпечатък в сърцето Ми.
Почитай ме с красивата си усмивка и силно сърце.
Мой адамант.

Усмийте се, прекрасни мои. Вие сте оставили отпечатък върху сърцето Му и думите Му са изговорени с нежност и доброта. Почитайте Го, смели хора, със

Вие сте оставили
отпечатък върху
сърцето Му

силата на сърцата си и през целия си живот. Разкажете на останалите за непобедимата Му любов. Почитайте ръката Му в живота си с царската власт на Словото Му и помазанието на Святия Му Дух.

Ако продължим с поезия, позволете ми да перифразирам и персонализирам редовете на Самуел Джонсън, които цитирах в началото на тази глава. Скъпи Христови деца:

Вие имате тяло от адамант
и душа от огън.
Опасностите не бива да ви плашат,
Защото трудностите ви издигат по-високо.

Тялото ни от адамант е прозрачно, искрящо, магнетично, обвито в светлина, но твърдо като диамант. Обвити сме в неразрушимото Христово дело. Христовият Дух живее в нас, както ние живеем в Христос, нашия Адамант.

Сега нека поговорим за душата от огън:

Йоан отговори на всички, като каза: Аз ви кръщавам с вода, но идва Онзи, който е по-силен от мен, на когото не съм достоен да развържа ремъка на сандалите Му. Той ще ви кръсти със Святия Дух и огън (Лука 3:16).

Ние сме кръстени в Святия Дух и със свят огън. Йоановото кръщение е външно и предхожда онова, което Исус ще изработи вътре в нас. Когато се новородихме, безжизнените ни сърца се задвижиха от огнения блясък на вечната Му любов. Нашият Бог – святият огън, изгаря плявата на сянката, която ще отслаби изразяването на любовта Му към и чрез нас. Огънят Му ни заобикаля отвсякъде.

Захария 2:5 казва: „И Аз, заявява ГОСПОД, ще му бъде огнена стена наоколо и ще бъде за слава сред него“. Певото

дът *Message* представя този огън като Божието сияйно присъствие вътре в нас. Вярвам, че в този стих се говори както за Ерусалим, така и за Сион, Църквата. Както Бог е Бог на Израел, така е и наш. Ние също сме оградени от Божието огнено, защитно присъствие. Давид говори за множеството ангели в Псалм 104:4: „който прави ангелите Си ветрове и служителите Си – пламтящ огън“.

В Захария 13 огънят е средство за пречистване:

И ще прекарам третата част през огън и ще ги пречистя, както се пречиства среброто, и ще ги изпитам, както се изпитва златото. Те ще призват името Ми и Аз ще им отговоря; ще кажа: Мой народ са! – и те ще кажат: ГОСПОД е наш Бог (ст. 9).

В огъня призоваваме името Му и Той отговаря. Именно там ни нарича Свои и осъзнаваме, че Бог е личното ни спасение.

В Битие 15:17 нашият баща във вярата, Авраам, гледаше димящата пещ и огнения пламък, който премина между парчетата от жертвеното животно. Нашият Бог не иска жертвоприношения от телета, кози, овни и птици. Той иска да предадем сърцата си на огъня на светостта Му.

Второ Тимотей 1:6 сравнява дарбата, която Бог дава в живота ни, с пламък, който трябва да се разпалва. Духайте му с ветрило, пейте, танцувайте, четете. Молете се, общувайте с други вярващи, свидетелствайте. Влезте

в група за изучаване на Библията. Намерете си наставник. Почивайте, спирайте за кратко и размишлявайте. Но никога не пренебрегвайте дарбата в живота си. Тя е по-скъпоценна от диамант. Грижете се за нея по-внимателно, отколкото за градина. Отделяйте ѝ време и не я пренебрегвайте.

Следващият ред от персонализираното стихотворение гласи „Опасностите не бива да ви плашат“. Ние сме защи-

Никога не
пренебрегвайте
дарбата в живота си

тени отвън и пречистени отвътре. При това наше състояние и положение как е възможно нещо да ни изплаши истински? Да, можем да очакваме да се стреснем или да ни хванат неподготвени, но ако живеем с това съзнание, уплахата или страхът ще бъдат само преходни фази, а не начин на живот.

И последният ред: „Защото трудностите ви издигат по-високо“. Ще го илюстрирам с история, която ми разказа един нов приятел.

Ако не сте знаели досега, трябва да го разберете: много обичам ... кафе. Всъщност съм запалена по еспресото. Вярвам, че тъмната му съблазън е вплетена дълбоко в италианските ми гени!

Знаете ли, че Бог може да използва нещо, което обичате, за да ви предаде някакво съобщение? Дори да не сте фенове на кафеената напитка във всичките й омагьосващи разновидности смятам, че този разказ е за вас.

Наскоро бях отседнала в хотел в центъра на Амарило, Тексас. Бях лектор на женска конференция и щях да оста на за службите през уикенда. Когато се регистрирам в хотел питам за най-близкото кафене. За моя радост разбрах, че на няколко пресечки има изключително заведение... *Palace Coffee Company*, носител на много награди.

Бях пристигнала прекалено късно в петък вечер, за да отида, но след като чух възторжените отзиви си нагласих алармата за час по-рано от необходимото за събота сутрин. Щом айфонът ми зазвъня, скочих от леглото, измих си зъбите, бързо облякох дрехите, които си бях приготвила, сложих си верните слънчеви очила и тръгнах към въпросното чудно място.

Слабо е да се каже, че бях развълнувана. Мястото имаше готино тексаско, хипстърско излъчване, което ми харесва, като се има предвид, че бях родила един син и бях наследила една снаха от великия Щат на самотната звезда. Хвърлих един поглед на менюто с напитките и направо ми се зави свят.

Когато ми дойде редът се наведох над барплота (а може и да съм хванала ръцете на продавачката) и казах на милото

момиче „Кажете ми всичко за специалистите“.

„Имаме капучино с микропяна.“

„Чудесно.“ Нямах идея какво е това, затова продължих с въпросите: „Какво още?“

„Имаме лавандулово лате, което ми е любимо“, предложи тя.

„Добре“, кимнах в потвърждение на предпочитанията ѝ. „Друго?“, попитах като се опитвах да обуздая нарастващото вълнение.

„Имаме и лате със смокини и мед.“

„Перфектно!“ отговорих, като устоях на силното желание да я прегърна. „Искам и от трите. Да започнем с капучиното и после да преминем към латето, но ще ги платя още сега.“ Казах си името, платих и отидох в края на барплота.

Това, което се случи после, ме хвана неподготвена. Не знам дали човекът е стоял в сяпото ми петно или съм била толкова увлечена в „питейно блаженство“, че не съм го забелязала. Чух мъжки глас да пита: „От тук ли сте?“

Обърнах се и видях белококс, белообраз, красив господин, с вид на учен, който ме беше заговорил. „Не. Току-що чух за това кафене“, измърморих. Опитвам се да избягвам разговорите преди приема на кофеин.

„Аз току-що се преместих“, продължи той.

Вече държах в ръка капучиното с микропяна и отивах към канелата и нерафинираната захар.

„Откъде сте?“, попита той.

„От Колорадо“, отговорих, докато си разбърквах напитката.

„Какво ви води насам?“

„Лектор съм на женска конференция, където са събрани няколко хиляди жени.“ После започнах да обяснявам как са отворили събитието за общността.

„Защо не го отразяваме?“

Объркана от въпроса му попитах „Не знам. Кой сте вие?“

„Аз съм новият главен редактор на местния вестник. Не искате ли да седнете при мен? Моля, заповядайте.“

За миг изпитах паника. Щях да давам интервю преди да наляя кофеин в кръвоносната си система ли? Поех си дъл-

боко дъх. В очите му имаше доброта, затова седнах. Отпих малки глътки докато той ме засипваше с въпроси.

„Каква е тази конференция? Къде се провежда?“

Определено имах впечатление, че търси нещо в думите ми.

Обясних, че темата на конференцията е взета от една от книгите ми („Лъвице, издигни се!“) и съм поканена да служа. Попитахме барманката, която знаеше всичко, какъв беше адресът на църквата.

„Чели ли сте статията за разкопките на катакомбите?“

Уверих го, че не съм.

Новият ми приятел обясни, че тези разкопки на катакомби в Рим разкрили фрески, които показвали сцени от ранния период на Църквата. Слушах и пиех капучино. Някои от фреските ясно изобразявали жени, включително Прискила, които служели редом до мъжете.² Кимнах, зарадвана от нещата, които споделяше. После изведнъж нещо се промени. Той се облегна назад, погледна ме докато си пиех латето и посочи. „Вие сте една от тези жени!“, заяви.

Думите му някак удариха заспалото ми сърце и отекнаха в цялото ми същество. Изведнъж се събудих напълно. Не съм сигурна дали той осъзна ефекта, който думите му имаха върху мен. Преди да разбере какво правя си разменяхме телефони и адреси и той ми изпращаше статията.

После се извини: „Не мога да дойда довечера, но ще изпратя репортер да отрази службата ви и ще дойда утре сутринта.“

Взех си следващото лате и отново седнах. Слушах мъжа докато споделяше неща от миналото си и това-онова за се-

Приятели мои,
в момента Бог
изтъргулва настрана
камъните, които
възпрепятстват
пълното ви
възкресение

мейството си. И аз споделих малко за себе си и не след дълго стана време да се връщам в хотела и да се приготвям за конференцията. Докато вървях си мислех: „Какво стана току-що?“

По-късно осъзнах, че онова, което мъжът ми каза, не беше само за мен. Бог искаше то да

се обяви пред едно поколение жени, които са били погребани в лабиринта от подземни стаи на живота.

Приятели мои, в момента Бог изтъркулва настрани камъните, които възпрепятстват пълното ви възкресение. Той разчиства развалините и отломките. А всички онези счупени части, които сте си мислели, че са разпилени или изгубени? Издигнете глави, прекрасни мои и погледнете – Той ги е използвал, за да изработи мозайката на живота ви. Били сте толкова заети да гледате бъркотията, че сте пропуснали надписа, който Бог развява в живота ви. „Вие сте една от тези жени!“

И на кого ще Ме уподобите, че да му бъде равен? - казва Святият - Вдигнете очите си нагоре и вижте: Кой е създал тези звезди? Извежда множеството им под брой, вика всичките по име. Поради величието на силата Му и понеже е мощен във власт, нито едно не липсва (Исая 40:25-26).

Нищо не липсва, нищо не е похабено, нито едно парче не е изгубено. Още една страница от историята е погребана под толкова слоеве прах, пръст и натрошени камъни.

Когато прочетох статията сама, видях мозайка с облечена в роба жена, с ръце отворени за благословение и приветствие.

Забравете за момент гробокопачите. Отблъснете мислите за всички онези, които са трупали пръст, отломки и развалини в опит да ви погребат живи. Обърнете им гръб и се запитайте: „Какво иска врагът да погребее в живота ми?“

Семето може да е под формата на надежда, мечта, сън, молитва, обещание и дори сълзи. Семето може да е извън погледа ви, но дори за миг не си мислете, че Бог го е забравил.

Онова, което сеем, не оживява, ако преди това не умре (1 Коринтяни 15:36). Трудностите са нашата подготовка.

Историята за Божиите дъщери е била погребана по много начини, на много места, както е била омърсена и размътена

АДАМАНТ

историята за красивата Христова Невяста. Но все пак помнете, прекрасни мои, че всичко скрито един ден ще се разкрие. Както при разкопките на катакомбите, историята на невястата отново излиза на светло.

Ние сме тези жени.

Ние сме Неговата Невяста.

Неговите диаманти.

Неговото безценно съкровище.

Той е нашият Адамант, нашата Котва, нашата Истина.

Той е Канарата, която ни следва през всяка пустиня.

Издигнете живота си и почитайте Канарата, от която сте изсечени. Живейте в почит към непоклатимия, непобедим, непроницаем, непреклонен Крайъгълен Камък, който копнее да ви порази с любящата Си вяност. Бъдете Му верни в тази вселена от мнения, защото сте белязани за вечния свят.

Приложение 1

**ДОПЪЛНИТЕЛНИ ЦИТАТИ ОТ
БИБЛИЯТА КЪМ ГЛАВА 6**

Да не си правиш кумир или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам вина на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди (Изход 20:4-6).

И ако презрете наредбите Ми, и ако душата ви се погнуса от законите Ми, така че да не изпълнявате всичките Ми заповеди, и нарушите завета Ми, тогава, ето какво ще ви направя: ще изпратя върху вас ужас, изтощение и треска, от които ще угаснат очите ви и ще се стопи душата ви; и ще сеете семето си напразно, защото враговете ви ще го ядат. Ще насоча лицето Си против вас и ще бъдете избити пред враговете си; онези, които ви мразят, ще владеят над вас и ще бягате, когато никой не ви гони (Левит 26:15-17).

Тогава гледачът Ииуй, синът на Ананий, излезе да го посрещне и каза на цар Йосафат: На

безбожния ли помагаш и тези, които мразят ГОСПОДА, ли обичаш? Затова върху теб има гняв от ГОСПОДА. Но в теб се намериха добри неща, защото ти премахна ашерите от земята и насочи сърцето си да търсиш Бога (2 Летописи 19:2-3).

Защото Ти не си Бог, който се радва на безбожието, никой зъл не живее със Теб. Горделивите няма да устоят пред очите Ти, Ти мразиш всички, които вършат грях. Ще погубиш онези, които говорят лъжа. ГОСПОД се гнуса от човек кръвожаден и измамен. Аз обаче с Твоята изобилна милост ще вляза в дома Ти, със страхопочитание към Теб ще се поклоня към светия Ти храм (Псалм 5:4-7).

Голяма е славата му чрез Твоето спасение; величие и великолепие си положил на него. Защото си го поставил за благословения завинаги, развеселил си го с радост чрез присъствието Си. Защото царят се уповава на ГОСПОДА и чрез милостта на Всевишния няма да се поклати. Ръката Ти ще намери всички Твои врагове, десницата Ти ще намери онези, които Те мразят (Псалм 21:5-8).

Мразете злото, вие, които любите ГОСПОДА! Той пази душите на светиите Си, избавя ги от ръката на безбожните. Светлина се сее за праведния и веселие – за правите по сърце. Веселете се в ГОСПОДА, вие, праведни, и възхвалявайте паметта на Неговата святост! (Псалм 97:10-12).

Въздържах краката си от всеки лош път, за да пазя словото Ти. Не се отклоних от Твоите присъди, защото Ти, Ти си ме поучавал. Колко са

сладки за небцето ми Твоите думи, повече от мед в устата ми! От Твоите правила получавам разум, затова мразя всеки лъжлив път (Псалм 119:101-4).

Радвам се на словото Ти като един, който намира голяма плячка. Мразя и се отвращавам от лъжата, а обичам закона Ти (Псалм 119:162-3).

Защото те говорят против Теб безбожно и враговете Ти вземат Името Ти напразно. Да не мразя ли, ГОСПОДИ, онези, които мразят Теб? Да не се ли отвращавам от онези, които се надигат против Теб? Мразя ги с крайна омраза, станаха ми врагове (Псалм 139:20-22).

Правдата пази ходещия непорочно, а беззаконие то събаря грешните (Притчи 13:6).

Който не е с Мен, той е против Мен; и който не събира с Мен, разпилява. (Матей 12:30).

Но на вас, които слушате, казвам: Любете неприятелите си; правете добро на тези, които ви мразят (Лука 6:27).

А големи множества вървяха заедно с Него; и Той се обърна и им каза: Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик (Лука 14:25-26).

И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик (Лука 14:33).

Всичко това слушаха и фарисеите, които бяха сребролюбци, и Му се присмиваха. А Той им каза:

Вие сте онези, които се показвате праведни пред хората, но Бог знае вашите сърца; защото онова, което се цени високо между хората, е мерзост пред Бога. Законът и пророците бяха до Йоан; оттогава Божието царство се благовества и всеки насила влиза в него. Но по-лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да отпадне. (Лука 16:14-17)

А Исус им каза: Моето време още не е дошло, а вашето време винаги е готово. Вас светът не може да мрази, а Мен мрази, защото Аз свидетелствам за него, че делата му са зли (Йоан 7:6-7).

Приложение 2

УРОЦИ ОТ ПРИТЧИ И ЕКЛЕСИАСТ

Бъдете готови да се учите и не бъдете бърбиви

Мъдрият по сърце ще приеме заповеди, а бърбият глупак ще падне (Притчи 10:8).

Думите могат да обновят и възстановят живота или да скрият онова, което го отнема

Устата на праведния е извор на живот, а насилие ще скрие устата на безбожните (Притчи 10:11).

Отваряй устата си за безгласния, за съда на всички сираци (Притчи 31:8).

Отваряй устата си, съди справедливо и защитавай делото на сиромаша и немотния (Притчи 31:9).

Отваря устата си с мъдрост и кротка поука е на езика ѝ (Притчи 31:26).

Омразата разбърква гърнето, а любовта му слага похлупак

Омразата предизвиква раздори, а любовта покрива всички провинения (Притчи 10:12).

Присмивачите подпалват града, а мъдрите отклоняват гнева (Притчи 29:8).

Има поколение, чиито зъби са като мечове и челюстните му зъби – като ножове, за да пояжда

сиромасите от земята и немотните отсрещ хората (Притчи 30:14).

Устата на глупака го вкарва в беля

В устните на разумния се намира мъдрост, а тоягата е за гърба на лишения от ум (Притчи 10:13).

Мъдрите съхраняват знание, а устата на безумния е близка гибел (Притчи 10:14).

Който крие омраза, има лъжливи устни и който разгласява клеветата, е безумен (Притчи 10:18).

Думите от устата на мъдрия са благодатни, а устните на безумния ще го погълнат (Еклесиаст 10:12).

Началото на думите на устата му е безумие, и краят на говоренето му е дива лудост (Еклесиаст 10:13).

Безумният умножава думи, но човек не знае какво ще бъде, и кой може да му извести какво ще бъде след него? (Еклесиаст 10:14).

Не се засягайте

Безумният веднага изявява гнева си, а благоразумният скрива оскърблението (Притчи 12:16).

Който говори истина, известява правда, а лъжесвидетелят – измама (Притчи 12:17).

Има такъв, чието необмислено говорене пронизва като меч, а езикът на мъдрите е изцеление (Притчи 12:18).

Истината винаги ще надживее лъжата

Има такъв, чието необмислено говорене про-

низва като меч, а езикът на мъдрите е изцеление (Притчи 12:18).

Истинни устни ще устоят навеки, а лъжливият език ще трае за миг (Притчи 12:19).

Безбожният пратеник изпада в беда, а верният посланик е изцеление (Притчи 13:17).

Простият вярва на всяка дума, а благоразумният внимава в стъпките си. Мъдрият се бои и се отклонява от злото, а безумният се хвърля напред и е самонадеян. Избухливият човек постъпва глупаво и злонамереният е мразен (Притчи 14:15-17).

Мек отговор отклонява ярост, а оскърбителна дума възбужда гняв (Притчи 15:1).

Езикът на мъдрите украсява знание, а устата на безумните изригват глупост (Притчи 15:2).

Благият език е дърво на живот, а лъжливостта в него е съкрушение на духа (Притчи 15:4).

Превъзходната реч не подхожда на безумен, много по-малко – лъжливи устни на началник. (Притчи 17:7).

Който покрива престъпление, се стреми към любов, а който разказва за работата, разделя най-близки приятели (Притчи 17:9).

Дори и безумният, когато мълчи, се счита за мъдър, който затваря устата си – за разумен (Притчи 17:28).

Безумният не се наслаждава на благоразумието, а само на това – да изявява сърцето си (Притчи 18:2).

Думите от устата на човека са дълбоки води, изворът на мъдростта е бликащ поток (Притчи 18:4).

Устните на безумния причиняват препирня и устата му предизвиква бой (Притчи 18:6).

Устата на безумния е гибел за него и устните му са примка на душата му (Притчи 18:7).

Думите на клюкаря са като сладки зальци и слизат вътре в корема (Притчи 18:8).

Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него (Притчи 18:13).

За човека е чест да страни от препирня, а всеки глупак ще се втурне в нея (Притчи 20:3).

Който обикаля като клюкар, открива тайни, затова не се свързвай с такъв, който отваря широко устните си (Притчи 20:19).

Да не кажеш: Ще отплатя за злото! Чакай ГОСПОДА и Той ще те избави (Притчи 20:22).

Който пази устата си и езика си, пази душата си от тревоги (Притчи 21:23).

Изгони присмивача и препирнята ще се махне, също и караниците, и позорът ще престанат (Притчи 22:10).

Не казвай: Както ми направи той, така ще му направя и аз, ще върна на човека според делата му (Притчи 24:29).

Познавайте публиката си

Не говори в ушите на безумния, защото той ще презре мъдростта на думите ти (Притчи 23:9).

Глупаците не заслужават времето и вниманието ви

Не отговаряй на безумния според безумието му, за да не станеш и ти като него. Отговаряй на безумния според безумието му, за да не се има за мъдър в очите си (Притчи 26:4-5).

Ако мъдър човек се съди с безумен човек, той се сърди и се смее, и няма покой (Притчи 29:9).

Ако не сте въвлечени в определена ситуация, не влизайте в нея

Както един, който хваща куче за ушите, така е минавачът, който се бърка в чужда разправия (Притчи 26:17).

Клюките ще ви опарят и ще ви разстроят стомаха

Където няма дърва, огънят изгасва и където няма клюкар, раздорът престава. Както възглица за жар и дърва за огън, така е и свадлив човек да разпалва свада. Думите на клюкаря са като сладки залъци и слизат вътре в корема. Както сребърна глеч, намазана на глинен съд, така са горещи устни със зло сърце (Притчи 26:20-23).

Лъжлив език мрази съкрушените от него, и ласкателна уста води до съсипване (Притчи 26:28).

Не се хвалете

Нека те хвали друг, а не устата ти – чужд, а не устните ти (Притчи 27:2).

Топилнята за среброто и пещта за златото, а човек – според хвалбата си (Притчи 27:21).

Безумният изригва цялото си недоволство, а мъдрият накрая го успокоява (Притчи 29:11).

АДАМАНТ

Ако си постъпил безумно, като си възвисил себе си, или ако си замислил зло, сложи ръка на устата си (Притчи 30:32).

БЕЛЕЖКИ

Глава 1: Адамантът

1. N. T. Wright, Matthew for Everyone, Part 2: Chapters 16–28 (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 80.
2. Anthony C. Thiselton, The First Epistle to the Corinthians: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary (Grand Rapids: Eerdmans, 2000).
3. Matthew G. Easton, Easton's Bible Dictionary, 1893.
4. John Muir, My First Summer in the Sierra (New York: Houghton Mifflin, 1911), 20.

Глава 2: Неизменно близки

1. Babylonian Talmud, Chagigah 15.1: And the Spirit of God hovered [merachefet: from the Hebrew root “rachaf” (in the feminine form)] over the face of the water—like a dove which hovers over her young without touching. Вавилонски Талмуд: „И Духът на Бога се носеше [merachefet: от еврейския корен rachaf в женски род] над лицето на водата – като гълъб, който се носи над малките си без да ги докосва.
2. C. S. Lewis, Prince Caspian (New York: Harper Collins 1951), 233.

Глава 4: Непоклатими в любовта

1. 2 Corinthians, The Passion Translation (Racine, WI: Broad Street Publishing, 2017).
2. Composition/Song Title: Reckless Love. Written by Cory Asbury, Caleb Culver, and Ran Jackson © 2017 Bethel Music Publishing (ASCAP) / Watershed Publishing Group (ASCAP) (adm. by Watershed Music Group) / Richmond Park Publishing (BMI). All Rights Reserved. Used by Permission.

Глава 5: Твърдо решени да обичаме

1. C. S. Lewis, Mere Christianity (New York: Harper Collins, 1952), 132.

Глава 6: Твърди в омразата

1. Lewis, Mere Christianity, 112.
2. Gene Veith, "Sexas Sacrament, Abortionas Religious Ritual", Cranach: The Blog of Veith, June 24, 2016, <http://www.patheos.com/blogs/geneveith/2016/06/sex-as-sacrament-abortion-as-religious-ritual/>.
3. Charles H. Spurgeon, The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 44: Sermons 2459–2602 (Delmarva Publications, 2013).
4. "Study Finds That 1 Out of 3 Women Watch Porn at Least Once a Week," New York Times, October 22, 2015.
5. Alexis Kleinman, "Porn Sites Get More Visitors Each Month Than Netflix, Amazon, and Twitter Combined," Huffington Post, May 3, 2013, http://www.huffingtonpost.com/2013/05/03/internet-porn-stats_n_3187682.html.
6. "How Many People Are Watching Porn Right Now? (Hint: It's A Lot.)," Fight the New Drug, September 11, 2017, <http://fightthenewdrug.org/by-the-numbers-see-how-many-people-are-watching-porn-today/>.
7. Charles H. Spurgeon, The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 60: Sermons 3387–3349 (Delmarva Publications, 2013).
8. <https://www.leadershipresources.org/blog/the-best-charles-spurgeon-quotes/>.
9. "Charles H. Spurgeon on Discernment" Apologetics 315, www.apologetics315.com, Feb 3, 2013.

Глава 8: Непреклонни в слово

1. Shaena Montanari, "Plastic Garbage Patch Bigger than Mexico Found in Pacific," National Geographic, July 25, 2017, <http://news.nationalgeographic.com/2017/07/ocean-plastic-patch-south-pacific-spd>.
2. Leonardo da Vinci, Notebooks (Oxford: Oxford University Press, 1952), 23.

Глава 9: Безвъзвратна трансформация

1. Preston Sprinkle, *People to Be Loved* (Grand Rapids: Zondervan, 2015), 88.
2. C. S. Lewis, *Surprised by Joy: The Shape of My Early Life* (Orlando: Harcourt Brace & Company, 1955), 221.
3. Tom Carter, compiler. *Spurgeon at His Best: Over 2200 Striking Quotations from the World's Most Exhaustive and Widely Read Sermon Series* (Grand Rapids: Baker Books, 1988), 160.

Глава 10: Непреклонни в светостта

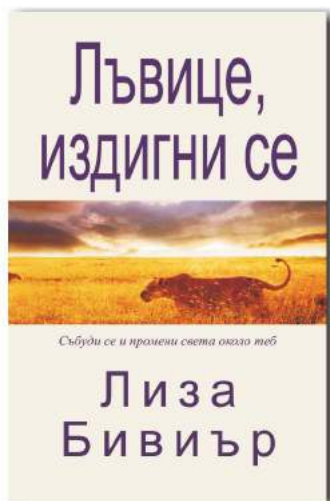
1. Sinclair Ferguson, *A Heart for God* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1987), 82.
2. N. T. Wright, *Paul for Everyone: Galatians and Thessalonians* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 117–18.
3. Carter, compiler. *Spurgeon at His Best*, 100.
4. Kevin M. Watson, “Forgiveness and (Not Or) Holiness,” *Vital Piety* (blog), August 26, 2013, <https://vitalpiety.com/2013/08/26/forgiveness-and-not-or-holiness/>. Translators Text - Copyright Protected - Not for Distribution. Used by Permission. © 2018 Baker Publishing Group
5. N. T. Wright, *Paul for Everyone: The Prison Letters: Ephesians, Philippians, Colossians, and Philemon* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 53.
6. Wright, *Paul for Everyone: Galatians and Thessalonians*, 118–19.

Глава 11: Аз съм адамант

1. Charles H. Spurgeon, *Treasury of David* Vol. 3 (New York: Funk & Wagnalls, 1886), 278.
2. Ellie Zolfagharifard, “Vatican Unveils Frescoes Hinting That Women Held Power in the Early Church,” *Daily Mail*, November 20, 2013.

ЛЪВИЦЕ, ИЗДИГНИ СЕ

Събуди се и промени света около теб

В книгата „Лъвице, издигни се“ Лиза ни представя живота и библейския образ на лъвицата като страховит и същевременно нежен модел за подражание на жените. Отправено ви е предизвикателство да откриете нова страст, смелост и цел.

- Превърнете се в зашеметяващо изображение на сила
- Защиатавайте младите и тези, чиито глас е отнет
- Издигнете единен рев, който ще промени всичко

Други материали от Джон и Лиза Бивиър можете да свалите безплатно от

CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много езици са налични за четене и изтегляне в [youtube.com](https://www.youtube.com), [yuku.com](https://www.yuku.com) и други сайтове за споделяне.

„Важна. Убедителна. Изобличаваща. Лиза Бивитър неуморно и убедено защитава и отстоява истината.“

Луи и Шели Джилио, основатели на Passion Conferences

КАКВО Е ИСТИНАТА?

Това е най-значимият въпрос на нашето време. Но макар всеки да има мнение, като че ли става все по-трудно да се открие истината. Може би причината се крие там, че търсим *нещо*, а би трябвало да търсим *някого*.

ИСТИНАТА ИМА ИМЕ.

По-старо от времето и по-съвременно от настоящето. Истината не е река, която се променя според обществените и културни течения, а скала – непоклатима, непобедима, непоколебима и крайъгълният камък на това, което сме и мечтаем да бъдем.

„Адамант. Непобедимият“ притежава теологическа дълбочина и същевременно е близка и достъпна. Тази книга ще бъде котва за душата ви в бурното море от мнения, ще ви даде целенасоченост и посока в един нестабилен свят.

В продължение на почти три десетилетия Лиза Бивитър е давала сили и възможност на жени от всички поколения да открият своята идентичност и цел в живота. Тя е автор на бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“ и лектор с международна известност. Предишните ѝ книги, част от които са „Бий се като момиче“, „Лъвице, издигни се“, „Момичета с мечове“ и „Живот, който няма равен“, са в ръцете на милиони читатели по целия свят. Лиза и съпругът ѝ Джон са основатели на Messenger International – организация, посветила се на подготовката на безкомпромисни Христови последователи, които преобразяват света си.

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Тази книга е подарък от автора
и НЕ Е предназначена за продажба!

За допълнителна
информация,
сканирайте тук.

